

သမ္မာဗုဒ္ဓ

မျောက်တစ်ရာဝိညာဉ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မျောက်တစ်ရာဝိညာဉ်

www.burmeseclassic.com

နိဂုံးသရုပ်ဖော်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒီမိုကရေစီ
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒီမိုကရေစီ
အချွန်အခြာစောကော တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီမိုကရေစီ

ပြည်တွင်းရေး

ပြည်ပစားကိစ္စ၊ နယ်နိမိတ် အဆိုပြုပိုင်ခွင့်များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း (၄) ခု

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုးမိုးရေး၊
 စာဖိုးသားပြန်လည်ရည်ရွယ်ချက်များ
 ဒီမိုကရေစီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံဦးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်း (၄) ခု

နိုက်ရှိုးရေးကိုအားကြီးစွာ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 လေ့ကျက်စီးပွား၊ ထုတ်ကုန် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အန်တီ-နိုင်ငံပစ္စည်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 ယက်ဝယ်ထွင် ဖွိုးရေး။

ကျန်းမာရေးအဖွဲ့အစည်း (၄) ခု

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာမိစ္ဆာ ပြင်ပေးရေး၊
 စာဖိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ စာဖိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 ပပေပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

သက်မင်းကျူဇိုဇို

ပျောက်တစ်ရာစီညွှာ

စာမူရှင်မြို့ချက်အမှတ်
၅၀၁၀၂၂၀၉၁၀
မျောက်တစ်ရာစုံညာဉ်မြို့ချက်အမှတ်

တုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)
အမှတ် (၂)၊ ရွှန်း ၁လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
အတွင်းနှင့် အခုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်ရင် (၀၅၅၄၁)
ရွှေမြို့မသုံပုံနှိပ်တိုက်
၂၂၅ အခန်း(၂)၊ ၃လမ်း။
ဝန်းထဲတန်း၊ ရန်ကင်း
ပထမအကြိမ်
၂၀၁၀၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်စု ၅၀၀၊ ထန်ရိုး ၅၀၀ကျပ်။

၀၉၅ . ၉
သက်မင်းကျွေးပိုင်
မျောက်တစ်ရာစုံညာဉ် / သက်မင်းကျွေးပိုင် ။ -ရန်ကင်း၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၃၀-၈၀၊ ၁၂၂၁၀၂ . ၅၀၀လမ်း
(၁) မျောက်တစ်ရာစုံညာဉ်

ပါဝင်သောအခန်းစဉ်စာရများ

- အခန်း(၁) - ပြန်မလော့မြစ်မှ . . . နိဒါန်းဖွင့်ခဲ့သော
- အခန်း(၂) - ထူးခြားဆန်းထွေ . . . မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ
- အခန်း(၃) - ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် မရောက်ဖူးသောနယ်မြေ
- အခန်း(၄) - အိုဘယ့် . . . ဂမ္ဘီရနယ်မြေမြောက် . . . တစ်ရာမြေ
- အခန်း(၅) - မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ . . . ထူးဆန်းသောပဟေဠိများ
- အခန်း(၆) - တစ်ခါတုန်းက . . . တစ်ရံရောအခါ
- အခန်း(၇) - ဂမ္ဘီရတောအလယ်မှ . . . ပဉ္စလက်မာယာကစားခြင်း
- အခန်း(၈) - မျောက်ကိုးဆယ့်ကိုး သို့မဟုတ် မျောက်တစ်ရာရှင်တမ်း
- အခန်း(၉) - မျောက်တစ်ရာစေတီ၏ သမိုင်းအဖွင့်
- အခန်း(၁၀) - တစ်ပွဲစားဦးရဲထီ၏ နိဂုံးတရား
- အခန်း(၁၁) - ပြန်မတွေးချင်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
- အခန်း(၁၂) - လွင့်ပျံနေကြသော ကောလဟဠပဟေဠိပုစ္ဆာများ
- အခန်း(၁၃) - မျက်နှာစိမ်းများရောက်ရှိလာကြခြင်း
- အခန်း(၁၄) - မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ ထူးထွေသည့်အံ့ရာသော်
- အခန်း(၁၅) - ပျဉ်အရယ်ပြို့ဟောင်းနိဒါန်း . . . သို့မဟုတ်

- အခန်း(၁၆)- လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာအား ရှုမြင်ကြသူများ
- အခန်း(၁၇)- မျောက်တစ်ရာနယ်မြေသို့ . . . ခြေတစ်လှမ်း
- အခန်း(၁၈)- မြိုင်ယံအတွင်းမှ . . . သေနတ်သံ
- အခန်း(၁၉)- ထူးဆန်းသောသူတော်စင်တစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း
- အခန်း(၂၀)- မျောက်တစ်ရာနယ်မြေသို့ ကျူးကျော်လာကြသူများ
- အခန်း(၂၁)- သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသော မျောက်တစ်ရာဝိညာဉ်
- အခန်း(၂၂)- သွေးစွန်းခဲ့သည့် . . . မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ
- အခန်း(၂၃)- သစ္စာတရားတစ်ခု၏ . . . ကျိန်စာ . . . သို့မဟုတ်
- အခန်း(၂၄)- နိဂုံး . . . သို့မဟုတ် . . . လောဘဦးတို့ငြိမ်းရာမြေ

မိမိကိုယ်မိမိ ...
 ကြည်ညိုသူများအတွက် ...
 သေခြင်းတရားသည် ...
 အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်၍ ...
 မိမိကိုယ်မိမိ ...
 မကြည်ညိုသူများအတွက်မူကား ...
 သေခြင်းတရားသည် ...
 ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ...
 ရန်သူသာဖြစ်ပါ၏ ...။

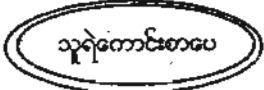
အခန်း(၁)

“ ပြန်မလော့မြစ်မှ . . . နိဒါန်းဖွင့်ခဲ့သော ”

ကြယ်ရောင်အလင်းပြပြနှင့် တစ်ခြမ်းပဲ့လဲ၊ ကလေး၏ အလင်း ဖျော့ဖျော့သာရှိသော ညဉ့်ကောင်းကင်အောက်တွင် “ပြန်မလော့မြစ်” ကြီးသည် လှိုင်းရိုက်သံတဖျတ်ဖျတ်နှင့် မသာစတောင်းသာစတောင်း တညီမိုညီခွဲစီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ပြန်မလော့မြစ်အတွင်းမှာတော့ အပြာရောင် ယူဘီသင်္ဘော တစ်စင်းက စက်သံမှန်မှန်ဖြင့် မြစ်လယ်မှခုတ်မောင်းနေပါ၏။ ယူဘီ သင်္ဘောခုတ်မောင်းရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မြစ်ကမ်းနဘေး ပဲယာ

မျောက်တစ်ရာစုံညာဉ်

တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော လယ်ကွင်းများ၊ အုန်းခြံ၊ ကွမ်းသီးခြံ၊ ခနဲခြံများ၊ တဲအိမ်ငယ်လေးများနှင့် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် ပီးရောင်ဖြင့် တံငါလှေတစ်ချို့က မရိုးနိုင်သော ‘ပြန်မလော့မြစ်’ ၏ သဘာဝအလှတရားများသာ ဖြစ်ကြပါ၏။

ရံဖန်ရံခါ ယူဘီသင်္ဘောမှ လိမ့်ဖြာထွက်သွားသော လှိုင်းလှဲများ ၏ရိုက်ပုတ်မှုကြောင့် ဗေဒါပင်အုပ်များနှင့် အလယ်လှည့်ဘဲအုပ်တစ်ချို့ လိမ့်လိမ့်လှဲလှဲဖြစ်သွားကြသည်မှာ ကြည့်၍ပင်ကောင်းသေ့ ဟင်ယောင်။

သင်္ဘောဦးတွင်ထိုင်နေသည့် (British-Indian 17 Div)

ဗြိတိသျှ-ဘိန္နိယ အမှတ်(၁၇)တပ်ကြီးမှ ကာနယ်မက်ဒေါ့နယ်(လီ)သည် အမှာညီအစ်မဖြစ်သည့် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိ အကြီးမ ဟနီယာနှင့်အတူ ဝိုးနဲ့ဝိုးငွေပါသော ညဉ့်လေတဟူးဟူး တိုးက်ခတ်မှုဒဏ်ကိုခံစားရင်း ဝိတ်အမော်ဖြေနေကြပါ၏။ ထိုလေကြောင့် နွမ်းလျနေသောစိတ်အာနံ့တွင် လန်းဆန်းမှုများဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။

စင်စစ် . . . ကာနယ်မက်ဒေါ့နယ်(လီ)တစ်ယောက် အပူရိုက်? ဟန်လုပ်ကာ ဖုံးကွယ်နေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အရှေ့ဟောင်းအာရှတစ်ခွင်၌ စစ်ရေးမလှခဲ့သောအင်္ဂလိပ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် စစ်ရေးအခြေအနေ ကို သုံးသပ်ကာ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျပန်တုရင့်တပ်မတော်၏ နှာမည်ကျော် (Zero)တိုက်လေယာဉ် များ၏ အန္တရာယ်ကြောင့် နေ့ဘက်မြင်မြင်ထင်ထင်တွင် မဆုတ်ခွာခဲ့ဘဲ ညဉ့်ဘက်အချိန်သို့ရောက်မှ အမှောင်ကိုအကာအကွယ်ယူကာ ဆုတ်ခွာ

နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

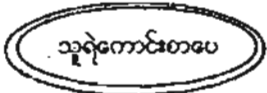
“The Sun Never Set in British Empire အင်္ဂလိပ်တွေအုပ်စိုးနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံနိုင်ငံတွေမှာ ဘယ်တော့မှ နေမဝင်ဘူး” ဟူ၍ အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခွင် လေကျယ်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်မြို့တို့အပေါ် အရှင်သခင်ကြီးများ၏ နေဝင်ချိန်သည် ဤသို့ဤနည်း ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ရုက်ဖွယ်လိလိဖြစ်ခဲ့လေပြီလား . . . ဟု။

သို့သော် . . .

ရတနာပစ္စည်းများ အစုဆောင်းကောင်းလှသည့် ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်အဖိုးမှာမူ ဤတစ်ကြိမ်သည် သူ့အတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ စစ်ရေးတာဝန်ဖြင့် မြန်မာပြည်တွင် စတင်၍တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာတည်းက တိတ်တဆိတ်ရှာဖွေဆောင်းထားခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းများသည် သူ့နေထိုင်ရာတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လျှင် နေချင်းညချင်းပင် မီလျှံနာအဆင့်သို့ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုပင် သမီးကြီးဖြစ်သူ မာရီယာ၏လည်တွင် ဆွဲပေးထားသည့် ‘လန်လုစွေ’ ခေါ် ရှားပါးအဖိုးတန်လှသည့် ‘ကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲ’ ရတနာက တစ်ခြမ်းပဲလရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်အလင်းအောက်မှာပင် တစ်ချက်တစ်ချက် ရောင်စဉ်တန်းများလင်းလက်သွားကြသည်သို့။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လန်လုစွေခေါ် ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲနှင့် ပတ်သက်သော သိသင့်သိထိုက်သည့်အရာများကို ပြောပြနေသည့် တရုတ်

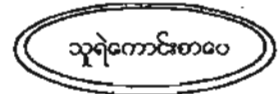
ကြီးလောင်ရှား၏ စကားသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာပါ၏။

“လန်လုစွေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ‘အသက်ကိုစောင့်ရှောက်ခြင်း’ လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးက လောကမှာနှစ်ခုပဲရှိနိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းမျိုးပဲ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်မယ်ဆိုရင် ဆောင် ဘယ်လိုမှတန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူး။ ‘ဒီကျောက်စိမ်းနက်’ မျိုးက ထိုက်သူလက်ထဲမှာဆိုရင် အင်မတန်အကျိုးများပြီး မထိုက်တဲ့သူဆိုရောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်အလွန်များတယ် ကာနယ်”

ဟုတ်သည် . . . ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်မှာ ထိုကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲရတနာ ရရှိခဲ့ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ နောက်ထပ် ရွှေငွေရတနာများနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများသည် ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်ရှိရာသို့ မကြာခဏဆိုသလို အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းမှာ ဤ ‘လန်လုစွေ’ ခေါ် လာဘ်ခေါ်ကောင်းသော လည်ဆွဲရတနာကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

သိပ္ပံခန့်လှုပ်ခါသွားသော ယူဘီဘုတ်ကြောင့် ကေတင်ခန်းထဲတွင်အိပ်ပျော်နေသည့် သမီးငယ် ‘ဟယ်လင်နာ’ လေးများ လန်နိုးလေမည်လားဟူသော အတွေးစိတ်ဖြင့် ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ် နေရာမှထလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရုတ်တရက်သဘောဦးမှထုရင်လိုက်သည့် ဖခင်ကြီးအား အမွှာအကြီးမဖြစ်သူ မာရီယာက မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

“အိုး . . . ဒယ်ဒီ ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ။ ဒီသဘောဦးမှာ လေတဖြူးဖြူးနဲ့ ထိုင်လို့ကောင်းသား”

“ No.. No.. မဟုတ်ဘူး သမီးကြီး.. ဟိုသင်္ဘောအခန်းမှာ သမီးငယ်လေး ‘ဟယ်လင်နာ’ လေးများ အိပ်ရာနီးလာမလားလို့ သွားကြည့်မလို့ သမီးကြီး ဒီသင်္ဘောဦးမှာ ထိုင်နေရင်ထိုင်နေခဲ့ဦးလေ... ဒယ်ဒီပြန်လာခဲ့မယ် ”

“ Yes.. ဒယ်ဒီ.. သမီးကပဲစောင့်နေမယ် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်... ဒယ်ဒီ ”

အပြစ်ကင်းစင်သည့်မျက်နှာလေးဖြင့် ဖခင်ကြီးအားမော့ကြည့်နေရာသည့် ချစ်စရာသမီးကြီး၏ နဖူးဝင်းဝင်းလေးအား ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်က အသွားအလာနှင့်နမ်းလိုက်ပြီး သင်္ဘောကေဘင်ခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြန်မလော့မြစ်မှာ ကျယ်ပြောပြီး လှိုင်းလေထန်သောကြောင့် လှေသမ္ဗန်သမားများက ‘ပြန်ပေတော့’ ဟူ၍ အမည်ပေးထားခြင်းခံရသော မြစ်တစ်စင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သင်္ဘောသည် ပြန်မလော့မြစ်မှ တစ်ဆင့် တူးမြောင်းကိုဖြတ်ကျော်၍ ဘိုကလေးမြစ်ဖက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဘိုကလေးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကျွန်းညိုကြီး၊ ဖေါင်ဝင်မြစ်၊ မိန်းမလှကျွန်း အစရှိသော ရေငန်သစ်တောများဘက်မှ တိတ်တဆိတ် ဆုတ်ခွာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ခန့်တွင်မူ ယူတီသင်္ဘောသည် ဖေါင်ဝင်မြစ်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဖေါင်ဝင်မြစ်မှာ အတော်ကျယ်သဖြင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ခပ်ရေးရေးပျံသာမြင်ရသည်။ မြစ်

အတွင်းသို့ရောက်ပြီး တောင်ဘက်သို့ လှမ်းပျော်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် လှိုင်းခေါင်းဖြူများဖြင့် ဖွေးဖွေးထနေသည့် ကပ္ပလီပင်လယ်ဝက် လှမ်းမြင်တွေ့နေရပါ၏။ အရှေ့တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းနေရာလောက်မှာတော့ ရှေးအခါက ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းရှိရာ သစ်တောညိုညိုကြီးကိုလည်း ဝိုးတဝါးလရောင်အောက်တွင် မှန်ရေးရေးမျှ မြင်တွေ့နေရသည်။

ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်မှာ ကေဘင်ခန်းထဲရှိ သမီးငယ်လေးနှင့် အတူ လဲလှောင်းနေရာမှ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်မို့ သမီးကြီးမာရီယာ ရိုနေသည့် သင်္ဘောဦးဘက်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သိရှိခန့်လှုပ်ခါယမ်းသွားသည့် ယူတီဘုတ်ကြောင့် ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်ပင် အတန်ငယ်ယမ်းယိုင်သွားသည်မို့ နံရံကို လက်နှင့်ထောက်လိုက်ရသည်။

“ OH.. ခမ်း ဘလယ်ဒီဖူးလ် ဘာဖြစ်တာလဲ ကင်းဘဲလ် ”

ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်မှာ ဝီစကီသောက်ထားသည့်အချိန်ဖြင့် အနည်းငယ်မူးယစ်ရီဝေနေသည်မို့ သင်္ဘောဆလင်ကင်းဘဲလ်အား အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။ မေးသာမေးလိုက်ရသည့် သင်္ဘောကုန်းပတ်သို့ရောက်မှ လေအနည်းငယ်တိုက်ခတ်နေသဖြင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်ခုခုနှင့်ခိုက်ခတ်ထွက်ရှိကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သင်္ဘောဦးရှိ သမီးကြီး မာရီယာအတွက် ဝိုးရိုစိတ်က ငယ်ထိပ်သို့ရောက်လာသည်မို့ သင်္ဘောဦးရှိရာဘက်သို့ ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်က ဈာန်ကယာ ခြေဦးလှည့်လိုက်စဉ်... သူ၏ရှေ့သို့ အနိပ်မည်းတစ်ခု ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး...

" Thank You .. တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းထဲကိုပြန်ဝင် လိုက်ပါ ကာနယ် "

ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝတ်စုံက သူ၏ ရှေ့တွင် မြွေကောက်တစ်ကောင်နယ် ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာပြီး သဘော ဆလင်တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလဲ၏ အဆိုပြန်မျက်နှာကြီးကို မီးအလင်း ရောင်အောက်တွင် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

" ဟင်း . . မင်း . . မင်း . . မင်း . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ ကင်းဘဲလဲ "

" OH .. No .. No .. ကာနယ်ကြီး ခါးကပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ဖို့စိတ်မကူးပါနဲ့ . . . ကျုပ်ကာနယ်ကြီးကို မသတ်ချင်ဘူး။ ကျုပ် လိုချင်တာက ကာနယ်ကြီးရဲ့အခန်းထဲက ရတနာသေတ္တာလေးကိုပါ။ အဲဒီရတနာသေတ္တာလေးကိုသာ ကျုပ်လက်ထဲကို အသာတကြည်ပေး လိုက်မယ်ဆိုရင် ကယ်နယ်ကြီးတို့သားအဖသုံးယောက်စလုံးကို သွားချင် တဲ့ခရီးအဆုံးထိ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးပါမယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း "

" ဘာကွ . . ဘာပြောတယ် သေ . . သေချင်လို့လားကင်းဘဲလဲ သစ္စာဖောက် "

ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ်ဒေါ်ပွလျက် ရှိပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် လူပုဂံတစ်ယောက်နယ် အားကိုးရသည့် ဆလင် တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲကိုယ်တိုင် သစ္စာဖောက်ကာ သူ၏ရတနာသေတ္တာ ကို အမွေခြိမ်းချောက် တောင်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

" အိုး . . No .. No .. ကျုပ်ကမသေချင်သေးပါဘူး ဒါကြောင့် ကျုပ်လက်ဦးမှရအောင် ယူလိုက်တာပဲ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကာနယ် ကြီး လိုရာခရီးဆုံးကိုရောက်ရင် ကာနယ်ကြီးက ကျုပ်တို့ကိုသတ်ပစ် တယ်မဟုတ်လား . . . ဒါမှ ကာနယ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ရတနာတွေ အပိုင်စီးလို့ရမှာလေ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း "

ကင်းဘဲလဲ ပြောတာမှန်သည်။ ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်၏ အစိ အညွှတ်တွင် သဘောဆလင်တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလဲတို့ ဆရာတပည့် ခုယောက်စလုံးအား စိတ်ချလုံခြုံရသောနေရာအရောက်တွင် ကိစ္စတုံး ထက်စပျောက်ရန် သူ့ကိုယ်တိုင်ကြံရွယ်ထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ယခု တော့ လူ့အကြံ ခွေးဦးသွားသည်မို့ ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လဲမှာ မျက်လုံး ခြူးပြူးကာ မကျေမနပ်ဖြင့် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေပေတော့သည်။

" ကဲ . . အချိန်မရှိဘူး ကာနယ်၊ ရတနာသေတ္တာကို ကာနယ် ကိုယ်တိုင် ယူပေးမလား။ ကာနယ်ကိုသတ်ပြီးမှ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ရှာပြီး ဆုရမလား . . . ဒါဆို ရင် တော့ ကျန် ရစ် ခဲ့ မယ် အမွှာညှီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကတော့ မတွေးခဲ့စရာပဲလေ . . . အင်မရှိတော့တဲ့ လူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ . . . ရှေ့ . . . ရှေ့ "

" No .. Shart Up .. မင်း . . မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ကင်းဘဲ၊ ငါ့ . . ငါ့သမီးတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့ . . မင်းလိုချင်တဲ့ ရတနာ သေတ္တာ ငါပေးမယ် "

ရတနာသေတ္တာအောက်တွင် လိုရမယ်ရ မိန်းမကိုင်ပစ္စတို

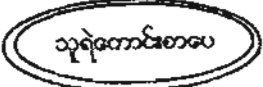
သူ့ရဲကောင်းစာပေ

အသေးစားတစ်လက်ကို ကျည်ဆန်ဖြည့်ပြီး ထားရှိခဲ့သည်မို့ ထိုလမ်းကို ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“OH.. သက်စိရွက် . . ကာနယ်ကြီးက လမ်းမှန်ကိုရွေးတတ် သားပဲ . . ဒါပေမဲ့ ခါးမှာချိတ်ထားတဲ့ ပစ္စတိုကို လက်ညှိုးလေးနဲ့အသာ ချိတ်ပြီး အောက်ကိုချထားလိုက်၊ ပြီးရင် လက်ကိုခေါင်းပေါ်တင်ပြီး အခန်းထဲကိုပြန်ဝင်ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သမီးလေးတွေကိုချစ်ရင် ကျွပ် မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်မိပါစေနဲ့ ကာနယ် ”

အပေးအယူကိစ္စက ပြေလည်သွားပြီပဲ ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်က သူ၏ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့် သေနတ်အိပ်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကြမ်းပြင် တွင်ချကာ သမီးငယ်လေးအိပ်ပျော်နေသည့် အခန်းထဲသို့ ပြန်၍လှည့် ဝင်ခဲ့သည်။ ဧကတင်အခန်းထဲမှာတော့ အမွှာသမီးငယ်လေး ဟယ်လင်နာ က အိပ်မောကျလျက်ရှိနေဆဲ။

သူ၏နောက်မှ တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလ်က ကြမ်းပြင်မှပစ္စတို သေနတ်ကို ဒေကာက်ယူလိုက်ပြီး သူ၏ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ကျောတွင် လွယ်သိုင်းလိုက်ပြီး ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်၏နောက်မှ သေနတ်နှင့် ချိန်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ယူတီသဘောမှာ ကျွန်းညှိကြီး ကိုကျော်ဖြတ်၍ သစ်တောသစ်ပင်ကြီးများနင်း အုပ်ဆိုင်းနေသည့် မိန်းမလှ ကျွန်းကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိပါချေ၏။ ယူတီဘုတ်ကလေး မှာ မောင်ဝင်မြစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကတည်းက လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ် ကို စတင်ခံရတော့သည်။ ရေကျချိန်တွင်သော်မှ လေပြင်းတိုက်ခတ်နေ

သောကြောင့် ရေနှင့်လေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကာ လှိုင်းလေထန်နေ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

သို့တိုင်အောင် . . . ယူတီဘုတ်မောင်းသူ ရဲဘော်လေးသည် ခရေကြောင်း၊ လေကြောင်း ကောင်းစွမ်းကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်သဖြင့် လှိုင်းညှိ၊ လှိုင်းဖျား ခွဲခြား၍မောင်းနိုင်ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ယူတီသဘော မှာ မြစ်ပြင်ကျယ်၏လှိုင်းလေကြားတွင် လူးလူးလိမ့်လိမ့်နှင့်သာ ရှိပါချေ ၏။ ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်က သမီးငယ်လေး လန်ဖျန်ကာနီးမည်စိုး၍ လှိုင်းဖူးလှူမှု၊ မူးနေသည့်ကြားမှ ခန္ဓာကိုယ်ကိုထိမ်းကာ သူ၏အိပ်ယာ ဆီသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မဟုတ်မဟုတ်တွေတော့ မကြံနဲ့နော် ကာနယ် . . ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ရတနာတွေအတွက် ကျွပ်လူသတ်ရမှာ ဝန်မလေးဘူး ”

ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလ်၏ စကားကြောင့် ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်မှာ ဘာမျှခွန်းတုန်မပြန်ဘဲ ပခုံး နှစ်ဖက်ကိုသာ တွန့်ပြလိုက်ရင်း . . .

“တောက် . . နေနှင့်ဦးပေါ့ကင်းဘဲလ်ရယ် . . ဟင်း . ဟင်း”
ရင်ထဲမှာပင် ဒေါသမီးတောက်ကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းအစုံက တစ်နေရာ၌ရပ်တန့်သွားပြီး အရက်ပုလင်းများ စီ၍ တင်ထားသည့် နံရံကပ်ဘီရိုရှေ့တွင် လမ်းဆုံးသွားသည်ထင်။

“ ဟုတ်ပြီ . . ကာနယ် လက်ကိုအသာချပြီး အရင်ဆုံး ရတနာသေတ္တာ ကျွပ်မြင်အောင် ပြ ”

www.burmeseclassic.com

“ မရဘူး ကင်းဘဲလ် . . . ဒါပေမဲ့ ဟောဒီမှာကြည့် ”

ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်လ်က သူ၏ညာလက်ဖြင့် တံဆိပ်အနီ ပတ်ထားသည့် လေးထောင့်အရက်ပုလင်းနှစ်လုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဘီရိုဘေးမှ ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်သည်။

“ ထပ် . . . လျှော ”

ထပ်ခနဲ မတိုးမကျယ်အသံတစ်ခုပြည့်သွားပြီး ဘီရိုနောက်မှ လျှို့ဝှက်အံ့ပုဂံကလေးက တစ်ပေပတ်လည်ထု သုံးလက်မခန့်ရှိ သေတ္တာ အနက်ပြားလေးကို လျှောကနဲ တွန်းထုတ်ပြလာခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ပစ္စတို သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ရန်ပြင်လိုက်သည့် တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလ် မှာ သေတ္တာနက်ကလေးကို မင်သက်ငေးမောကြည့်လိုက်မိသည်။

“OK.. ကာနယ် . . . ပြေးမြေ့ချင်းယူပြီး အောက်ကိုချလိုက်”

သူ၏ထောင့်ချောက်အတွင်းသို့ အယုတ်တမာကောင်ကင်းဘဲ စီးမျောလိုက်ပုံလာပြီမို့ သည်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးကို ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ် လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်။

ထို့ကြောင့် ရတနာသေတ္တာအပြားလေး၏ခလုတ်ကို လက်မနှင့် အသာဖိကာ ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မသိမသာကွယ် ကာ ပစ္စသေနတ်ကိုပါ ဖျတ်ခနဲဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ရတနာသေတ္တာကို လွှတ်ချလိုက်ပါ၏။

“ ဒုန်း . . . ဝုန်း ”

“ ဝေါ . . . ဖရော . . . ဗျော ”

“ ဟာ ”

“ OH .. GOD ”

ရတနာသေတ္တာအနက်ကလေးက သင်္ဘောကြမ်းပြင်နှင့် ဒုန်း တန်ဖိတ်ဆက်ကာ ဗွမ်းခနဲပွင့်ဟသွားပြီး သေတ္တာထဲမှ ရတနာပစ္စည်း ချိန်က ပြန်ကျလွင့်စင်သွားကြသည်။ ရုတ်တရက် တဝင်းတင်းတလက် လက်နှင့် လင်းဖြာသွားသော ရတနာများကို တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလ် ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် . . .

“ ဒိန်း ”

“ အ . . . ဟာ . . . ဒိုင်း ”

သေနတ်သံနှစ်ချက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်ပေါ်လာကြပြီး တပ်ကြပ်ကြီးကင်းဘဲလ်၏ ရင်ဝတည့်တည့်တွင် သွေးများရဲကန်ဖြာ ထွက်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာလည်း မြင်းအကန်ခံလိုက်ရသည့်နယ် အခန်းပြင်သို့ ဝုန်းခနဲ လွင့်စင်ထွက်ကျသွားသည်။

“ အား . . . ဝုန်း . . . ခုန်း ”

ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်မှာလည်း ဝမ်းဗိုက်တွင်သိမှန်ကာ သူ လွန်စွာမက်မောသော ရတနာများပေါ်သို့ ချာကနဲတစ်ပတ်လည်ကာ ထိုးကျသွားပါချေတော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ယူဂီသင်္ဘောကြီး ကလည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့်ရိုက်ခတ်လာသည့် လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်ကြား တွင် မတိမ်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေပါချေပြီကော။

“ ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝန်း ”

သူတို့အားလုံး မသိလိုက်နိုင်သည့်အချက်မှာ ယူဘီသင်္ဘော ဦးသည် ချာလည်ချာလည်နှင့် မိန်းမလှကွန်းကြီး၏နာမည်ကျော် ‘မျောက် တစ်ရာဝဲကြီး’ အတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါချေ၏။

ယခုမှ ဖောင်ဝင်မြစ်သည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေကြီး တစ်ကောင်နယ် အော်မြည်လျက် တဝန်းဝန်းတဝေါဝေါနှင့် အော်ညည်း လျက်ရှိပါချေပြီ။ လှိုင်းခေါင်းဖြူများက တဝေါဝေါနှင့် ဆူပွက်လှုပ်ရှား နေကြသည်မှာ တစ္ဆေကောင်ကြီး၏ လက်တံရှည်ကြီးများနယ် . . .

“ ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝန်း . . . ဝန်း . . . ဝေါ ”

ထို့ထက် ပို၍ဆိုးဝါးသည်မှာ အနီးနားတစ်ဝိုက်မှာ လှေသမ္ဗန် သင်္ဘောများ လွန်စွာမကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြသည့် အဝေးမှရှောင်ကွင်း သွားလာလေ့ရှိကြသည့် နာမည်ကျော် မရတစုပ်ဝဲကြီးခေါ် မျောက်တစ်ရာ ဝဲကြီးအတွင်းသို့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ သွေးနီများစွန်းထင်းပေကျံ နေသည့် အပြာရောင်ယူဘီသင်္ဘောငယ်လေးမှာ ချာချာလည်၍ ပါသွားပြီး ဝန်းခနဲ ခါးကျိုးကာ နစ်မြုပ်သွားပါလေတော့သည်။

ရတနာသေတ္တာတစ်လုံးအတွက် လောဘ၊ အတ္တများ ဖုံးလွှမ်း ကာ အပြိုင်အဆိုင်ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် လော်ဘတစ္ဆေကောင် နှစ်ကောင် နောက်ဆုံးခရီးတွင် အပြစ်မဲ့မြေဇာပင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် အမှာ ညီအစ်မနှစ်ဦး၏ ကံကြမ္မာသည်ကား . . . ။

အခန်း(၂)

“ ထူးခြားဆန်းထွေ . . . မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ ”

မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း၊ ရောဝတီတိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ အတွင်းရှိ ဘိုကလေးမြို့မှ ရေလမ်းကြောင်းအတိုင်းဆင်း၍သွားပါက သမိုင်းဝင်ဒေသများဖြစ်သည့် ‘ကျွန်းညိုကြီး’ ဟုခေါ်သော ရွာကြီးတစ်ရွာ ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်းညိုကြီးသည် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ထူထပ် ပေါများရာ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ ထိုတောအုပ်ကြီး အတွင်းသို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သစ်ဝါးထင်းခုတ်သူများ လာရောက် လေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်းညိုကြီးရှိ တောအုပ်ကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားသဖြင့်

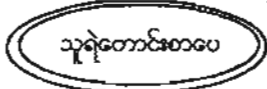
သစ်ပင်၊ဝါးပင်များ အပင်ချင်းယှက်၊ အကိုင်းချင်းဆက်ကာ နေပျောက်ပင်မထိုးနိုင်သည်အထိ ထူထပ်နက်ရှိုင်းလှပါ၏။

ဤကျွန်းညိုကြီးသည် ထင်ရှားသောသမိုင်းရှိ၏။ ကျွန်းညိုကြီးသို့ သစ်ခုတ်ရန်ရောက်ရှိလာခဲ့သော 'မောင်ရှင်' ဆိုသူအား မဲချ၍ ထိုကျွန်းတွင် ထားရှိခဲ့ရကြောင်း သမိုင်းကြောင်းရှိခဲ့သည်။ မောင်ရှင်အား ပင်လယ်တွင်ရေချ၍ထားရန်ခဲ့ရာမှ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ 'ဦးရှင်ကြီး' သို့မဟုတ် 'ကျွန်းညိုသခင်စောင့်တော်ရှင်' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းရှိ ပင်လယ်ရေငံတစ်ရိုးကို အပိုင်စားရသော 'ရေပိုင်ရှင်ဦးရှင်ကြီး' ဟုလည်း လူသိများကျော်ကြားလာခဲ့ပါ၏။

ဦးရှင်ကြီးကို ဆွမ်းတင်လှူခြင်းဖြင့် ဦးရှင်ကြီးက စောင့်ရှောက်ကူညီပေးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသများမှစ၍ ဝါဝင်ဝါထွက်ပူဇော်ကြခြင်း၊ ဆွမ်းတင်ကြခြင်းစလေ့မှာ မြန်မာပြည်အနှံ့ပျံ့နှံ့လျက် ရှိခဲ့သည်။ ရေပိုင်ဦးရှင်ကြီး၏အမည်ကြောင့်လည်း ကျွန်းညိုကြီးသည် ပုံရိပ်ထင်ကာ သမိုင်းတွင်ခဲ့ရပါ၏။

စကားချပ်။ ။ မောင်ရှင်(ဦးရှင်ကြီး)လှေဆိုက်ကပ်ရပ်နားရာနေရာတွင် ရေမြောင်းကြီးဖြစ်လျက် ထူးခြားသည့်အမှတ်အသားတစ်ခုနယ် ယနေ့အချိန်ထိတိုင် တည်ရှိနေပါသည်။

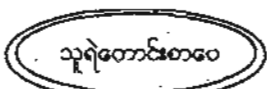
ကျွန်းညိုကြီးကိုကျော်၍ ပင်လယ်တက်သို့ခရီးဆက်ခဲ့မည်ဆိုပါက ပြောပြောင်းလျက် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်၊ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့် စိမ်းစိုသာမောလျက်ရှိသည့် နာမည်ကျော် 'မိန်းမလှကျွန်း' ကိုလည်း

သူရဲမည်ဖြစ်ပါ၏။ မိန်းမလှကျွန်းသည်လည်း သမိုင်းဝင်ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်သည်။ လူသားမဟုတ်သည့် မိန်းမလှလေးများကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရအတ်သဖြင့် မိန်းမလှကျွန်းဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ဟန်တူသည်။ တစ်နည်းဆိုပါက မောင်ရှင်(ဦးရှင်ကြီး)သည်ပင် ဤမိန်းမလှကျွန်းမှ မိန်းမလှလေးများ သို့မဟုတ် ရောမောလှပသော ညီအစ်မချစ်ဖော်နှင့် တွေ့ရှိခဲ့ရမည်ဟုလည်း ပြောဆိုခဲ့ကြပါ၏။ မိန်းမလှကျွန်းတွင် ဦးရှင်ကြီးသည် ဘဝမှ နတ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားသည်ဟု ဒေသခံများက အယူအခွံ့ရှိကြသည်။

ထို့ပြင် နတ်ကြီးသောကျွန်း၊ လပိုင်းစီးသောကျွန်းဖြစ်သဖြင့် ဧည့်သည်များအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဓါတ်ပုံမရိုက်ရခြင်း၊ ကုလားစကားပြောခြင်း၊ လင်စုံမယားဖက်အတူတကွမနေခြင်း၊ ဝက်သား၊ အမဲသားမစားခြင်း၊ ညစ်ညမ်းစွာဆဲရေးတိုင်းထွာမှုများ မပြုလုပ်ခြင်း၊ ဇနီးစားဖျားများကို တင်မြှောက်ပူဇော်ခြင်း စသည်များကို ဆောင်ရွက်ရသည်။

ထိုအချက်များကို မလိုက်နာဘဲ ကျူးလွန်စော်ကားမိပါက ဘေးဆိုးကပ်ဆိုး၊ အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတတ်သည်ဟုလည်း စွဲမြဲစွာယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကျူးလွန်စော်ကားမိပါက တောမှောက်ခြင်း၊ တောခြောက်ခံရခြင်း၊ ကျားဆင်းမြွေဆိုးကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိကာ ပြန်လမ်းပျောက်၍ အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရတတ်ပါ၏။ ရေသို့ဆင်းမိပါကလည်း မိကျောင်း

ကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိကာ နောက်ဆုံး အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် ထိခိုက်နိုင်စေသည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ တောရိပ်ကိုနဲ့ကာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုလုပ်နေကြသူများအဖို့ အခြားသောားတာတောင်နယ်မြေများထက် ဤမိန်းမလှကျွန်းညိုကြီးကို ပို၍ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မိန်းမလှကျွန်းပေါ်တွင် လွန်စွာထူးဆန်းလှသော 'မျောက်တစ်ရာဘုရား'လည်း ရှိပါ၏။ ထိုမျောက်တစ်ရာဘုရားမှာ လူတိုင်း ဖူးခွင့် တွေ့ခွင့်မရဘဲ လွန်စွာကုသိုလ်ပါရမီထူးမှ သို့မဟုတ် ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ပါရမီဆက်တူးပါမှ ဖူးတွေ့ခွင့်ရသည်ဟု အဆိုရှိပါ၏။ မျောက်တစ်ရာ ဘုရားကို မအမှတ်လင့်ဘဲဖူးတွေ့ခွင့်ရသူများ ရှိသကဲ့သို့၊ ဖူးမျှော်လို၍ အမျိုးမျိုးကြီးစားကြသော်လည်း ဖူးတွေ့ခွင့်မရခဲ့ကြသူများမှာလည်း ဒုနှင့်ဒေး ရှိပါ၏။ တန်ခိုးကြီးပြီး မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ပိဋ္ဌာရေဂန္ထီရ ပညာရပ်များဖြင့် တည်ထားခဲ့သော ဘုရားတစ်ရာဖြစ်သည်ဟု ဒေသခံ များက ဆိုကြပါသည်။

မိန်းမလှကျွန်းပေါ်ရှိ တောအုပ်ကြီးက လွန်စွာထူထပ်နက်ရှိုင်း လှသဖြင့် ဆင်များ၊ ကျားများနှင့် သတ္တဝါမျိုးစုံ ဝိနိက္ခက်စားရာ တောကြီး ဖြစ်သည်။ တောကြီးအတွင်း မိကျောင်းသိုက်များရှိ၍ မိကျောင်းများ လွန်စွာပေါများရာဒေသလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ချို့သောဒေသခံ ရွာသူရွာသားများမှာ နာမည်ကျော် 'မျောက်တစ်ရာဘုရား'ကို ဖူးချင် တွေ့ချင်ကြသော်လည်း တောကြမ်း မြေကြမ်း၊ အန္တရာယ်ပြင်းသော

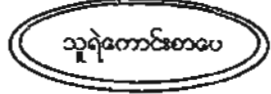

ခရီးစဉ်ဖြစ်သဖြင့် မသွားရဲ၊ မလာရဲကြာ။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် 'မျောက်တစ်ရာဘုရား'တွင် ကျောက်ဆစ်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် မျောက်ရုပ်တုများစွာရှိသည်ဟုလည်း သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားသိခဲ့ရသည်။ ထိုမျောက်ရုပ်တုကြီးများမှာ အကောင်တစ်ရာ ထိတ်ရှိသည်ဟုဆိုသဖြင့် ထိုနယ်မြေကို မျောက်တစ်ရာနယ်မြေဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေသည်ထင်။

သို့သော် . . . ထိုမျောက်တစ်ရာနယ်မြေသို့ လွယ်လင့်တကူ မရောက်ရှိနိုင်သကဲ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ထိုမျောက်ရုပ်တုများကို ဣဗ္ဗေတွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမရှိဟု ဆိုကြပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ထူးခြားသော 'မျောက်တစ်ရာဘုရား'တည်ရှိရာ ထူးကဲသောတောနက်ကြီးထဲမှာတော့ မျောက်ရုပ်တုအကောင်တစ်ရာက ယနေ့အချိန်ကာလထိတိုင် တည်ရှိနေ ဆဲပါဟု အခိုင်အမာပြောဆိုနေကြဆဲပင် ဖြစ်ပါ၏။ တောထဲတောင်ထဲ ထင်းခွေ၊ မျှစ်ချို၊ အမဲပစ်သူများ ရံဖန်ရံခါ မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ထိုမျောက်တစ်ရာနယ်မြေရှိ မျောက်တစ်ရာဘုရားသို့ ရောက်ရှိသွားကြ သူများလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။

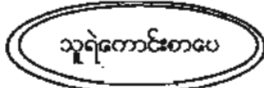
ထိုသူများ၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် မျောက်တစ်ရာဘုရား အနီးတွင် မျောက်ရုပ်တုကြီးများစွာကို တွေ့ရှိသဖြင့် ရေတွက်ကြည့်ကြ သည်။ သို့သော် မည်သို့ပင်ရေတွက်ပါစေ၊ နောက်ဆုံး ကိုးဆယ့်ကိုးကောင် တွင်သာ ရေတွက်၍လမ်းဆုံးခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မျောက်

ရပ်တု အကောင်တစ်ရာတိတိ ရှိနေတတ်ပြန်ပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ မျောက်ရုပ်တို့ကိုးဆယ့်ကိုးကောင်ဖြစ်လိုက် အကောင်တစ်ရာဖြစ်လိုက်နှင့် သံသရာလည်နေခြင်းမှာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မျောက်ကြီးကြောင့်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ထိုမျောက်ကြီးမှာ သာမန်မျောက်ကြီးများထက် ကြီးမား၍ ခွန်အားပလနှင့် ဖျတ်လတ်သန်စွမ်းမှုတွင်လည်း လွန်စွာမှအားကောင်းမောင်သန်မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုပါ၏။ ထိုခေါင်းဆောင်မျောက်ကြီး၏လက်ထဲတွင် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်၍ လွန်စွာအရည်အသွေးကောင်းလှသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို အမြဲဆုပ်ကိုင်ထားလေ့ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုကြပြန်သည်။

စိတ်ရင်းသဘောထားဖြူစင်စွာဖြင့် ရိုးသားစွာ မျက်စိလည်လမ်းမှားလာကြသော လူသားများ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြလျှင် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်ဆိုးများမှ လွတ်ကင်းကာ မိမိတို့စခန်းချရာအနီးသို့တိုင် မျောက်ကြီးများက လမ်းပြကူညီပေးခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်များဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ကြရပါက မျောက်ကြီးများက ထူးဆန်းစွာရောက်ရှိလာကြပြီး ကယ်တင်ပေးသွားတတ်ကြသည်ဟုလည်း ဒေသခံများက ဆိုခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝိဇ္ဇာရောက္ခိရုပ်ညာရပ်များ သက်ဝင်စီးပွားနေသည့် မိန်းမလှကျွန်းပေါ်ရှိ မျောက်တစ်ရာဘုရားသည်ကား မည်သို့မည်သို့မမှီနိုင်သော ထူးဆန်းမှုများစွာ ရှိနေသည်ဆိုသောအချက်ကိုမူ

သုက္ကမပြင်းနိုင်ကြပါချေ။

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ည ဖြစ်သည်။ မိုးကောင်းစွာမကုန်အောင်သေးသောကြောင့် ညဉ့်ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးခိပ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့တည်သော တိမ်တိုက်များက လေနှင့်ရာသို့ ရွေ့လျားနေကြပါ၏။ မြောက်ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လွင့်ပါမျောနေကြသော တိမ်စိုင်တိမ်တိုက်များကြောင့် လပြည့်ည၏ငွေလရောင်သည်ပင် လင်းချည်တစ်ခါ မှိန်ချည်အစီလှည့်နှင့် . . . ။

ညဉ့်ဦးပိုင်း မိုးလေကင်းသောကြောင့် မိန်းမလှကျွန်းနှင့် သစ်တောကြီးတစ်ခုလုံး လပြည့်ညလရောင်တွင် ငွေရောင်ဆင်းထားသည့်နုနု ရှုချင်စဖွယ်ရှိနေပါ၏။ ဤကဲ့သို့သော ညဉ့်ဦးပိုင်းကာလတွင် အစာရှာထွက်လေ့ရှိသော ဇီးကွက်၊ သစ်တောက်ငှက်နှင့် မျောက်မောင်းမများ၏ အော်မြည်သံတို့က တိတ်ဆိတ်စွာအိပ်မောကျနေသော မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ ညဉ့်ယံကို လှန့်နိုးနေကြသည်သို့ . . . ။

ရံဖန်ရံခါ ကျွန်းကြီး၏မြောက်ဘက်ခြမ်းဆီမှ အစာမာန်ယစ်နေကြသော တောကောင်ကြီးများ၏ ဟိန်းသံ၊ တစ်သံများကလည်း မိုးခိပ်မိုးသားများ ပျော်ဝင်နေသည့် လပြည့်ညဉ့်ကို သွေးပျက်ချောက်ချားစေရန် ဖန်တီးနေသည့်နွယ်ပါတည်း။

ထိုအချိန်တွင် တိမ်မည်းညိုတစ်အုပ် ကင်းရှင်းသွားကြသည်မို့ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေအတွင်းရှိ 'မျောက်တစ်ရာဘုရားသင်္ဘောတို့' တစ်စုံတစ်

တွင် လရောင်တစ်ချို့ ကြုံဖြန့်ကျသင်းလာကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘုရားငုတ်တို့ ဝန်ကျင်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်ရှိကြသော မြို့နယ်ပိတ်ပေါင်း များကြားမှ များပြားလှစွာသော မျောက်ရုပ်တုကြီးများကလည်း ဘော်ငွေရောင်အဆင်းနှင့် ပြန့်ကျက်ထားသော ငွေလရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ တွေ့မြင်နေရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဘုရားငုတ်တို့နှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော မျောက်ရုပ်တုကြီးများအလယ်တွင်ရှိသော ကိုးပေခန့်ကျယ်ဝန်းသည့် ရေအိုင်လေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုရေအိုင်သည် ခပ်ပိုင်းပိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး ကျောက်သားနက်များနှင့် ပိုင်းရံထားသဖြင့် 'ကျောက်သပိတ်အိုင်' ဟုလည်း ခေါ်ဆိုကြသည်။ ကျောက်သပိတ်အိုင်၏ ထူးခြားချက်မှာ လပြည့်လကွယ်ရက်များတွင် လရောင်နှင့်တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခဲ့လျှင် အိုင်အတွင်းရှိရေများသည် ရေခွေးပွက်သကဲ့သို့ ဆူပွက်လေ့ရှိခြင်းပင်တည်း။

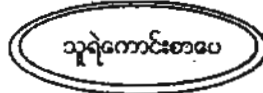
စင်စစ် ရှေးလူကြီးသူမ ဝိဇ္ဇာဓရပညာရှင်များသည် ဤရေအိုင်ထဲတွင် သူရဇ္ဇမိတ်သွင်းစီရင်ထားသည့် မိတ်လုံးတစ်လုံးနှင့် စန္ဒြောမိတ်သွင်းစီရင်ထားသည့် မိတ်လုံးတစ်လုံး စုစုပေါင်း မိတ်လုံးနှစ်လုံးကို စီရင်၍ ထည့်ထားခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိထားခဲ့ပါ၏။ သူရဇ္ဇမိတ်ဆိုသည်မှာ နေမိတ်၊ စန္ဒြောမိတ်ဆိုသည်မှာ လ၊မိတ်၊ ပို၍ရှင်းအောင်ဆိုရပါမူ အပူမိတ်နှင့် အအေးမိတ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပျော်ဝင်ထားသည့် ရေ ဟုဆိုကြသည်။ ထိုရေသည် သူရဇ္ဇမိတ်ခေါ် လရောင်နှင့်ထိတွေ့ခဲ့လျှင်လည်း ကြွတက်လာကာ ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာသကဲ့သို့ စန္ဒြောမိတ်ခေါ်

ရောင်နှင့်ထိတွေ့ခဲ့လျှင်လည်း ကြွတက်လာကာ ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာစေ့သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြပါ၏။ ထိုရေကိုသောက်လျှင် အနာရောဂါကင်းရှင်း၍ မည်သည့်ရောဂါမျှ မကပ်ညှိနိုင်။ အပူကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါဆိုလျှင် အအေးနှင့်ငြိမ်းသတ်ကုစားပေးပြီး အအေးကြောင့်ရသော ရောဂါဆိုလျှင် အပူနှင့်ငြိမ်းသတ်ကာ ကုစားနိုင်သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်ဟုဆိုတတ်ပါလား။

လပြည့်ည၏ငွေလဝန်းက တစ်စေ့ မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ အချိန်ကလည်း တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာခဲ့ပါ၏။ မကြာမီ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ရောက်ကာ လမွန်းတည့်တော့ပေမည်။ မကြာမီ လေပြင်းတစ်ခုကတိုက်ခတ်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ထက်မှ လက်ကျန်တိမ်မဲတစ်အုပ် ဆွင့်စင်ပြေထွက်သွားကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သစ်ရွက်သစ်ခက်များကြားမှ ဗြာဆင်းကျလာသည့် လရောင်သည် ကျောက်သပိတ်အိုင်ရှိရေသို့ တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာပြီး မကြာမီ ကျောက်သပိတ်အိုင်တည့်တည့် တန်ရေပြင်ထက်သို့ ကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ လရောင်ကျလိုက်သည်နှင့် ကျောက်သပိတ်အိုင်ထဲမှ ခေများမှာ ထမင်းအိုးဆူသကဲ့သို့ ပွက်ပွက်ထလာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုသို့ ရေအိုင်အတွင်းမှ ရေများပွက်ပွက်ဆူလာကြသည်နှင့် မျောက်တစ်ရာ ဘုရားငုတ်တို့အနီးမှ ကျောက်သားမျောက်ရုပ်တုကြီးများက သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြသည်လား၊ မျောက်ရုပ်တုများအနီးဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင် မြို့နယ်များဆီမှ ခုန်ပျံသက်ဆင်းလာကြလေသည်လားဆိုပါ။ များပြား

လှစွာသော မျောက်ကြီးများမှာ ကွိုကွိုကွကွနှင့် ကျောက်သပိတ်ရေအိုင် ချိုရာသို့ ခုန်လွှားဆင်းသက်လာကြသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နေကြရပါတော့သည်။

ထိုထက်ပို၍ထူးဆန်းသည်ကတော့ မြင်းဟူးပြောင်တန်းလှသော ကညင်ပင်ကိုင်းကြီးတစ်ခုထက်ဝယ် ပိုင်းစက်ပြည့်ရွှန်းနေသည့် လပြည့် ဝန်းကြီးနှင့် ညဉ့်ကောင်းကင်ပြာကြီးကို နောက်ခံပြုကာ ရွှေရောင်ဆံပင် လေးများက လရောင်တွင် လင်းလက်ဝဲပျံ၍ ကြည်လင်ပြာလှသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် နွယ်ကြိုးတစ်ခုကို ကိုင်စွဲထားသည့် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမရွယ်လေးကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ပို၍ ပို၍ထူးခြားသည်က အညိုရောင်သားမွှေးနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းအား ရစ်ပတ်သိုင်းခွဲလျက် ပေါင်လည်ခန့်အထိသာလုံခြုံသည့် ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူမလေးက သစ်ပင်မြင့်ထက်မှ တစ်စုံ တစ်ရာအသံပေး၍ မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ နွယ်ကြိုးကိုလွှဲခိုစီးကာ အောက်သို့ လျှင်မြန်စွာဆင်းသက်လာခဲ့သည်။

“ ဝူး . . . အူး . . . အူး . . . ဝူး . . . အူး . . . အူး ”

ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဟစ်အော်လိုက်သည့် ‘လူမလေး’၏အော်သံကြောင့် လေလားမသိ၊ ကျောက်သပိတ်ရေအိုင်အနီးမှ မျောက်ကြီးများသည် ကန်ထဲမှရေများကို ပျော်ရွှင်စွာ သောက်သုံးကြသည်။ မျောက်ကြီးများ ထဲသို့ ခုန်ပျံဝေ့ဝဲ၍ ရောက်ရှိလာသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်နှင့် လူမလေး

ခုလည်း မျောက်ကြီးများနှင့်အတူတကွ ကျောက်သပိတ်အိုင်ထဲမှ ရေများ သို့ ပျော်ရွှင်စွာဆော့ကစားရင်း သောက်သုံးလျက်ရှိပါ၏။ ထို့နောက် ကျောတွင်လွယ်သိုင်း၍ယူလာသည့် ဝါးကျည်တောက်တစ်ခုထဲသို့ ကျောက်သပိတ်အိုင်ထဲမှ ပွက်ပွက်ဆူနေသောရေများကို ခပ်ယူနေပါ တော့သည်။

“ ခွီး . . . ဂီး . . . ခွီး . . . ဂဲ . . . ခွီး ”

“ ဝေးဟေး . . . ဝေးဟေး . . . ဝေးဟေး ”

မယုံကြည်နိုင်စရာပါ . . .

အမှန်တကယ်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာ။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဗြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့်သာမဟုတ်လျှင် ဤကဲ့သို့ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိသော အဖြစ်အပျက်ကို မည်သူမျှ လက်ခံယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် . . .

ထိုယုံကြည်ဖွယ် လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိသော ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ရာကောင်းလှသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များသည် ဤမိန်းမလှကုန်းပေါ်ရှိ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲတွင် အမှန်တကယ်ဖြစ်တည်နေဆဲ၊ နောက် နောင်တွင်လည်း ဆက်လက်၍ အမြစ်တွယ်ရှင်သန်နေဦးမည်မှာ မလွဲ သောသဘာဝတရားပင် ဖြစ်ပါချေတော့သတည်း။

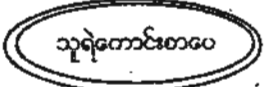

အခန်း(၃)

“ ရောက်ခဲ့ဖူးသည် . . . မရောက်ဖူးသောနယ်မြေ
. . . သို့မဟုတ် . . . ”

နေဝင်လုပြီ . . . ။

ခပ်ပွဲခွဲမျှောနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များအောက်တွင် မိန်းမလူ
ကျွန်းပေါ်ရှိ နက်ရှိုင်းထူထပ်လှသော တောအုပ်ကြီးကို ခပ်ဝါးဝါးမျှသာ
မြင်တွေ့နေရသည်။ သည်ကြားထဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လျက်
ရှိသော လေသရမ်းတို့၏ တိုးဝှေ့ကြည်စယ်မှုကြောင့် အပင်ချင်းယှက်
အကိုင်ချင်းဆက်နေကြသည့် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်ကြီးများဆီမှ ထွက်ပေါ်လာ

ကျိုးကျိုးကျည်ကျည် အသံဖလံမျိုးစုံတို့က မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေ
အောင်ကြီးများ သံပြိုင်သည်ညာနေကြသည်သို့ . . . ။

မိန်းမလူကျွန်းကြီး၏ တောနက်အလယ်တွင် တရွေ့ရွေ့တိုးဝင်
နေကြသည့် မနုဿလူသားနှစ်ဦးမှာ တဖွဲဖွဲရွာချနေသည့်မိုးကြိုညိုကာ
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြပါ၏။ ထို့ပြင် တစ်နေကုန် သားကောင်
နေသည့်အပြင် နက်ရှိုင်းလှသည့်အပြင် နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီး
အတွင်းဝယ် မျက်စိလည်လမ်းမှားသဖြင့် သွေးပျက်ချောက်ချားစပင်
မြဲနေပါချေပြီ။

စိန်ဘန်းနှင့်မွန်တော် . . .

ကန်ကန်ရွာသားနှစ်ဦး . . . ။ သို့မဟုတ် အမဲလိုက်မှဆိုးပေါက်စ
နှစ်ယောက် . . . ။ မြစ်နားချောင်းနားနားသဖြင့် သူတကာကဲ့သို့ ရေလှုပ်
သားခေါ် တံငါသည်မျိုးဆက်များဖြစ်ကြသည့်တိုင် သည်နှစ်ကောင်က
မြစ်စိတ်၊ ချောင်းစိတ်မဝင်၊ တောစိတ်ဝင်ကာ တောပစ်မှဆိုးဘဝတွင်
ပျော်မွေ့နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အများသူငါကဲ့သို့ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်
မလုပ်ကိုင်ကြ။ ရိုးစင်းသော သမရိုးကျဘဝတွင် မပျော်ပိုက်နိုင်ဟုဆိုကာ
အဘိုးဖြစ်သူထံမှ အမွေဆက်ခံခဲ့သော ရှိုင်ဖယ်သေဆတ်တစ်လက်နှင့်
သူငယ်ချင်းမှဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မွန်ထော်နှင့်လက်တွဲကာ ကျွန်း
ညိုကြီး ပျဉ်အရယ်တော စသည်တို့တက်တွင် မွေ့နှောက်ကာ သားကောင်
ပစ်ကြသည်။ အတွဲညီသော မှဆိုးလူရွယ်နှစ်ယောက်ပီပီ သေဆတ်
တစ်လက်၊ ဒူးလေးတစ်စင်းနှင့် တောအနှံ့ ကျွန်းအနှံ့ လှည့်လည်ခြေဆွန့်

ကာ သွားလာခဲ့ကြပါ၏။

ယခုလည်း ဦးကြီးဖြစ်သူ ဦးမိုင်းလုံကိုယ်တိုင် တားမြစ်ဟန့်ထားခဲ့သည့်ကြားမှ မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ တောနက်ပိုင်းအတွင်းထိ ဝင်ရောက်မိဖွေနှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းပိုင်းတောက နက်ရှိုင်းလှသည့်အပြင် သားကောင်ကြီးများ ပေါများသည်။ အောက်ပေါင်းရှုပ်ခြုံနွယ်များနှင့် မိကျောင်းသိုက်များလည်းရှိသည်။ ကျားလည်းပေါ၏။ သို့သော်

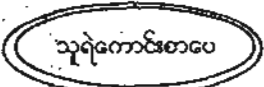
သူတို့နှစ်ဦးကျမှ ကျားခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးများကိုသာ တွေ့နေရပြီး ကျားအကောင်အထည်က ပျောက်နေသည်။ တဝေါင်းဝေါင်းနှင့် ကျားဟိန်းသံကြီးများကို ကြားနေရသည့်တိုင် ကျားဆိုသည့် ရုပ်ပြသတ္တဝါကိုမူ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ။

သည်ကတည်းက စိန်ဘန်းတစ်ယောက် သတိထားမိခဲ့သည်။ သို့သော် သားကောင်ရရှိလိုစေကင်နေသဖြင့် ပြန်လည်၍မေ့ပျောက်သွားခဲ့ပါ၏။ ယခုပြန်လည်၍ တော၏ထူးခြားမှုကို သံသယဖြစ်လာသည့်အခါမှာတော့ နောက်ကျသွားခဲ့ပါချေပြီကော

“ မွန်ထော်ရေ . . . ငါတို့တော့ တောမှောက်နေပြီထင်တယ်။ ငါ ဒီနေရာကိုယ် ထပ်ပြီးပြန်ပြန်ရောက်နေတာ နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီကွ ”

“ ဟာ . . . မင်းကလည်း မဖြစ်နိုင်တာကွာ ငါတို့တစ်လျှောက်လုံး တောလည်ပြီးပစ်ခတ်နေကြတာ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး စိန်ဘန်းရယ် ”

မွန်ထော်က ဒူးလေးညှို့ကြီးကို လျှော့ချလိုက်ရင်း စိန်ဘန်း၏

ဦးမိုင်းလုံဟကားကို ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲ၍ ကျွန်းညှို့ကြီး ပျဉ်အရယ်ကြီးပိုင်း စသော တောနက်ကြီးများအတွင်း ခြေရာထပ်မျှ မွေ့နှောက်သွားလာခဲ့သည့်တိုင် ယခုကဲ့သို့ နက်စိလည်ကာ တောမှောက်ခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရဖူးပါ။ သို့သော်

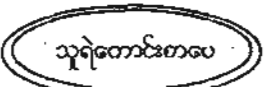
“ ဝေါင်း . . . ဂရား ”

ရုတ်တရက် နီးကပ်စွာကြားလိုက်ရသော ကျားဟိန်းသံကြီးကြောင့် စိန်ဘန်းမှာ သူ၏သေနတ်ကြီးဖြင့် အသံကြားရာ ဝါးရုံတောကြီးအောက်သို့ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သကဲ့သို့ မွန်ထော်ကလည်း သူ၏ဒူးလေးညှို့တို့ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး တစ်ဆွေခန့်မြှားရွက်အနီကို လမ်းမကြောင်းထဲတွင် ထည့်လိုက်သည်။

“ သတိထား မွန်ထော် . . . ဒီကောင်ကြီး ငါတို့သွားတဲ့နေရာက တကောက်ကောက်လိုက်ချောင်းနေတာဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခြားသားကောင်တွေအကုန်လုံး ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေကြတာကိုး ”

ထိုအချိန်တွင် မိုးကခပ်ဖွဲ့လေးရွာချလာသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာကောင်းကင်ပြင်သည် မှိုင်းညှို့မည်းမှောင်နေသည့် ခဲပုတ်ရောင်တိမ်စိုင့်များက ကြီးစိုးမင်းမူနေပါ၏။ လျှပ်စီးများတဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတက်ရိုမ်းဦးနှင့် မာန်စောင်ပစ်ခွင်းနေသဖြင့် ရာသီဥတုအခြေအနေက မကောင်းလှ။ သည့်ထက်ပိုမို၍ မိုးသည်းရန် ဟန်ပြင်နေလေသည်ထင်။

မွန်ထော်မှာ စိန်ဘန်း၏စကားကြောင့် အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်

ရှားသွားပါ၏။ တစ်နေ့ကုန် တောတိုးခဲ့ရပြီး သားကောင်မရသည့်အပြင် နောက်ဆုံး ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ ချောင်းမြောင်းနေခြင်းကိုပါ ခံနေရ ပြီးဖြစ်သဖြင့် သွေးပျက်ချောက်ချားစပြုနေပါနေပြီကော . . . ။

“ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ . . . ဒီမိန်းမလှကျွန်းက တောကြီးထဲမှာ အမဲမပစ်ပါနဲ့ဆိုတာ အခုတော့ မင်းရဲ့ငိုက်ရှူးရဲ့လုပ်ရပ် ကြောင့် မုဆိုးစစ်စစ်ကနေ သားကောင်ဘဝကို ရောက်ရတော့မယ် ထင်တယ် ”

“ ကဲ . . . တိတ်စမ်းကွာ ကျားရန်ကိုသတိထားနေရတဲ့အထဲ မင်းက တကို့ရှို့ မွန်ထော်ရယ် . . . ကြောက်တတ်ရင် မုဆိုးမလုပ်ဘူးကွ ” ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့၏အရှေ့ဘက် သရောပင်ကြီးများဘက်ဆီမှ ကျားဟိန်းသံထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား အသံကြားရာသို့ ပြောင်းလဲချိန်ရွယ်လိုက်ကြသည်။

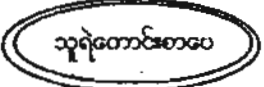
“ ဝေါင်း . . . ဝေါင်း . . . ဂါး ”

“ဟော . . . မြန်လှသည်လား၊ ဟိုဘက်ဝါးရုံတောထဲက ကျားက ရျက်ချင်းကြီး အရှေ့ဘက် သရောပင်တွေဆီကို ရောက်သွားပါလားဟာ ”

“ မဟုတ်ဘူး မွန်ထော် . . . အဲဒါက နောက်တစ်ကောင်ဖြစ် မယ်၊ စောစောက ဟောဟိုဝါးရုံပင်တောကြီးဆီက ကြားလိုက်ရတာကွ ”

စိန်ဘန်းက သူတို့အရှေ့ဘက်ရှိ သရောပင်စုစုဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ အင်း . . . ဒါဆိုရင် ဒီတောက ကျားပေါတဲ့ တောကြီးပဲ ”

ခြစ်ရမယ် ”

ယခုတော့ မုဆိုးရင့်မကြီးနှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်ကာ တူးရန်ကို တားဆီးဟန်တားနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်နေကြ ထိချေ၏။ တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသောမိုးကြောင့် မကြာမီ အမှောင်ထုသည် ခဏစီးစွာ နေရာယူလာတော့မည်ဖြစ်သည်။ ယခုပင် အမှောင်နှင့်အလင်း သည် စီချင်းထိုးလျက်ရှိနေပါပြီ။ နေဝင်ချိန်ဆည်းခဏအလင်းက ရှင်းရှင်း ဩတ်ပြတ်ဆုတ်ခွာမသွားသေးသလို အမှောင်ကလည်း သိသိသာသာ အနိုင်မယူနိုင်သေး။ သို့သော် တဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသောမိုးက အမှောင်ထုကို စစ်ကူပေးနေသကဲ့သို့ရှိသဖြင့် ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ချိတ်တို့က တစ်စ တစ်စ ကြီးစိုးမင်းမူလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ တောက် . . . အရေးထဲ ဒီမိုးကတစ်မှောင့်ကွာ ”

“ စိန်ဘန်းရေ . . . မှောင်လည်းမှောင်လာပြီဟေ့၊ ဒီညတော့ သစ်ပင်ကောင်းကောင်းသာရှာပြီး တက်အိပ်ကြဖို့ဟေ့၊ မိမိဆို ဒီကျားတွေ ရန်က လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး ”

“ ဝေါင်း . . . ဝေါင်း . . . ဂရား ”

သူတို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ထီးရုံတောဘက်မှ ကျားဟိန်းသံ ကြီးကို အနီးကပ်ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ထူးထူးထွေထွေ မစဉ်းစားကြ တော့ဘဲ အနီးရှိကညင်ပင်ကြီးပေါ်သို့တက်ကာ ခွံရုံကြီးငစ်ကြားတွင် နားခဲနေလိုက်ကြပါတော့သည်။ တဝေါင်းဝေါင်းနှင့် ကျားဟိန်းသံကြီးများ ကမူ ညဦးပိုင်းတစ်ကြောလုံး ကြားနေရဆဲပါပေ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်စတစ်စ သန်းခေါင်ယံနီးကပ်လာသည်နှင့် ခပ်ဖွဲ ဖွဲရွာချနေသောမိုးက တဖြည်းဖြည်းစဲသွားပါလေ၏။ ထို့အတူ ခဲပုတ်ရောင် မိုးသားမိုးရိပ်များကပါ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး ပိုင်းပိုင်းစက်စက် လဲပြည့်ဝန်းကြီးနှင့် ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့ သည်။

“ ဟူး . . . တော်ပါသေးရဲ့၊ မိုးတိတ်သွားပြီ၊ လမင်းကြီးထွက် လာလို့ အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိတော့တယ် ”

စိန်ဘန်းက လက်ထဲမှသေနတ်ကို သူ့နှလုံးနေသည့် ကညင်ပင် ခွံဆံတွင် ဖိနှိပ်ထောင်ထားလိုက်ရင်း ကောင်းကင်ပြာကြီးနှင့် လမင်းကြီးကို ကလေးတစ်ယောက်နယ် မော့ကြည့်ကာ ပြောဆိုလိုက်သည်။ သို့တိုင် အောင် ကျားဟိန်းသံကြီးများကိုမူ တစ်ချက်တစ်ချက်ကြားနေရသေးသည်။

“ အင်း . . . ငါတို့များ ဘာတွေအမှားအယွင်းလုပ်ခဲ့မိကြပါ လိမ့်၊ ဒီကျားတွေရန်က လွတ်မှလွတ်ပါမလား မသိဘူး၊ ဘုရား ဘုရား တောပိုင်တောင်ပိုင်ကြီးတို့ရယ် ကျုပ်တို့ကို ဒီအတိုင်းပစ်မထားကြပါနဲ့ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် အမှားအယွင်းများရှိခဲ့ရင်လည်း သည်းခံခွင့် လွှတ်ပေးတော်မူပါ တောပိုင်ကြီးတို့ . . . ကျုပ်တို့တောင်းပန်ပါတယ် ”

စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့နှစ်ယောက် သူတို့၏လက်နက်များကို ချကာ မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ တောပိုင်တောင်ပိုင်နတ်မင်းကြီးများကို ရိုသီးကန်တော့၍ တောင်းပန်နေကြပါတော့သည်။

အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ပြာလဲ့လဲ့

ညဉ့်ကောင်းကင်တွင် လဲပြည့်ဝန်းကြီးက မီးပုံကြီးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထား သည်သို့။ လမ္မန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါချေပြီကော။

ထိုအချိန်တွင် . . .

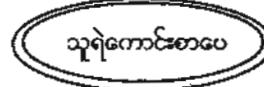
တောကြီးတစ်ခုလုံး ကိုကွဲကွဲအော်သံများနှင့် အမျိုးအမည် သေ သို့ဆွဲခွင့်ငင်ဟစ်အော်လိုက်သော အသံလေးနှင့်အတူ မည်းမည်း နိုင်နိုင်သဏ္ဍာန်များက သစ်ပင်ခြုံနွယ်ကြီးများထက်ဆီမှ ခုန်ပျံလွင့်ဝဲကာ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ခုန်လွှားကူးသန်းနေကြသည်ကို နှစ်ယောက်သား ၎င်းစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

“ ဟာ . . . ဟို . . . ဟိုမှာ ဘာ . . . ဘာကောင်ကြီးတွေလဲ စိန်ဘန်း၊ ရေ သစ်ပင်တွေပေါ်ကနေ ခုန်လွှားပြီးဆင်းလာလိုက်ကြတာ အားကြီး ပဲဟေ့ ”

“ အေး . . . ဟုတ်တယ် မွန်ထော်ရေ . . . ဘာ . . . ဘာကောင် ဟာ ဟ . . . အို . . . မျောက် . . . မျောက်ကြီး . . . မျောက်ကြီးတွေဟေ့ ”

ဟုတ်သည် . . . ညဉ့်ကြီးအချိန်မတော် ကိုကွဲကွဲအော်ဟစ်သံ ကြီးများနှင့်အတူ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ဟိုသည်ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်ကာ ဆင်းလာနေကြသော မျောက်ကြီးများကို စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ငေးကြောင်လျက် ကြည့်နေကြပါ၏။ လရောင်အောက် တွင် မည်းမည်းလှုပ်နေသည့် မျောက်ကြီးများမှာ ဆူညံစွာအော်ဟစ် ကြရင်း တစ်နေရာဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြသည်သို့။ ထိုစဉ်မှာပင်

“ ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟို . . . ဟိုမှာ . . . ဘာလဲ . . . ရွှေ့ . . .

လူတစ်ယောက်လား”

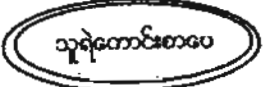
“ဟင် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် . . . စိန်ဘန်းရေ . . . လူ . . . လူမှ မိန်း . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကွ ဟာ . . . ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

ရုတ်တရက် စိန်ဘန်းလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ မွန်ထော်ကြည့်လိုက်တော့ အံ့သြဖွယ်ရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ထိုအရာကား မျောက်ကြီးများနှင့်အတူ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ လှောင်မြန်စွာခုန်ပျံ့ကူးသန်းနေသည့် လူသားမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို လရောင်အောက်တွင် ပျက်ပျက်ထင်ထင် တွေ့လိုက်ကြရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်ဟေ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွ၊ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေကလည်း တလွင့်လွင့်နဲ့ . . . လည်ပင်းမှာလည်း ဘာကြီးဆွဲထားတာလဲမသိဘူး စိမ်းဖန့်ဖန့်ရောင်စဉ်တွေ တဝင်းဝင်း တလက်လက်နဲ့ ဟို . . . ဟိုမျောက်ကြီးတွေကြားထဲမှာ ခုန်ပျံ့ကူးနေတာ အံ့သြစရာပဲဟေ့”

“ဘုရား . . . ဘုရား ငါ . . . ငါတို့ တောချောက်ခံရတာများလား စိန်ဘန်းရေ”

ဟုတ်သည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာများနှင့်သာ ကြုံတွေ့နေရသည်မို့ မွန်ထော်တစ်ယောက် သွေးပျက်ထိတ်လန့်လျက် ရှိပါချေပြီ။ ယခုလည်း များပြားလှသောမျောက်အုပ်ကြီးအလယ်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်ကြီးများနှင့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို

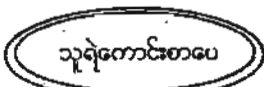
မျောက်ကြီးမြှုပ်မြှုပ်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မုဆိုးနှစ်ဦးစလုံး ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ဘုန်းပြုံးထကာ ခေါင်းထက်ရှိ ဆံပင်မွှေးများပင် ထောင်သွားကြလေသည်ထင်

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျောက်အော်သံကြီးများကြောင့်လေးထပ် တစ်ညလုံးခြိမ်းချောက်ဟစ်ကြွေးနေသော ကျားအော်သံ၊ ကျားဟိန်းသံကြီးများပင် ပျောက်ကူးသွားလေသည်သို့။ ဟုတ်သည် မျောက်ကြီးများ ကွဲကွဲကွဲနှင့် စုန်ပျံ့ချောက်ရှိုလာခဲ့ကြသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး လှည့်ပတ်ဆောင်းမြောင်းနေသည့် ကျားကြီးများပင် ဝေးရောသို့ ရှောင်တိမ်းထွက်ကူးသွားကြသည်လား . . . ။

“ဘုရား . . . ဘုရား ဘူးဆန်းလိုက်တာ . . . မျောက်ဆိုတာ ဘူးရဲ့အစားခံသတ္တဝါပဲ။ မျောက်အုပ်ကြီးရောက်လာလို့ ငါတို့ကို ဆောင်းနေတဲ့ကျားကြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ တစ်ကယ့်ကိုမယုံနိုင်ချေကြီးပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မွန်ထော်နယ် . . . ကျားကြီးတွေရဲ့အန္တရာယ်က တွတ်မြောက်သွားတာပဲ တော်လှပြီ၊ ဗင် . . . ဟာ မျောက် . . . ရောက် ကြီးတွေ ဘယ်ရောက်ရောက်သွားကြပြီလဲဟ”

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်ဟ . . . ဟို . . . ဟိုကောင်မလေးကိုမဲပြီး ကြည့်နေရာကနေ ကျားဟိန်းသံတွေပျောက်သွားလို့ ဗျောနေကြတုန်းနီးသေးတယ် . . . မျောက်အုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံး မျက်စိအောက်ကပျောက်သွားတာတောင် မသိလိုက်တော့ဘူးဟေ့”

“ဟုတ်သေးဘူး မွန်ထော် . . . ဟို . . . ဟို သစ်ပင်ပေါ်က
လူမလေးပါ မ . . . မရှိတော့ဘူးဟေ့၊ သေ . . . သေချာပြီ ငါတို့ဇော
ကောင်းကောင်းဘက်ီး တောချောက်ခံနေရပြီ မွန်ထော် ”

ဟုတ်သည် . . . စောစောက ကွဲကွဲကွဲနှင့် ဆူညံစွာဟစ်ခေါ်
လှုပ်ရှားနေကြသည့် မျောက်အုပ်ကြီးမှာ ယခုတော့ မီးကိုရေနှင့်ငြိမ်းသတ်
လိုက်သကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာ ငြိမ်သက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။
အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ထို့ပြင် ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် လူမလေးသည်
လည်း မျက်စိအောက်တွင်ကြည့်နေရင်းမှပင် ဘယ်ဆီရောက်ကာ ဘယ်
ပျောက်ကွယ်သွားမှန်း မသိလိုက်ရ။

မာယာများလှသော တော၏လှည့်စားမှု ပဉ္စလက်လေလာ
သို့တည်းမဟုတ် နာမည်ကျော် မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ ဂန္ထရဝိဇ္ဇာခရအစီအ
များလေလာ။ ဒွိဟသံသယအတွေးများနှင့် သန်းခေါင်ယံအလွန် ည
ကမ္ဘာထဲဝယ် မနုဿမုဆိုးနှစ်ယောက်တို့မှာ အသဲတထိတ်ထိတ်
ရင်တဖိုဖိုနှင့်။

နောက်ဆုံးတော့ စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့မှာ မိမိတို့၏လက်နှစ်
များကို ကိုယ်စီဆုပ်ကိုင်လျက် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
များနှင့် ပြည့်လှုံနေသည့် မိန်းမလှကျွန်း၏ တောနက်ကြီးအလယ်တွင်
သွေးပျက်ချောက်ချားစွာဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၄)

“ အိုဘယ့် . . . ဂန္ထိရနယ်မြေ မျောက်တရာမြေ ”

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်အလင်းတန်းများက မိန်းမလှကျွန်းညိုကြီး
အိသို့ ဖြန့်ကျက်ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် ရွက်အုပ်ရွက်မိုးစိပ်စိပ်
ဖြင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်းရှိနေသည့် တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့မူ နေခြည်
အလင်းတန်းများက ထွင်းဖောက်ဖြန့်ကျက်ခြင်း မရှိနိုင်သေး။

သို့တိုင်အောင် နေခြည်အလင်းတန်းကြောင့် လင်းပြပြဖြစ်လာ
သည့် နံနက်ခင်းအလင်းကြောင့် ကညင်ပင်ကြီးပေါ်မှ စိန်ဘန်းနှင့်
မွန်ထော်တို့နှစ်ယောက် ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

စိန်ဘန်းက သေနတ်ကိုလွယ်ကာ အရင်ဦးဆုံးဆင်သွားသဖြင့် မွန်ထော်က နောက်မှလိုက်ဆင်းခဲ့ပါ၏။ မွန်ထော်၏ခြေထောက်များက မြေပြင်နှင့် မထိတို့ရသေးခင်မှာပင် စိန်ဘန်း၏ထိတ်လန့်တကြားဟစ်အော်သံကြီးကို အရင်ဆုံးကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . အိုး . . . မျောက် . . . မျောက်ကြီးတွေ . . . အား ”

နံနက်ခင်း၏ ပျောက်တိပျောက်ကြား နေခြည်အလင်းတန်းအောက်တွင် ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဆူနှင့် အနီးဝန်းကျင် ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားမှ ကျောက်သားများဖြင့်ထူဆစ်ထားသည့် မျောက်ရုပ်တုကြီးများကို ထူးဆန်းစွာတွေ့မြင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . စိန်ဘန်း . . . ဘယ် . . .

ဘယ်မှာလဲ မျောက်ကြီးတွေ ”

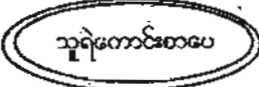
“ဟို . . . ဟိုမှာလေကွာ . . . ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဆူနဲ့

ခြုံပုတ် ကြီးတွေကြားမှာ မတွေ့ဘူးလား ”

စိန်ဘန်းလက်ညှို့ညှန်ပြရာသို့ မွန်ထော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြုံနွယ်တစ်ချို့ ရစ်ပိတ်ဖုံးနေသည့် ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဆူနှင့် ကြီးမားလှသော မျောက်ရုပ်တုကြီးများကို ကွက်တိကွက်ကြား နေခြည်တန်းများအောက်တွင် အံ့ဩစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပါချေ၏။

“ဟာ . . . မျောက် . . . မျောက်ကြီးတွေ . . . အိုး . . . အများကြီး

အများကြီးပါလား . . . မနေ့ညက မျောက်ကြီးတွေနဲ့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကောင်မှလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မတွေ့ . . . မတွေ့ အိုး . . . ကျောက်

ကျောက်ရုပ်တုကြီးတွေပါလား စိန်ဘန်းရေ . . . ဘုရား . . . ဘုရား ငါတို့ သယ်နေရာကို ရောက် . . . ရောက်နေကြတာပါလိမ့် ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် မွန်ထော် . . . မင်းရဲဦးကြီးပြောခဲ့တဲ့ ဆို . . . မျောက် . . . မျောက်တစ်ရာဘုရားကိုများ ရောက်နေတာလားမသိဘူး . . . ဟူး . . . မျောက်ရုပ်ကြီးတွေ တန်းစီနေတာကလည်း မနည်းမနော့ဗဲဟေ့ ”

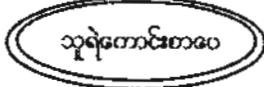
“ဟုတ်တယ် စိန်ဘန်းရေ . . . မနေ့ညက ကျားရန်ကနေ ငါတို့ကို ကယ်တင်ပေးလိုက်တာ ဒီမျောက်ကြီးတွေများလား . . . ဒါ . . . အဲဆိုရင် ဟို . . . ဟို . . . လူ . . . လူမလေးရော . . . ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ သေီဘူး ”

မိန်းမလှူကျွန်း၏ တောနက်ကြီးထဲမှ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဆန်ဆန်ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ပါသော မျောက်တစ်ရာဘုရားနှင့် ထူးဆန်းသော မျောက်ရုပ်တုကြီးများကို တအံ့တဩငေးမောကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်သားကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလျက် ရှိပါချေပြီကော။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဟာ ”

တန်းစီကာထုဆစ်ထားကြသည့် မျောက်ရုပ်တုတန်းရှည်ကြီး၏အဆုံးရှိ ကုန်းမြင့်ထက် သရေပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် လူမည်းကြီးတစ်ယောက် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဣစွမ်းရဲရဲစိုက်ကြည့်နေသည်ကို မွန်ထော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ကြက်သီး

မွှေးညှင်းများပင် ဖြန့်ခနဲထသွားပါ၏။

ထိုလူမည်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်ထက် ပိုနို့ခြုံကြီးမားနေ၏။ လူသားတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါလေစဟူသော ခွဲဟာသံသယအတွေးများဖြင့် စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေရင်း လက်ထဲမှ ခူးလေးကြီးကို အသာဆွဲမယူလိုက်သည်။ မျက်စိအကြည့်ကိုမူ လူမည်းကြီးထံမှ လွှဲဖယ်ခြင်းမပြုပါလေတော့။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

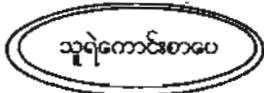
“ ဒိန်း ”

မွန်ထော်၏နောက်ဘက်မှ ကပ်၍ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံကြောင့် လန့်ဖြန့်ကာ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ သူ၏နောက်ဘက်မှာ တော့ ပြောင်းဝမှ မီးခိုးငွေ့ထွက်နေသည့် သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ဒေါသတကြီးကြည့်နေသည့် စိန်ဘန်း၏ မျက်နှာပြားပြားကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဘယ်လိုလဲ မွန်ထော် . . . မင်းအဖေကျားကြီးကို အလှူကြည့်နေတာလား၊ တော်သေးတာပေါ့ ငါလှည့်ကြည့်မိလိုက်လို့ နို့မို့ဆိုရင် တော့လား ”

စိန်ဘန်း၏ပြောစကားကြောင့် မွန်ထော် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သရောပင်အောက်မှ လူမည်းကြီးကို ကျားသတ္တဝါအမှတ်ဖြင့် စိန်ဘန်းမှားယွင်းကာ ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းပင်တကား။

“ ဟာ . . . စိန်ဘန်း . . . မင်း . . . မှားပြီ . . . အလွဲကြီးလွဲသွားပြီကွ ”

မင်းပစ်လိုက်တာ ကျားကြီးမဟုတ်ဘူး . . . လူ . . . ကွ . . . လူ ဒုက္ခတော့ မှားပြီထင်တယ် ”

“ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒီကောင်မျောက်ကြီးတွေကို မြင်ပြီး သွေးပျက်သွားပြီထင်တယ် . . . ကျားကြီးမှတိုးတောင်ကျားကြီးကွ မင်းကိုခုန်အုပ်တော့မလိုတောင် ပြင်နေပြီ . . . ငါလက်ဦးသွားလို့သာပေါ့ ”

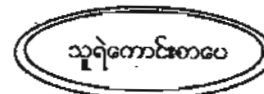
စိန်ဘန်း၏ ရယ်မောပြောဆိုလိုက်သောစကားကြောင့် မွန်ထော်မှာ ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ သရောပင်ကြီးအောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြက်ပင်ရှည်များကွယ်နေသဖြင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲမတွေ့ရချေ။

“ အင်း . . . ဒါဆိုရင်တော့ တောမှောက်ခံလိုက်ရတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ငါသေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာကတော့ လူမည်းကြီးတစ်ယောက်ပဲ . . . ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုတောင် မျက်လုံးကြီးပြူးလို့ ဝိုက်ကြည့်နေတာ စိန်ဘန်းရေ ”

“ ငါမြင်လိုက်ရတာကတော့ ကျားကြီးပဲ မွန်ထော် . . . ကိုင်း . . . လာ အဖြူအမဲသဲကွဲအောင် သွားကြည့်ကြမယ်၊ သတိတော့မပေါ့နဲ့ အရေးအကြောင်းဆို ပစ်ခတ်လို့ရအောင် အသင့်ပြင်ထား ”

ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်သား လက်နက်များကို အသင့်ကိုင်ခွဲကာ ကုန်းမြင့်ထိပ်ရှိ သရောပင်ကြီးအောက်သို့ တစ်လှမ်းခြင်းတိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ သတိထား . . . ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ယှဉ်ပြီးတက်မယ် . . . ”

ကျားဖြစ်နေရင် သတိစိရိယာနဲ့ကပ်နှမ်း တော်ကြာ မသေသေးရင် ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် မကြာမီ သရောပင်ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းအစပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်တွင် . . .

“ ဟင် ”

“ ဟာ ”

သရောပင်ခြေရင်းတွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အရာကြောင့် စိန်ဘန်းရောမွန်ထော်ယိ အံ့အားသင့်ကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြပါလေ၏။ သရောပင်ခြေရင်းတွင် သေနတ်ထိမှန်ကာ သေဆုံးနေသော သတ္တဝါမှာ လူသားလည်းမဟုတ်၊ ကျားကြီးလည်းမဟုတ်ပါ။ သရောပင်ခြေရင်း မြက်ပင်ရှည်များကြားတွင် ပုံပုံလေးငွေ့ကျ၍ သေဆုံးနေသည်မှာ နတ်မှောင်သောအရောင်အဆင်းနှင့် တောကြောင်တစ်ကောင်သာလျှင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သို့သော် . . .

မွန်ထော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော လူမည်းကြီးတစ်ယောက်၊ စိန်ဘန်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကမူ ကိုးတောင်ကျားကြီးတစ်ကောင်။

စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် . . .

သူတို့၏နောက်ဘက်ဆီမှ တဝေါထေါ၊ တဝုန်းဝုန်းနှင့် တောတိုးသံ

သူရဲကောင်းစာပေ

ထိုက်သံများကို ဆူညံစွာကြားလိုက်ရသည်။

သစ်တောအုပ်ကြီးထဲသို့ တဝုန်းဝုန်းနှင့် တွန်းတိုက်ပြေးလွှားသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြက်သီးငွေ့ညှင်းများ တဖြန်းဖြန်းသော နှစ်ယောက်သား ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သုတ်ခြေတင်ကာ ချွတ်ပြေးလာခဲ့ကြပါလေတော့သည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၅)

“ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ . . . ထူးဆန်းသော ပဟေဠိများ . . . ”

အချိန်က . . . ၁၉၅၀ ဝန်းကျင်ကာလများ . . .

မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီးစ ကာလဖြစ်သော်လည်း ဆိုးဝါး ခါးသီးလှသော စစ်မီးလျှံ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များက အကင်းမသေသေး သည်မို့ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ မြန်မာပြည်၏အခြေအနေသည် နာလံဝေ ကာစ လူမမာတစ်ယောက်နယ်ပါတည်း။

စစ်နဲ့အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ပြီးစ မြန်မာပြည်သည် စီးပွားရေး

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

၁၁

ကုန်ရေး၊ ကျန်းမာရေးတည်းဟူသော အဓိကအချက်ကြီးသုံးချက်တွင် နှစ်ခုလုံး အင်အားချိန့်လျက်ရှိနေချိန်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ အုပ်ချုပ်မှု တွင်လည်း ထိထိရောက်ရောက်မရှိသည့်အပြင် ရောင်စုံသူပုန်သောင်း ကျန်းသူများနှင့် သူခိုးခါးပြများ၏ သခွပ်ပင်က မီးတကျည်ကျည်လုပ်ရပ် များ ဆူပူနှောက်ယှက်မှုများ၊ အဓမ္မလုယက်အနိုင်ကျင့်မှုများကြောင့် နှင်ချုပ်ရေးယန္တရားလက်တံမမှီသော ကျေးလက်တောရွာများတွင် ညဘက်များဆိုလျှင် နေဝင်မီးငြိမ်း၍ အသံတိတ်နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ အချို့ လွန်စွာချောင်ကျသော တောရွာများဆိုလျှင် ရွာအကြီးအကဲများ ၏ လုံခြုံစိတ်ချရသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်တွင် စုပေါင်း၍ အိပ်စက်ကြရ သည်အထိ လုံခြုံရေးကင်းမဲ့လာကြပါ၏။

အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် လူလတ်ပိုင်း သို့မဟုတ် သက်ကြီး ခွယ်အို အိမ်စောင့်တစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်အိမ်သားများနှင့် တောမီး ထောင် တောကြောင်လက်ပန်းပေါင်းခတ်ကြသည့် ရာသီပေါ်သူခိုးခါးပြ များကလည်း မကြာခဏဆိုသလို ရွာစဉ်တစ်လျှောက် လှည့်လည်၍ ခြံပြတိုက်လုယက်နေကြသဖြင့် အချို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်ရာများတွင်ပင် ရဲရဲမနေကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေကြရ သော ခေတ်ပျက်ကာလကြီးတစ်ခု ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေပါးတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့သော အချိန်ကာလတွင် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း အောက်တိုင်းအတွင်းရှိ မိန်းမလှကျွန်းဟုခေါ်ဆိုအပ်သော ကျွန်းကြီး တစ်ကျွန်းပေါ်မှ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ထူးကဲလှသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ။

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

မျောက်တစ်ရာနယ်မြေအတွင်းမှ ထူးဆန်းသော မျောက်တစ်ရာရုပ်တုများနှင့် ဝိဇ္ဇာရေဂုဏ်ရှိရည်သာစွမ်းများဖြင့် စီရင်ထားရှိသော မျောက်တစ်ရာစေတီတော်၊ မျောက်ကြီးများကြားတွင် မကြာခဏဆိုသလို မြင်တွေ့ကြရသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် တောပျော်လူမလေး စသည် စသည်သတင်းစကားများက နာမည်ကျော်မိန်းမလှကျွန်းညှို့တစ်ကျောတွင် အရေးတော်ပုံသတင်းထူးတစ်ခုအဖြစ် သတင်းကြီးနေခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုသတင်းထူးကိစ္စကို ပုဂ္ဂိုလ်စွန်းစွန်းသယ်ဆောင်လာသည့် ကန်ကန်ရွာသားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့အား ရွာညှို့ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ဦးဖာဂရက သူ၏ကျောင်းခန်းတဲလေးတွင် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဦးဖာဂရနှင့်အတူ မိစ္ဆာဆရာကြီး ဦးဟန်၊ ရွာခံမုဆိုးကြီး ဦးထော်တို့နှင့် ရွာခံလူသုံးလေးဦးတို့ကြောင့် ဦးဖာဂရ၏တဲပေါ်တွင် လှုပ်လျက်ရှိကြသည်။

စကားစိုင်းအလယ်တွင် ရေခွေးကြမ်းခရားအိုးကြီးတစ်လုံးပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ထန်းလျက်၊ မြေပဲလှော် စသည်စားသောက်ဖွယ်ရာစုံလင်စွာဖြင့် စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့၏ ကိုယ်တွေ့သတင်းထူးကို စိတ်တစား နားထောင်နေကြပါ၏။ ဦးဖာဂရမှာမူ စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့ပြောသမျှကို ဝါးဆေးတံကြီးကိုခဲကာ နားထောင်လျက်ရှိသည်။

ဦးဖာဂရနည်းတူပင် သူ၏မြေးဖြစ်သူ မင်းမောင်ကလည်း မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် မုဆိုးနှစ်ယောက်၏ ပြောပြချက်များကို စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်

သူရဲကောင်းစာပေ

သွက် . . . ။

“ တစ်ခုထူးခြားတာက အဲဒီလူမလေးရဲ့လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ဝှည်းပဲ။ ကျုပ်မြင်ရသလောက်ဆိုရင် အဲဒီအရာဟာ လဒရင်အောက်မှာ ဆောင် စိမ်းဖန်ဖန်အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေတာ တွေ့ရတယ်ဗျ။ အို . . . အဲဒီလူမလေးကလည်း အငြိမ်ကိုမနေပါဘူး။ မျောက်တွေကြားမှာ ဟိုခန့်ကူးလိုက်၊ သည်ခန့်ကူးလိုက်နဲ့ ကျုပ်တို့မှာ မနည်းလိုက်ကြည့်နေရတယ် ”

စိန်ဘန်းက စကားပြောချိန် ကြာမြင့်သွားသဖြင့် ဤအပိုဒ်တွင်အဆုံးသတ်ကာ ရေခွေးကြမ်းနှစ်ခွက်ကို ဆင့်၍သောက်နေပါ၏။ ဦးဖာဂရမှာ စိန်ဘန်း၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ပါးစပ်မှ ဝါးဆေးတံကို ချွတ်လိုက်ပြီး . . .

“ အင်း . . . နင်တို့မုဆိုးနှစ်ယောက်က ရောက်ယဉ်ရောက်တော့လည်း တကယ့်အထင်ကရနယ်မြေကြီးထဲကိုမှ ရောက်လွှားကြတော့တာပဲကိုး . . . အဲဒါ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီနယ်မြေထဲမှာ မျောက်တစ်ရာဘုရားနဲ့ အင်မတန်ထူးဆန်းလှတဲ့ ကျောက်သားနဲ့ထုဆစ်ထားတဲ့ မျောက်ရုပ်တုကြီးတွေရှိတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် ဘိုးဖာဂရရေ၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့ရောက်ခဲ့တာဟာ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေပေါ့ ဟုတ်လား၊ အင်း . . . ဒါကြောင့် အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ လောကီဂုဏ်ရယ်မြေကြီးထဲကို ငါတို့ရောက်ခဲ့တာပါလား ”

သူရဲကောင်းစာပေ

“အေး... အဲဒါ နင်တို့နှစ်ယောက် တော်တော်ကုသိုလ်ကံ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်... ငါတို့ရဲ့အဖေတို့ အဘိုးတို့ခေတ်ကဆိုရင် မိန်းမလှကုန်းကြီးထဲက တောကြီးထဲမှာ လေးငါးရက်လောက် မျက်စိ လည်ပြီး ထွက်ပေါက်ပျောက်နေခဲ့သေးတယ် . . . နောက်မှ မျောက်တစ်ရာ နယ်မြေက မျောက်ကြီးတွေက လမ်းပြပေးလို့ . . . စခန်းချတဲ့နေရာကို ဘေးရန်ကင်းကင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတာတဲ့လေ . . . ဒါပေမဲ့ အဘိုးနဲ့ အတူပါသွားတဲ့ မျက်နှာဖြူ သစ်တောအရာရှိကြီးနဲ့ သူ့တပည့်လက်သား တွေဆိုရင် အဲဒီကိစ္စကို မကျေနပ်လို့ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် မျောက် တစ်ရာနယ်မြေထဲကိုဝင်ပြီး မျောက်ရုပ်တုကြီးတွေကို ပြန်ပြီးရှာကြသေး တယ်၊ အင်း . . . သူတို့ပြောတာကတော့ မျောက်တစ်ရာစေတီက မြဘုရား သုံးဆူရယ်၊ မျောက် ရုပ် ခေါင်းဆောင် ကြီးလက် ထဲက ပတ္တမြားလို့ လို့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးကြောင့် တိတ်တဆိတ်ပြန်သွားပြီး ရှာကြတယ်တဲ့လေ ဟင်း . . . ဟင်း ”

ဘိုးဇာဂရ၏စကားကြောင့် မုဆိုးကြီး ဦးထော်အပါအဝင် စိန်ဘန်းတို့လူစုပါ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နားစိုက်နေကြသည်။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မွန်ထော်ကမူ သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် ဘိုးဇာဂရအား မေးမြန်း လိုက်ပါ၏။

“ သူတို့ပြန်ပြီး သွားရှာကြတော့ရော မျောက်ရုပ်တုကြီးတွေ ကို တွေ့ခဲ့ရသတဲ့လား ဘိုးဇာဂရ ”

“ အိုး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့ကြရမှာတဲ့လဲကွယ်၊ သွားပြီး နှာညှိကတည်းကိုက လောဘစိတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး သွားခဲ့ကြတာ ဟာလား။ ဟိုမျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှာက မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာစေ့ နေ့လောက်အစီအရင်တွေနဲ့ ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက စီရင်ထားတဲ့ မှုတ်တုကြီးတွေ... နောက် မျောက်တစ်ရာစေတီတစ်ဆူရယ်၊ သစ္စာကိုနှိစာ နေထိုင်ပြီး ကိုးကွယ်ထားတဲ့ မြဘုရားသုံးဆူရယ်၊ ဒါတွေကို ကုသိုလ်ကံ အလှည့်သင်လို့ အမှန်တကယ်တွေ့ခဲ့၊ မြင်ခဲ့ကြကြိုက်ခဲ့ရပေမယ့် နောက် ထပ်တစ်ခေါက်သွားပြီး တကူးတကနဲ့ ရှာဖွေကြည့်ချင်ကြသေးတယ်ဆိုရင် တော့ အင်း... မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲကိုမသွားခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သရဏဂုံတင်ပြီးတော့သာ သွားရှာကြပေတော့ဟေ့... အဲဒီအချိန်ကျရင် တော့ တောပိုင်ကြီးလည်း မကယ်နိုင်ဘူး၊ တောင်ပိုင်တွေလည်း မစောင့် ရောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ရေပိုင်ဦးရှင်ကြီးကိုလည်း တ၊ လို့မရနိုင်တော့ဘူး၊ လေ . . . ကျားဆွဲလို့သေချင်သေ၊ မိကျောင်းကိုက်လို့ သေချင်သေ၊ ဘေးဆိုးအန္တရာယ်ဆိုးတွေနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံတွေ့ရမှာအသေ အချာပဲဟေ့ ”

အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်သည့် ဘိုးဇာဂရက စကားကို အဆုံးသတ်ပြောလိုက်ပြီး သူ၏ပါးဆေးတံကြီးထဲသို့ ဆေးတစ်ဆုံ ထပ်ဖြည့် နေပါ၏။ မြေးဖြစ်သူမင်းမောင်က အလိုက်တာသိပင် နီညိုရောင်လက်ဖက် ချည်ကြမ်းပန်းကန်ကို အဘိုးဖြစ်သူအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါကိုသိချင်ပါတယ် ဘိုးဇာဂရ... သူတို့တစ်တွေ့

www.burmeseclassic.com

မျောက်တစ်ရာကို ရောက်ကြသလား . . . အဲဒီလို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုဘေးဒုက္ခဆိုးတွေ တွေ့ကြုံခဲ့ရသလဲ. . . အဲဒီ အန္တရာယ်တွေကြားထဲက . . . လွတ်မြောက်ခဲ့သလားဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို ပြောပြပါလား ဘိုးဇာဂရရယ် ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ စိန်ဘန်းက ဘိုးဇာဂရထံမှ အသေးစိတ် သိလိုရန် မေးမြန်းနေသဖြင့် ဘိုးဇာဂရက စိန်ဘန်း၏မျက်နှာကို အသေ အချာစူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေပါလေ၏။ အတန်ကြာမျှစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ခုကို မသက်မသာနှင့်ချလိုက်ရင်း . . .

“ အင်း . . . မခိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ စိန်ဘန်းရယ်၊ အလိုရမ္မက် ဆိုတာ ကြီးတိုင်းလည်းရတာမဟုတ်ဘူး . . . မင်းတို့အသက်အရွယ် ငယ်ပါသေးတယ်၊ တောတွင်းအတွေ့အကြုံ ထားလိုက်ဦး . . . ငါတို့ တစ်တွေ့ဉာဏ်နဲ့ ဘယ်လိုမှလိုက်မရှိနိုင်တဲ့ ယဉာရပ်တွေ အများကြီးရှိတယ် စိန်ဘန်း။ ဘုရားရှင်ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတော်လာလည်းရှိတာပဲ၊ ကိစ္စကြီးငယ်တစ်ခုကို ကြံစည်တိုင်းလည်းမဖြစ်ဘူး အေး . . . မကြံစည်ဘဲ နဲ့လည်း အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတတ်တယ်တဲ့ . . . အဲဒီတရားဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ လာပြီးကို ညီနေတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာကို မကြံစည်ချင် ပါနဲ့ တော့လား စိန်ဘန်းရယ် . . . ငါတို့က တားမြစ်ရုံ၊ ဆုံးမရုံပဲ တတ်နိုင်တာ . . . လုပ်ခြင်း၊ မလုပ်ခြင်း၊ လုပ်သင့် , မလုပ်သင့် ဆိုတာကတော့ . . . မင်းတို့ရဲ့ သဘောဆန္ဒအတိုင်းပဲပေါ့၊ အေး . . . ဒီနေရာမှာ အခွင့်သင့်လို့ ငါ့ရဲ့အဘိုး ‘တစ်ပွဲစားဦးရဲထီ’နဲ့ မျောက်တစ်ရာ

သူရဲကောင်းစာပေ

င်းတစ်ဖက်ကို မင်းတို့ကို သေသေချာချာ ပြောပြမယ် နားထောင် ”
ဘိုးဇာဂရက သူ့ရှေ့ရှိ ရေခဲခန်းကြမ်းပန်းကန်ကို နှစ်ခွက်ဆင့် ကာသောက်ရင်း တစ်ရံရောအခါက သို့မဟုတ် မဝေးသေးသော အတိတ် ကာလတစ်ခုဆိုက သူ၏အဘိုး ‘တစ်ပွဲစားဦးရဲထီ’ ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို စိန်ဘန်းတို့လူစုအား ပြောပြနေပါတော့သည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၆)

“ တစ်ခါတုန်းက . . . တစ်ရံရောအခါ ”

တစ်ပွဲစားရဲထိ . . .

“ တစ်ပွဲစားဆိုတိုင်း တစ်ချို့က အဓိပ္ပါယ်ကောက် လွဲချင်ကြသည်။ စင်စစ် တစ်ပွဲစားဆိုသည် စကားလုံး၏အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်ုပ်နားလည်သလို ဘာသာပြန်ဆိုရမည်ဆိုလျှင် အတတ်ပညာတစ်ခုခု၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်၊ ထဲထဲဝင်ဝင် သိနိုင်လုပ်နိုင်သူ သို့မဟုတ် အိပ်သွန်ဖာမှောက် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သူအား ‘တစ်ပွဲစား’ ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

ဈေးကွက်တစ်ခု

၃

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ‘တစ်ပွဲစား’ ဟူသည် တတ်သိကျွမ်းကျင်ရုံသာ သူတကာမတူညီသော ထူးကဲသည့်ပါရမီလည်း ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ‘တစ်ပွဲစား’ ဆိုသည်မှာ ထူးကဲသောဉာဏ်တစ်ကျပ်သား၌ ချွေးစက်ကိုးကျပ်သားအထိ စပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်’ ဟု ဆိုကြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ‘တစ်ပွဲစား’ ဟူသော စကားအဓိပ္ပါယ်ဆိုလိုရင်းကို နားလည်နိုင်ပြီဟု ယူဆမိပါ၏။

သည်ထက်ပို၍နားလည်နိုင်ရန် ရှင်းပြမည်ဆိုပါလျှင် ဥပမာ- အင်္ဂလိပ်ပြင်၌ကျွမ်းကျင်သည့် ပါရမီရှင်၊ တောတောင်၌ကျွမ်းကျင်သည့် ဒီရမီရှင်၊ တိရစ္ဆာန်၌ကျွမ်းကျင်သည့် ပါရမီရှင် စသော ထူးကဲသော ဒီရမီရှင်များကို ‘တစ်ပွဲစား’ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြရမည်သာ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကဒံကနိဂ္ဂသား အသက်(၄၀)ကျော်ရှိ ဦးရဲထိသည် တောနှင့်ပတ်သက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်နှင့်ပတ်သက်ရာတွင်လည်းကောင်း လွန်စွာနှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကဒံကနိဂ္ဂနှင့် နီးစပ်ရာရွာများဝန်းကျင်တွင် ‘တစ်ပွဲစားကြီး’ ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဦးရဲထိကလည်း ထိုသို့ တစ်ပွဲစားကြီးဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံထားရလောက်အောင်ပင် ပင်လယ်ပြင်နှင့်ထိစပ်သည်မှန်သ၍ တောတောင်နှင့်ဆက်နွယ်သည်မှန်သမျှတို့ကို ဒက်ခနဲဒက်ခနဲ တိကျမှန်ကန်အောင် ပြောဆိုနိုင်သည့် ပါရမီထူးရှိသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါချေ၏။

မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်ဗြိတိသျှများ အုပ်ချုပ်စဉ်အချိန်က အင်္ဂလိပ်သစ်တောအရာရှိကြီးများ၊ တောခေါင်းကြီးများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်

ညိုကြီး၊ မိန်းမလှကျွန်း၊ ယှဉ်အရယ်ကြီး၊ ဝိုင်း စသည် သစ်တောများသို့ လှည့်လည်သွားလာရာတွင် ဦးရဲထီကို ခေါ်ငင်သွားကြလေ့ရှိသည်။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် တောကျွန်းကျင်သော ဦးရဲထီအား အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများက ယုံကြည်အားကိုးစွာဖြင့်ပင် ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်သာ။

ထို့ကြောင့် ဦးရဲထီမှာ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခွင့်နှင့် နှစ်လုံးပြန် သေနတ်ကြီးတစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်များကိုပါ ရရှိခဲ့သည်အထိ အရေး အရာရောက်ခဲ့ပါ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် ယှဉ်အရယ်သစ်တောကြီးဝိုင်း ရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော သစ်တောအရာရှိ မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲနှင့် ကျွန်း၏တောနက်ထဲတွင် အမဲပစ်ရန် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

ခရီးစဉ်တွင် သစ်တောအရာရှိ မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲ သူ၏ တူတော်မောင်ရစ်ချက်နှင့် ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် တောခေါင်း ကြီးဦးမှိုင်းနှင့် သစ်ကွက်စခန်းမှ အလုပ်သမားသုံးယောက် စုစုပေါင်း သူ့အပါအဝင် ရှစ်ယောက်အုပ်စုဖြင့် နက်ရှိုင်းသော မိန်းမလှကျွန်းကြီး ထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ခရီးစဉ်အစမှာပင် သစ်တောအရာရှိ မစ္စတာ ဂျော့ချ်ကင်းဘဲ၏ အပြုအမူကြောင့် ဦးရဲထီ ကသိကအောင်ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။

ဦးရဲထီမှာ သူ့တောဝင်လျှင် ပြုမူနေကျဖြစ်သည့်အတိုင်း ကညင်ပင်ကြီးတစ်ခု၏ ခွဆုံတွင် ထမင်းဦးပေါင်း ကွမ်းယာ၊ ငှက်ပျောသီး စသည်တို့ဖြင့် အဘိုးအား ပူဇော်ပသကာ တောလည်ခွင့်တောင်းနေပါ၏။

ဤသည်ကို ဦးရဲထီမှ တာဝတ်တွတ်ဖြင့်ရွတ်ဖတ်၍ မပြီးသေးခင်မှာပင် ဦးရဲထီအားမစောင့်တော့ဘဲ တောအတွင်းသို့ တာဝတ်ထိုးဝင်ရောက်သွား ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ ရော် . . . ဒီမျက်နှာဖြူကောင် တောတောင်စည်းကမ်းတွေ နဲ့ နားမလည်ဘူးထင်တယ်။ ဒီလို တာဝတ်ထိုးလုပ်ပုံနဲ့တော့ တောထဲမှာ အဆင်မပြေနိုင်ပါတော့မလား မသိဘူး ”

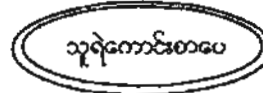
“ သည်းခံလိုက်ပါ ဦးရဲထီရယ် . . . လူကလည်းလူငယ် နဲ့ထိုက်တိုက်ကလည်း အရာရှိဖြစ်နေလေတော့ ပြောရခက်တယ်။ ကိုင်း သွားကြစို့ရဲ့ . . . ဦးရဲထီ ”

တောခေါင်းကြီးဦးမှိုင်းက ကြားမှဝင်၍ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောခဲ့သည့်တိုင် အယူအစွဲကြီးသော ဦးရဲထီမှာ မျက်နှာမကောင်း။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို မသက်မသာချလိုက်ပြီး ကညင်ပင်ငွေထောင်ထား သည့် သူ၏သေနတ်ကို ကောက်ယူကာ သစ်တောအရာရှိ မစ္စတာဂျော့ချ် ကင်းဘဲတို့၏နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုနေ့နေ့လည်ခင်းပိုင်းတွင် အရယ်တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိ ခဲ့သော်လည်း ညနေခင်းဘက်အရောက်တွင်မူ ရုတ်တရက်ရွာချခဲ့သော ဦးကြောင့် သူတို့လူစုမှာ အတော်လေးဒုက္ခရောက်ကြရတော့သည်။

“ မိုးရွာလာပြီဟေ့ . . . ဟိုချောင်းဖျားအထက်မှာ ကျောက်ကု တစ်ခုရှိတယ် . . . အဲဒီကို သွားကြမယ် ”

“ OH .. GOD ဘုရားသခင် ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒိုးက သဲသဲမဲမဲ

ရွာချလိုက်ရတာလဲ”

မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲ ဘုရားသခင်ကို တ၊နေသည့်ကြားမှပင် မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာချလာသဖြင့် အားလုံး ဦးရဲထိနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

မိုးက လေကိုပါအဖော်ခေါ်လာသဖြင့် လွန်စွာမြင့်မားပြီး ပင်လုံးကြီးသစ်ပင်ကြီးများမှာ မိုးသက်လေပြင်နှင့်အတူ ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေကြသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လေပြင်းတိုက်ခတ်သံ၊ မိုးရွာသံများနှင့် တပြောင်းပြောင်းကျိုးနေသည့် သစ်ပင်များကျိုးကျသံများက တဝုန်းဝုန်းနှင့် ဆူညံလျက်ရှိပါ၏။

ရဲဖန်ရဲခါ လျှပ်ရောင်ခြည်တို့သည် တဝင်းဝင်းတလက်လက်နှင့် မိုးထစ်ချွန်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများအောက်တွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်တစ်မျိုး နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်သွားကြသည်။

“ ဝုန်း . . . ရှိမ်း . . . ဝုန်း ”

တဝုန်းဝုန်း၊ တရှိမ်းရှိမ်း ပစ်ခွင်းနေသည့် မိုးခြိမ်းသံကြီးများကြားမှ ဦးရဲထိတို့အဖွဲ့ တက်သုတ်ရိုက်ကာ ခရီးနှင့်ခွဲကြသဖြင့် မကြာမီချောင်းဖျားထိပ်ရှိ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ အကြိမ်ကြိမ်အလီလီတောဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤကဲ့သို့ မိုးကြီးလေထန်မှုဖြင့် မကြုံကြုံရခဲ့ရပေ။

ယခုတော့ သူတို့အားလုံး မိုးသက်လေပြင်အောက်ဝယ် ကြွက်စုတ်ကလေးများနယ် မိုးရေများစိုရွှဲလျက် ရှိကြပါချေပြီတည်း။ ဦးရဲထိထံ

သူရဲကောင်းစာပေ

အမြင်ကြီးမှုဖြင့် ကျောက်ဂူထဲရှိ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ရှာဖွေသန်းကာ မီးဖိုတစ်ခုကို အလျင်အမြန်ဖန်တီးနေကြပါ၏။

အပြင်မှာတော့ ဆောင်းရက်ကျန်မိုးကြွင်းများက တဝေဝေဝေဝေ ချွတ်ချွတ်ချွတ်ချွတ်နေဆဲပဲ။ မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲတို့အားလုံး မီးဖိုတွင် ချွတ်ချွတ်အဝတ်အစားများကို ရေညှစ်၍ မီးကင်နေကြသည်။ တော်တော်သည် . . . အချိန်မှီ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် နည်းငယ် သက်သာရာရခဲ့ကြပါ၏။

မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲနှင့် ရစ်ချက်တို့နှစ်ဦးက ပါလာသည့် နည်းလမ်းပြားလေးကိုဖွင့်ကာ အချမ်းပြေသောက်နေကြသည်။

“ အင်း . . . နင့်ရဲ့လူတွေကတော့ အင်မတန်စည်းစနစ်ကြီးတဲ့ နည်းလမ်းပြားလေးကိုဖွင့်ပြီး တော်တော်ပီသပါပေတယ်။ ဟွန်းနည်းလေးမှတောင် စည်းမစောင့်နိုင်ကြတော့ပါလား ဦးမိုင်း ”

“ ရော့ . . . ဦးထိန်တော့ ခက်တော့တာပဲ အရရောက်လာတဲ့ နည်းလမ်းပြားလေးက နည်းနည်းမောက်မာတယ်နော့ . . . စကားကို နားထောင်ခြင်းပြောပေးပါ ဦးထိရယ် . . . တော်ကြာ ဒေါသထွက်စိတ်တိုများမှဖြင့် ကျုပ်တို့အနေခက်ပါဦးမယ် ”

ဦးရဲထိမှာ တောခေါင်းကြီးဦးမိုင်း၏ တောင်းပန်စကားကြောင့် နည်းနည်းစိတ်ကို လျော့ချလိုက်ပါ၏။ စိတ်ထဲတွင်တော့ အမှားအယွင်းမခံသော ဤမိန်းမလှကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့ စည်းပျက်ကမ်းပျက်နိုင်သော လူမျိုးခြားများနှင့် တစ်ခရီးတည်းသွားလာခြင်းမှာ အန္တရာယ်

သူရဲကောင်းစာပေ

ကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်နှင့် တူနေပါချေပြီကော။

“ ဟူး . . . ခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဦးပိုင်း ဒါပေမဲ့ ခင်များတို့အားလုံး သတိရှိကြပါစေနော်၊ မိုးစဲသွားလို့ ဂူလဲကနေထွက်ရင် ရှေ့ခရီးမှာ သတိသာထားကြပေတော့ ”

ဦးရဲထီ၏ သူတို့ပေးစကားကြောင့် တောခေါင်းကြီးဦးပိုင်းတို့ လူစုမှာ မိမိတို့၏လက်နက်များကို စစ်ဆေး၍ အသင့်ပြင်ထားကြပါ၏။ အပြင်မှ မိုးသက်လေပြင်းသည် နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် တိုက်ခတ်စွာ သွန်းပြီး မကြာမီ မိုးရောလေပါ စဲသွားပါတော့သည်။

မိုးတိတ်သွားသည်နှင့် နေရောင်ခြည်က လင်းလက်လာပြီး ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဦးရဲထီမှာလည်း ရာသီဥတု ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသဖြင့် ရှေ့ခရီးကိုဆက်ခဲ့ပါ၏။ ချောင်းများကို စွန့်ခွာ၍ တောနက်ရာသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ အချိန်က သုံးနာရီခန့် ရှိပါပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင် မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ OH.. ရစ်ချက် . . . Stop . . . Stop ”

သူ၏ဘုတ်မောင် ရစ်ချက်ကို ရပ်ခိုင်းကာ ခြံကွယ်များနောက်မှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဦးရဲထီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။

ဟုတ်သည် . . . နက်မှောင်သောအဆင်းရှိသည့် တောကြောင်

ဦးသည် လူသားတို့ကို ကြောက်လန့်ရမှန်းပသိ။ သရောပင်ကိုင်းခွဆုံနှင့် လံတွားကာ ဦးရဲထီတို့လူစုအား စိုက်ကြည့်နေပါလေ၏။ မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲက သူ၏သေနတ်ပြောင်းဝကို ထိုတောကြောင်ကြီးထံ ခြံနှိပ်လိုက်သည်။

“ ချောက် ”

“ ဟာ ”

သေနတ်မှာ မောင်းရိုက်သံသာထွက်လာသဖြင့် တောကြောင်ကြီးက လှစ်ခနဲ တစ်ဖက်ကိုင်းဖျားမှထိုးဆင်းကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ပုံသေနတ်မှ ခတ္တစင်းဘောက်စ်ကို ဖြုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ Oh.. God ”

မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အကြောင်းမှာ ဘောက်စ်ထဲတွင် ကျည်ဆန်က အပြည့်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ကျေမနပ်နှင့် မျက်နှာကြီးနီရဲကာ တောကြောင်ရှိရာသို့ ချိန်ချွယ်လိုက်တော့ တောကြောင်ကြီးက မရှိပါလေတော့။

“ ဟင်း . . . ဟင်း အရာရှိလေးက တောကြောင်ကိုမပစ်ဘဲ ချောက်လှန့်မောင်းထုတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ရှာနေတယ် ”

ဦးရဲထီက မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲအား ခပ်တည်တည်နှင့် စကားတင်းဆိုကာ ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် . . .

“ ဝရော . . . ဖျောက် . . . ဖျောက် . . . ဝရော ”

“ ဝုန်း . . . ဖရူး . . . ဖရူး ”

တောကောင်တစ်ချို့၏ တောတိုးသံများကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံကြားရာဘက်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝလှည့်ကာ ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် တောတိုးသံများသည် တစ်နေရာတည်းမှမဟုတ် တစ်ဖက်တည်းမှမဟုတ်။ လေးဘက်လေးတန်မှ တဝုန်းဝုန်းနှင့်ကြားရသည်မို့ သေနတ်သမားအားလုံး ချာချာလည်၍ ချိန်ရွယ်နေကြသည်။

“ ဟာ . . . ဟေး . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ ”

“ ဝေါ . . . ဖရော . . . ဖရော . . . ဝုန်း ”

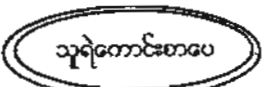
“ ဒိန်း . . . ဒိန်း . . . ဒိန်း ”

ရိုင်ခနဲမြင်လိုက်ကြရသည်မှာ တောကြောင်များဖြစ်နေသဖြင့် တခိုင်းခိုင်းနှင့် လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် လှစ်ခတ်လှစ်ခတ်ပြေးလွှားပျောက်သွားကြသဖြင့် ကြောင်တစ်ကောင်တစ်ကြီးပစ်ခတ်ရရှိလိုက်ခြင်း မရှိပေ။ အရွယ်အစားမျိုးစုံနှင့် တောကြောင်နည်းကြီးများကို တစ်နေရာထဲတွင် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဦးရဲထီ အနည်းငယ် ဘဝင်မကျဖြစ်နေပါ၏။

“ အင်း . . . ဒီတောက တောကြောင်တွေ တော်တော်ပေါ့တယ် ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် . . . တောကြောင်နက်ကြီးတွေက များမှများ တောခေါင်းကြီး ”

တောခေါင်းကြီးဦးမှိုင်းနှင့် ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ်ကြီးရိန်းဘိုးတို့

ဦးရဲထီ ခပ်တွေတွေကြည့်ရင်းမှ . . .

“ အဲဒါ . . . သဘာဝသိပ်မကျဘူး ဦးမှိုင်းရဲ့ ”

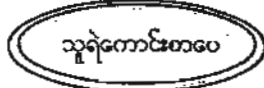
“ ဗျာ . . . ဘယ်လို . . . ဘယ်လို ဘာကို သဘာဝမကျဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလဲဗျ ”

ဦးရဲထီ၏ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် ဦးမှိုင်း မျက်စိမျက်နှာတို့က ပြန်လည်၍မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ အင်း . . . ဒီလိုဗျ ဦးမှိုင်းရဲ့ ကျုပ်ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ

ဘာဒီတောကြောင်တွေကို အအုပ်အသင်းနဲ့တွေ့လိုက်ရလို့ ထူးဆန်းကြည့်နေတာပါ။ ပြီးတော့လည်း တောကြောင်တွေအားလုံးက အနက်အနက်တွေချည်းဖြစ်နေတာရယ်။ မစွတာဂျော့ချီကင်းဘဲ ပစ်ခတ်တုန်းကလည်း သေနတ်ထဲမှာ ကျည်အပြည့်ရှိလျက်နဲ့ ကျည်မထွက်တာရယ်။ သိပ်ပစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒါဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝအတိုင်းမဟုတ်ဘူးလို့ အဖြေထွက်လာတယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့မူးမူးသက်တမ်းအစလျှောက်မှာ သည်လိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးခဲ့လေတော့ ဒါဟာ သဘာဝမကျဘူးလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့ . . . အင်း ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့အစဉ်အတိုင်းတွေ့လို့နေပြီ ဦးမှိုင်း ”

ဦးရဲထီ၏ စကားအသွားအလာကြောင့် ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဦးမှိုင်းတို့မှာ တစ်ယောက်မှတစ်ယောက် တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချက်ခြင်းပင် တပ်ကြပ်ကြီးရိန်းဘိုးက သူ၏ဆရာ မစွတာဂျော့ချီကင်းဘဲထံ သတင်းပို့လိုက်ပါ၏။ တောကြောင်ကြီးများအား လိုက်လံပစ်ခတ်နေ

သဖြင့် မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲနှင့် ဦးရဲထိတို့လူစု အတန်ငယ် အလှူခံဝေးနေပါ၏။

သစ်ပင်ကြီးများနှင့်ကွယ်နေသဖြင့် မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲ၏ အုပ်စုထဲမှ အုပ်အုတ်ကျွက်ကျွက် စကားသံအချို့ကို ကြားနေရသည် မကြာမီ မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲကိုယ်တိုင် ဦးရဲထိတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ No.. No.. ဒီမှာ မုဆိုးကြီး သဘာဝကျတယ် မကျဘူးဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ အဓိကအရေးကြီးတာက ကျွန်ုပ်တို့လက်ထဲမှာ လက်နက်ခဲယမ်းအပြည့်အစုံရှိတယ်... ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး ဒီတော့ ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံးပြောမယ်... ဟောဒီ သဘာဝမကျတဲ့ထေးကြီးထဲကို ဆက်ပြီးတိုးဝင်မယ်၊ တစ်တောလုံးကို ငွေ့နေောက်မယ်... မုဆိုးကြီး ရှေ့နေလမ်းပြပေးပါ ”

ရုတ်တရက် အမိန့်ဆန်ဆန်ကြားလိုက်ရသော မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲ၏ စကားသံကြောင့် ဦးရဲထိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည် သို့သော် အနီးမှ တောခေါင်းကြီးဦးမိုင်းက ဦးရဲထိ၏လက်မောင်းထိမသိမသာညစ်၍ သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဦးရဲထိတစ်ယောက် မည်သည့်စကားမျှ ခွန်တုန်မပြန်တော့ဘဲ နောက်လှည့်ထွက်သွားပါလေတော့သည်။

နက်ရှိုင်းသိခေါင်လှသော မိန်းမလှူကျွန်းညိုကြီးကမူ ဦးရဲထိတို့ မျက်နှာဖြူအရာရှိတစ်စုကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဆီးကြိုနေသည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၇)

“ ဂန္တီရတောအလယ်မှ . . . ပဉ္စလက်မာယာ ကစားခြင်း ”

- “ ဖုတ် . . . ဖရုတ် . . . ဖျော . . . ဖရော ”
- “ ဖုတ် . . . ဖုတ် . . . ဖရုတ် ”
- “ ဟာ . . . အရိုး . . . အရိုးတွေ . . . အား . . . အမယ်လေးဗျ ”
- “ အိုး . . . သ . . . သရဲ . . . သရဲခြောက်ပြီ . . . အား ”

ရုတ်တရက် သရောပင်ကြီးထက်မှ အရိုးစုများ တဖုတ်ဖုတ်နှင့် လွင့်စင်ပြုတ်ကျလာကြသဖြင့် ဦးရဲထိနှင့် မစ္စတာဂျော့ချ်ကင်းဘဲမှ

သူရဲကောင်းစာပေ

လွဲ၍ တောလယ်သူအားလုံး ထိတ်လန့်တကြားဟစ်အော်ကာ ဝရန်း သုန်းကား ထွက်ပြေးကြသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ကောင်တွေ . . . မပြေးနဲ့ . . . မပြေးနဲ့”

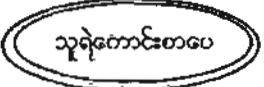
ဦးရဲထိ၏ဟစ်အော်တားမြစ်သံကြောင့် ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ထွက်ပြေးသွားကြသူများမှာ တောစပ်တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်သွားကြ သည်။ ထို့နောက် သရောပင်ကြီးအောက်တွင် ပြန်ကျနေသည့် အရိုးများ ကိုကြည့်ကာ သွေးပျက်ချောက်ချားနေကြသည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်တွေ . . . ခက်တော့တာပဲ . . . ဘာ . . . သရဲမှ ချောက်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြန်လာခဲ့ကြစမ်း အလကားနေရင်း သွေးလန့် နေကြတယ်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ အဲဒီလို စိတ်ထင်တိုင်းစွတ်ပြေးနေရင် ဒုက္ခတွေ့သွားမှာပေါ့ . . . အရာရှိလေး နှင့်လူတွေကို ပြန်ခေါ်လိုက်ဦး ”

“ OH .. ရစ်ချက်နဲ့ ရိန်းဘိုး ဒီကိုပြန်လာခဲ့ကြစမ်း ”

သစ်တောအရာရှိ ဂျော့ရှ်ကင်းဘဲကလည်း သူ၏လူနစ်ယောက် ကို ပြန်ခေါ်နေသဖြင့် ဦးမှိုင်းတို့လူစု ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် သရောပင် ကြီးအနီးသို့ ပြန်လှည့်လာကြသည်။ သရောပင်အောက်သို့မှ ဝင်မလာ ကြသေး။ မြေပြင်တွင် ဟိုတစ်စသည်တစ်စပြန်ကျနေသော အရိုးစုများ ကိုသာ အကြောင်းသား ငေးကြည့်ရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသည်။

“ အော် . . . ဒီကိုလာပါ ဦးမှိုင်းရဲ့ . . . ဒီအရိုးတွေက သမင် ဒရယ်တွေရဲ့ အရိုးတွေပါ။ ဟိုမှာ . . . သရောပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်

ထိတ်ကြစမ်း ”

“ ဟာ ”

“ အိုး . . . အမယ်လေး ”

ဦးရဲထိညွှန်ပြသဖြင့် သရောပင်ထက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ ဆု သစ်ပင်ကိုးထိပ်ဖျားတွင် လွန်စွာကြီးမားလှသော စပါးကြီးမြွေကြီး တစ်ကောင်က သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို အမြီးဖျားဖြင့်ချိတ်ဆွဲ၍ တွဲလောင်း ခိုနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ OH .. Snake .. Snake ”

“ ဟာ . . . မြွေ . . . မြွေကြီးဟာ . . . နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးဟေ့ ”

“ အိုး . . . စပါးကြီးမြွေကြီးဟာ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘာလုပ် နေတာပါလိမ့် ”

ဦးမှိုင်းတို့အားလုံး စပါးကြီးမြွေတန်းလန်းကြီးအား တအံ့တဩ ခင်းကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် တွဲလောင်းချိတ်ထားသောမြွေကြီးမှာ သစ်ပင် ထက်မှ တဖျောဖျောနှင့် ပြုတ်ကျလာပါ၏။

“ ဝေါ . . . ဖရော . . . ဖျော . . . ဖရော ”

“ ဘုန်း ”

“ ဟာ . . . အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦးဗျ ”

“ OH .. God .. ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ”

မှတ်တရက် ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ပြန်လည်ထွက်ပြေးရန် မြေလှုပ်

ပြင်နေကြသော ရစ်ချက်တို့လူ့ ဦးရေထိက ဆွဲယူကုန်တားလိုက်ပြန်ပါ၏။

“ဟာ...ဟေ့ကောင်တွေ မပြေးနဲ့လေ”

သရောပင်မှ ပြုတ်ကျလာသော စပါးကြီးမြွေကြီးမှာ သူတို့၏ ရှေ့တွင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုရစ်ခွေကာ မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပါ တော့သည်။ သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သမင်၊ ဒရယ်ကောင်များ၏ အရိုးများက ဟိုတစ်စသည်တစ်စ ပြန့်ကျဲလျက်...

“ဒီမှာ...တွေ့လား မင်းတို့ကြောက်နေတဲ့ စပါးကြီးမြွေကြီးက နောက်သုံးလေးရက်ကြာတောင် လှုပ်ရှားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒီကောင် ကြီးတွေဟာ သမင်တို့၊ ဒရယ်တို့လို သတ္တဝါတွေကို မျိုးပြီးရင် အခုလို သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်တက်၊ သစ်ကိုင်းကိုအမြီးကြီးနဲ့ပတ်၊ ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါ ယမ်းလိုက်ပြီး ငှက်မျိုးထားတဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့အရိုးတွေကို ခါထုတ်ပစ်လေ့ ရှိတယ်ကွ။ နောက်ပြီး အခုလိုပုံစံအတိုင်းပဲ မလှုပ်မယှက်နဲ့ သုံးရက် လောက် ငြိမ်ပြီးအနာရသေးတယ်၊ ဒါဟာ စပါးကြီးမြွေတွေရဲ့ အလေ့အထ သဘာဝပဲ ဦးစိုင်းရေ”

ဦးရဲထိမှာ ငြိမ်သက်နေသော စပါးကြီးမြွေကြီးကိုပြသရင်း စပါး ကြီးမြွေတို့၏ သဘောသဘာဝတို့ကို ရှင်းပြပြောဆိုနေပါ၏။ သည်ကြားထဲ ဂျော့ချ်ကင်းဘဲနှင့် ရစ်ချက်တို့က စပါးကြီးမြွေကြီးကို သတ်ပစ်ရန် ဟန်ပြင်နေနေကြသေးသည်မို့ ဦးရဲထိ ဟန့်တားရပါသေးသည်။

“ဒါဟာ မုဆိုးကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး အရာရှိလေး၊ မြို့တွေမှာဆို မြို့စည်းကမ်း လူမှာ လူ့စည်းကမ်းတွေရှိကြသလို တောမှာ

သည်း တောစည်းကမ်းတွေရှိတယ်၊ ဒါကို မုဆိုးတိုင်းနားလည်ကြတယ်၊ နောင်သင်ရင်ရှောင်ကြရတယ်။ ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း ရှေ့ခရီးကိုဆက် ကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးရဲထိမှာ ဂျော့ချ်ကင်းဘဲကို မကြည့်တော့ ဆဲ ရှေ့သို့ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။ ဘာရယ်မလဲ ယခုခရီးစဉ်သည် တစ်ပွဲစား ငြိမ်ငြိမ်အတွက် စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ်နေပါ၏။ တာဝန်တစ်ခု အနေဖြင့် မလွဲမရှောင်သာသောခရီးတစ်ခုဟာသာ သဘောထားကာ ထူးထူးထွေထွေစကားမပြောတော့ဘဲ သားကောင်တို့၏ခြေရာကြောင်းများ တို့ ရှာဖွေ၍ တောတိုးခဲ့သည်။

ဦးရဲထိ၏စိတ်ထဲမှာတော့ ဂျော့ချ်ကင်းဘဲ၏ အနေအထိုင်၊ အပြု အမူ အသုံးမကျမှု၊ ထူးခြားသော တောကြောင်နက်များဖြင့် တွေ့ဆုံခဲ့မှု၊ သူ၏စကားကို မနာခံမှုတို့ကြောင့် သူ၏စိတ်တို့မှာ လေးစပ်နေသယောင် မှီပါ၏။ လမ်းပြတစ်ယောက်က ထိုကဲ့သို့ စိတ်ဖိစီးမှု၊ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုတို့ ခံရုံစေရ။ တောထဲတောင်ထဲတွင် အစဉ်အမြဲ သတ်ရိုနေဖို့ လိုအပ်သည် ဟော့တပါလား။ ယခုလည်း အမှတ်မထင်ပျံ့လွင့်သွားသော သူ၏စိတ် အစဉ်မှာ ပစ္စက္ခအခြေအနေသို့ ပြန်လည်ကပ်ညှိခိုင်လာချိန်မှာတော့ ဦးရဲထိ၏ခြေလှမ်းအစုံမှာ တန်ခိုးဖြစ်သွားပါ၏။

“ဟော...ဒါ...ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာပါလိမ့်”

သူ့ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ခြုံပုတ်အနီးတွင် မြေတွင်းသဏ္ဍာန် ကျင်းကြီး

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မြေလှမ်းတန်ခိုးသွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့နောက် မြေတွင်းကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

“ဟော... မြေကျွင်းကြီးထဲမှာ... အုတ်လှေကားထစ်တွေ နဲ့ပါလား။ ငါဒီတောကြီးထဲမှာ သားကောင်လှည့်ပတ်လာတာ မြေထဲထပ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကိုတော့ ငါတစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး။”

“ဘာလဲ... ဦးရဲထီ ဟော... မြေတွင်းကြီးပါလားဟင် ဒီထဲမှာလည်း အုတ်လှေကားထစ်တွေနဲ့ပါလား။”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဦးရဲထီအနီးသို့ ဂျော့ချီကင်းဘဲက ထွန်းထွန်းရောက်ရှိလာကြပြီး ထူးခြားသောမြေတွင်း(ကျွင်း)ကြီးထဲသို့ သေချာကြည့်ရှုနေကြပါ၏။ မြေတွင်းကြီးထဲမှ အုတ်လှေကားထစ်များသည် တစ်ချို့နေရာများတွင် ပဲ့ကျပျက်စီးနေကြသည်။ ထူးခြားသည့် အုတ်လှေကားထစ်များနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိသော မြေအောက်ဥမင် လိုဏ်ခေါင်းကြီးကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး။ ဒီတော့ထဲမှာ ဒီအုတ်လှေကားထစ်တွေနဲ့ မြေအောက်ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းဆိုတာ တစ်ဖူးမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ငါလည်း ဟောဒီနီးမလှကွန့်ပေါ်မှာ တစ်ရေးနီးထည့်ခဲ့ရင်တောင်မှ နှက်စိလည်လမ်းမှာစရာ မရှိဘူး။ ဒါဟာ ငါမျက်စိလှည့်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ သရဲခြောက်ခဲနေရတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးမှိုင်း။”

“ဟင်... ခင်ဗျားဟာကလဲ ကိုင်း... ဒါဆိုရင်ဘာဖြစ်နိုင်

“ဦးရဲထီ”

“တောချောက်ခံနေရတာ... ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့အားလုံး အချောက်ခံနေကြရပြီ။”

“ဟာ... အိုး”

“အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား”

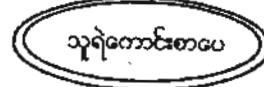
ဦးမှိုင်းတို့လူစု နောက်သို့ပင် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြသော်လည်း နားမလည်သည့် ဂျော့ချီကင်းနှင့် ရစ်ချက်တို့ကမူ မြေတွင်းကြီးထဲသို့ပင်ဆင်းကာ အုတ်လှေကားထစ်များကို သေချာစွာကြည့်ရှုနေကြသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး... လူစုသာမကွဲကြစေနဲ့၊ အခုအချိန်မှာ သယ်လောက်ပဲ တောကျွမ်းကျွမ်း လမ်းမှန်ကိုရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သယ်လိုပဲရှာရှာ အချိန်ကုန်လှုပ်နှံနေပြန်ပြီ။ လမ်းပျောက်နေမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှတ်မပူကြနဲ့ တောချောက်တာဟာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိနိုင်ဘူး။ အခုလို တွေ့နေရတာဟာ အကြောင်းထူးတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်။”

ထိုအချိန်တွင် ဂျော့ချီကင်းဘဲက မုဆိုးကြီးဦးရဲထီအား ဆက်သက်လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မုဆိုးကြီး ကျွန်ုပ် အထဲကိုဝင်ပြီးကြည့်ချင်တယ်။ ဒါ ကျွန်ုပ်ကို ရှေ့ကနေလမ်းပြပေးပါ။”

ခက်ပြီ... သစ်တောအရာရှိဂျော့ချီကင်းဘဲက သေနတ်

တပြင်ပြင်နှင့် အုတ်လှေကားထစ်များပေါ်သို့ ခြေချရန်ဟန်ပြင်လျက် ရှိပါချေပြီကော။ သူ၏နောက်မှ ရစ်ချက်၊ ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ်ကြီးတို့က လည်း အခြေအနေအချိန်အခါကို မသိကြ။ ဦးရဲထီ ရှင်းပြပြောဆိုပြန် လျှင်လည်း လက်သင့်မည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံး မထူးတော့ပြီမို့ ဦးရဲထီ ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ အုတ်လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် မြေအောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

“ သတိထား... ဦးမှိုင်း ဒါတွေဟာ သဘာဝပုံမှန်အခြေအနေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ဒီတောမှာ ဘာအမှားအယွင်းမှ လုပ်ခဲ့ ကြတာမဟုတ်တော့ အန္တရာယ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူးလေ ”

မြေအောက်လိုက်ခေါင်းကြီးမှာ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ရှိ သော်လည်း အတွင်းဝယ် အလင်းရောင်များရှိနေခြင်းက သူ၏ထူးခြား မှုပီသေသတစ်ခုကို ပြဆိုနေသည်သို့ ဦးရဲထီ၊ ဦးမှိုင်းနှင့် ဂျော့ချီကင်းဘဲ တို့ မြေအောက်ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတိုင်း အတွင်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လာကြရာ အံ့ဩဖွယ်ရာ အလင်းရောင်များရှိနေသဖြင့် လိုက် ခေါင်းအတွင်းဝယ် နေ့လည်နေ့ခင်းကဲ့သို့ ပြတ်သားစွာတွေ့မြင်နေရပါ၏။

မြေအောက်လိုက်ခေါင်းက တဖြည်းဖြည်းကျယ်ပြောလာပြီး နောက်ဆုံး မြေပြန့်လွင်ပြင်တစ်ခုကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး သစ်ပင်ခြံနွယ်များကို ပါ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဦးရဲထီ၊ပင် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ သစ်တောအရာရှိ ဂျော့ချီကင်းဘဲတို့အုပ်စုပင် ပြောင်းလဲ သွားသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

“ OH.. God ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့် ”

“ ဟုတ်တယ်... ငါတို့ လှိုက်ကုန်အပြင်သက်ကိုများ ပြန်ရောက် နားကြတာလားမသိ... သိ... ဟာ... ဟို... ဟိုမှာ ဘာ... ဘာကောင် ဦးတွေလဲ ”

ရစ်ချက်၏ ထိတ်လန့်တကြားဟစ်အော်သံကြီးကြောင့် ဦးရဲထီ နှလုံးခုန် သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် တစ်ပွဲစားကြီး ဦးရဲထီပင်လျှင် ပါးစပ်အားဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားရချေပြီတည်း။

၁

အခန်း(၈)

“ မျောက်ကိုးဆယ့်ကိုး (သို့မဟုတ်) မျောက်တစ်ရာ ရှင်းတမ်း ”

“ ဆိုး . . . ဟာ . . . မျောက် . . . မျောက်ကြီးတွေ ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက်နှင့် ဆူညံစွာအော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော အသံများက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားပါလေတော့သည်။ ဟုတ်သည် ခြုံနှယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားတွင် လူတစ်ရပ်အရွယ်ပမာဏရှိသော ကျောက်သားမျောက်ရုပ်ကြီးများကို တန်းစီလျက် တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဒါ . . . ဒါ မျက်စိလည်ရင် ဆွေ့တတ် တယ်ဆိုတဲ့ မျောက်ရုပ်တူကြီးတွေလားမသိဘူး။ ဒီ . . . ဒီလိုဆိုရင် ဟို မျောက် . . . မျောက်တစ်ရာစေတီလည်း ဒီအနီးနားမှာ ရှိမှာပေါ့ ”

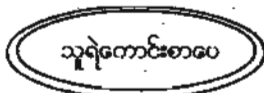
ဦးရဲထိက မိန်းမလှကျွန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် သမိုင်းအစအန တစ်ချို့ကို ကြားဖူးနားဝရှိထားသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရဲထိ၏အဆိုကို တောခေါင်းကြီးဦးစိုင်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ် . . . ဖြစ်နိုင်တယ် ဦးရဲထိ မျောက်တစ်ရာစေတီ ပရဂုဏ်ထဲမှာ မျောက်ရုပ်တူကြီးတွေ အကောင်တစ်ရာတိတိရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ အမှန်တော့ အဲဒီမျောက်ရုပ်တစ်ရာကို အဖွဲ့ပြုပြီး ‘မျောက်တစ်ရာစေတီ’ လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာ။ အင်း . . . ဘယ်သူတွေတည်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး ”

“ ဒီလိုဆိုရင် . . . မျောက်ရုပ်တစ်ရာ ဟုတ်မဟုတ်လက်တွေ့ သိရအောင် ရေကြည့်ကြရအောင်လား ”

“ OH .. Yes Very Good . . . သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ ဒီတစ်ခေါက်တောထဲကိုလာရတာ သိပ်ကိုအကျိုးရှိသွားပြီ Thank you မှဆိုကြီး ကျွန်ုပ်က ဒီလိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ သမိုင်းတွေကို ကိုယ်တွေ့သိချင်နေတာ . . . ဟင်း . . . ဟင်း ”

ဂျော့ချ်ကင်းဘဲက သူ၏သေနတ်ကြီးကို ကျောတွင်လွယ်သိုင်းလိုက်ပြီး ကျောက်သားမျောက်ရုပ်ကြီးများကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း

ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးမိုင်း၏အလုပ်သမားများက မျောက်ရုပ်ကြီးများကို ရုပ်ချင်းရေတွက်ကြည့်နေကြပါ၏။

“ တစ် . . . နှစ် . . . သုံး . . . လေး . . . ငါး ကိုးဆယ့်ကိုး . . . ဟာ ပြည့်တယ်ဟေ့ အကောင်တစ်ရာတိတိတောခေါင်းကြီး ”

“ ဟာ . . . မဟုတ်သေးပါဘူး ငါ သေသေချာချာရေတာ ကိုးဆယ့်ကိုးကောင်ပဲ ရှိပါတယ် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမှန်းမသိဘူး ”

“ ဟ . . . ငါလည်း သေချာရေကြည့်တာပဲကွ . . . အကောင် တစ်ရာတိတိပဲ တစ်ကောင်မှမလျော့ဘူး ”

အလုပ်သမားသုံးယောက်မှာ ငြင်းခန်ပြောဆိုနေကြသဖြင့် ဦးမိုင်းက ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေလိုက်ပြီး . . .

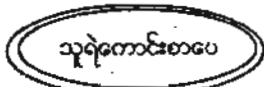
“ ကဲ့ . . . ဘာမှငြင်းမနေကြနဲ့တော့ ဒီတစ်ခါ ဟိုဘက်ထိပ်ကတစ်ယောက်ရေလာခဲ့၊ ဒီဘက်ထိပ်ကတစ်ယောက်ရေကြည့်၊ မမှားအောင် အရုပ်တွေကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီးရေကြည့်ကြ ”

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ခေါက် မျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ ထိပ်တစ်ဖက်ဆီမှ တစ်ရုပ်ချင်းလက်နှင့်ကိုင်၍ သေသေချာချာရေတွက်လာခဲ့ကြရာ အလယ်တွင် လာရောက်စုံတွေ့ကြချိန်တွင် . . .

“ ဟာ ”

“ ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ ”

သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ မျောက်ရုပ်တု(၄၉)

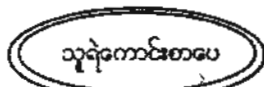
ဘက်တွင် အလယ်ကောင်၌ မျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်တည်းသာ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးရဲထီက ဖြတ်၍ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး (၄၉)ရုပ်အရောက်မှာ တစ်ရုပ်ပဲ အလယ်ဆိုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်၊ အမှန်က အဲဒီအချိန်မှာ အလယ်ကောင်မှာ မျောက်ရုပ်နှစ်ရုပ် ကျန်ရှိနေရမှာမဟုတ်လား . . . ဒါမှ မှောက်ကို(၅၀)နဲ့ နှစ်ဖက်ပေါင်းရင် မျောက်ရုပ်တစ်ရာ ဖြစ်သွားမယ် အခုဟာက တစ်ဖက်(၄၉)ရုပ်ဆိုတော့ နှစ်ဖက်ပေါင်း(၉၈)ရုပ် အလယ်ကောင်မှာ ကျန်တဲ့မျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နဲ့ဆိုတော့ (၉၉)ရုပ်ပဲရှိ သည် အဲဒီတော့ ဒီတစ်ခါ နောက်ကြောင်းပြန်သွားပြီးရေကြည့်မယ် ”

မျောက်တစ်ရာပြည့်မပြည့် ရေတွက်ကြည့်နေကြသည့် အုပ်စု နှစ်ခု ကျောချီကင်းဆဲကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဦးရဲထီကတော့ ဤမျောက်တစ်ရာရုပ်တုများနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရန်အားဝရှိထားသည်မို့ ခပ်မခိတ်ပင် ကြည့်နေလိုက်ပါတော့သည်။

မျောက်ရုပ်တုများကို ရေတွက်နေသူနှစ်ဦး၏ အသံက ဝန်းကျင် အရပ်ရပ်ကို စိုးစိုးလေသည်သို့။ တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် လေးဆယ်ကျော် အသံပြည့် အားလုံး၏အာရုံစူးစိုက်မှုက အသံထွက်ကာ အမှတ်စဉ်ရေတွက်သူများနှင့် မျောက်ရုပ်တုကြီးများထံတွင်သာ စူးရောက်နေကြသည်။

“ လေးဆယ့်ခွန် . . . လေးဆယ့်ခွန် ၊ လေးဆယ့်ရှစ် . . . လေးဆယ့်ရှစ် ၊ လေးဆယ့်ကိုး . . . လေးဆယ့်ကိုး ၊ ငါးဆယ် . . . ဆယ် ”

“ဟာ . . . ပြည့်တယ်ဟေ့ . . . အကောင်တစ်ရာတိတိမ် ပြည့်တယ်ကွ”

မည်မျှပင်အော်ဟစ်နေပါစေ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မျောက်ရုပ်များကို ရေတွက်ကြည့်ကြသည့် ကာယကံရှင်နှစ်ဦးကမူ မျောက်ရုပ် (၉၉)ရုပ်ဖြစ်လိုက်၊ အကောင်တစ်ရာဖြစ်လိုက်နှင့် ရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် ဦးခေါင်းများပင် ထူပူ၍နေပါချေပြီကော။

“ကဲ . . . ကဲ ဘာမှတ်တိရှုပ်မနေကြနဲ့ ဒီလိုပဲ ငါတို့ညာဏ်လေး တစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်နဲ့ ငါတို့ မသိနားမလည်နိုင်သေးတဲ့ ဝိဇ္ဇာဓရ ဂန္ထိရပညာရပ်တွေနောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိုက်ဖို့နိုင်ပါတဲ့လဲ၊ မင်းတို့ ရေတွက်ကြည့်နေတဲ့ မျောက်ရုပ်ကြီးတွေဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ (၉၉)ကောင် ဖြစ်လိုက်၊ အကောင်တစ်ရာဖြစ်လိုက်နဲ့ အမှန်မရှိဘူးလို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ဘယ်လိုပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းပြီးရေတွက်ကြည့်လည်း ဒီလိုပဲ တစ်ရာပြည့်လိုက်၊ ကိုးဆယ့်ကိုးရုပ်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ချာချာလည်နေကြမှာပဲ ဦးမှိုင်းရေ”

ဦးရဲတစ်ကားအဆုံးတွင် ဂျော့ချီကင်ဘဲက တစ်စခန်းထလာ ပြန်ပါ၏။

“ OH .. မုဆိုးကြီး ဒီကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်ုပ်နားလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ဘူးလား ”

“ ရှင်းပြနိုင်ပါတယ် ဒကာကြီး . . . ဒါဟာ အင်မတန်မှ စူးယုနက်ရှိုင်းလှတဲ့ ဝိဇ္ဇာဓရဂန္ထိရပညာရပ်တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ

ဆိုကွယ် . . . ဟိုဒကာကြီးပြောတာ မှန်တယ် . . . ဒီမျောက်တစ်ရာစေတီက မျောက်ရုပ်တူကြီးတွေကို ဘယ်လိုပဲရေတွက်ရေတွက် အခုလိုပဲ အကောင်တစ်ရာ ဖြစ်လိုက်၊ ကိုးဆယ့်ကိုးကောင်ဖြစ်လိုက်နဲ့ အတိအကျ ရေတွက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး . . . ဒါဟာ မျောက်တစ်ရာစေတီရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပေါ့ . . . ဒါမှလည်း လူတွေက မျောက်တစ်ရာကို ထူးထူးခြားခြားမှတ်မိ နေကြတော့မှာပေါ့ ဒကာကြီးရယ် . . . ”

မျောက်ရုပ်ကြီးများကိုကြည့်ကာ စိတ်ဝင်တစား ပြောဆိုနေကြသူများမှာ သူတို့အိန်နောက်မှ ကြည့်လင်ပြတ်သားပြီး ဩဇာပြည့်ဝသော ကောင်းသံကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြိုင်တူ သူညှိကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ အိုး . . . ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပါလား ”

“ဟာ ”

“ OH .. God ”

“ ဆံပင်များ တစ်ခေါင်းလုံးဖြူဖွေးနေသည့်အပြင် ရှည်လျားသော မှတ်ဆိတ်ဖွေး နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြူဖြူများကလည်း ရင်ဘတ်တိတိိုင် ကျဆင်းလျက် တောင်ငှေ့တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ သစ်ခေါက်ဆိုးလျှော်စတသင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းထားသည့် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါ၏။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသော မျောက်ရုပ်တူ တစ်ရာကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့်နေကြသည်မို့လည်း . . . ဤသူတော်စင် ရသေ့ကြီး

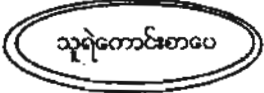

မည်သည့်နေရာက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ မသိ လိုက်ကြ။
ထို့နောက် ဂျော့ချ်ကင်းဘဲ... ရစ်ချက်နှင့် ဂေါ်ရမ်းတပ်ကြီး
ကြီးတို့မှလွဲ၍ ကျန်လူစုအားလုံး ရသေ့ကြီးအား ဒူးထောက်ဝပ်တွာ
ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးရဲထိကပင် စတင်၍ ရသေ့ကြီး
အား တောင်းပန်စကား လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ ခွင့်လွှတ်ပါ ရသေ့ကြီး။ လူသတ်လက်နက်တွေကိုင်စွဲပြီး
မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာကြတဲ့
တပည့်တော်တို့ကို အပြစ်ကခွင့်လွှတ်ပြီး လမ်းပြပေးတော်မူပါ ရသေ့ကြီး”
ဦးရဲထိ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ရသေ့ကြီးမှာ သူတို့လူစုရှိရာသို့
လျှောက်လှမ်းလာပြီး...

“ အော်... လူမျိုးဘာသာခြားတွေလည်း မျောက်တစ်ရာ
နယ်မြေထဲကို ရောက်လာကြတာပါပဲလား။ အင်း... ခက်တာက
ဒကာ ကြီးတွေမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတွေ မငြိမ်းသတ်နိုင်ဘဲ
သူတစ်ပါး ရဲ့အသက်တွေကို သတ်ချင်၊ ဖြတ်ချင်စိတ်တွေက
ကြီးစိုးနေကြတာကလား။ အင်း... ပြန်လမ်းကိုတော့ အချိန်တန်ဖိုင်
မျောက်ကြီးတွေက လမ်းပြ ပေးကြပါလိမ့်မယ်... အခုတော့
မျောက်တစ်ရာ၊ သာသနာ့နယ်မြေကို ရောက်လာကြတဲ့အခိုက်မှာ
မျောက်တစ်ရာဘုရားကို ဖူးမျှော်သွားကြဦး မှပေါ့ ဒကာကြီး ”

“ မှန်... မှန်ပါ့ဘုရား... အဲ... တင်ပါ့ဘုရား...
တပည့်တော်တို့လည်း အဘိုးအဖွားတွေပြောပြချက်အရ မျောက်တစ်ရာ

... ဘုရားတော် သိခဲ့ကြားခဲ့ဖူးပေမယ့် တစ်ကယ်လက်တွေ့မှာ မဖူးရတာ
... မျောက်တစ်ရာဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီလား... ပုံပြင်လား... ဒါမှ
... တကယ်သမိုင်း အမှန်ပဲလားဆိုတာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေမိပါတယ်
... ”

မုဆိုးကြီး တစ်ပွဲစားဦးရဲထိမှာ အခွင့်သာခိုက် ‘မျောက်တစ်ရာ
... နှင့်ပတ်သက်သမျှ သိရှိနိုင်ခွင့်ရရန် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးအား
... ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ တောခေါင်ကြီးဦးမိုင်းကလည်း သိလို
... ဦးရဲထိအနီးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

“ မှန်တာပေါ့ ဒကာကြီးရယ်... ဒါကြောင့်လည်း ဟောဒီ
... လှူဒါန်းကြီးကို ဒိုးလိုမွေ့ ရေလိုနှောက်နိုင်တဲ့ ဒကာကြီးလို တစ်ပွဲ
... တစ်ယောက်ကို ဒီနေရာကိုရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့ ”

“ မှန်ပါ... တပည့်တော် နားမရှင်းဘူးဘုရား။ တပည့်တော်
... တောကျွမ်းတဲ့ တစ်ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့ ဒီမျောက်တစ်ရာနယ်မြေ
... ထဲကို ရောက်လာခဲ့ရတာ ဘယ်လိုများသက်ဆိုင်နေလို့ပါလဲဘုရား ”

ဦးရဲထိမှာ ရသေ့ကြီး၏မိန့်မှာစကားအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်
ပြန်လည်၍ မေးမြန်းလျှောက်တင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဂျော့ချ်ကင်းဘဲကမူ
မျောက်ရုပ်တုကြီးများနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသည့် ဆယ်ပေနီးပါးခန့်ကျယ်
ဝန်းသော ကျောက်သပိတ်အိုင်ကြီးအား ငေးမောစူးစမ်းကာ ကြည့်နေ
ပါ၏။

“ ကိုင်း... မျောက်တစ်ရာစေတီရော မျောက်တစ်ရာသံဃိုင်း

သက်မင်းကျွဲလှိုင်

၈၆

ကြောင်းအမှန်ကိုရော သိရအောင် ကျုပ်နောက်ကိုသာ ဒကာကြီး၏ လိုက်ခဲ့ကြပေရော ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရသေ့ကြီးမှာ တောင်ဌေးကို တဒေါက်ဒေါက် ထောက်ကာ ဒမုက်ရုပ်ကြီးများ၏ တစ်ဖက်တောင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားပါလေ၏။ ထိုအခါမှ ဦးရဲထီး တောခေါင်းကြီးဦးပိုင်နှင့် ဂျော့ချ်ကင်းဘဲတို့လူစုပါ ရသေ့ကြီးနောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွား ကြပါတော့သည်။

မကြာမီ ဦးရဲထီး၏နားထဲတွင် ဆွဲလည်းသံတလွင်လွင်ကို ကြား လိုက်ရသည်ပေ။ ညနေခင်း လေပြေတဖြူဖြူတွင် သာယာညှင်းပြောင် ဖွယ် ဆည်းလည်းသံတလွင်လွင်က ကြားရသူအပေါင်း၏ရင်ကို အေးမြ ငြိမ်းချမ်းသွားစေသည်လား။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၉)

“ မျောက်တစ်ရာစေတီ၏ သမိုင်းအဖွင့် . . .
သို့မဟုတ် . . . ”

မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၁၁၉)ခုနှစ် (ခရစ်နှစ်-၁၂၅၅)ခုနှစ်တွင် မြန်မာဘုရင် ဦးအောင်ဇေယျခေါ် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် မြန်မာ ထစ်နိုင်ငံလုံးကို စည်းရုံးသိမ်းပိုက်ထားချိန်တွင် ဟံသာဝတီနေပြည်တော် တွင်လည်း မွန်ဘုရင် ဗညားဒလ အုပ်ချုပ်စိုးစံနေချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယခုကျိုက်လက်မြို့နယ်၊ ဘိုကလေးမြို့အကြား ထစ်နေရာတွင် ကျုံးတုံးမြို့ဟုခေါ်သော ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် မွန်မြို့

သူရဲကောင်းစာပေ

ကြီးတစ်မြို့ရှိခဲ့သည်။ ထိုကျွဲတုံးမြို့ကြီးသည် ပုသိမ်၊ မြောင်းမြ၊ မုတ္တမ စသော မွန်မြို့ကြီး(၃၂)မြို့တွင်အပါအဝင် မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ဟံသာဝတီမင်းနေပြည်တော်ကို အောင်မြင်သောအခါ မွန်ဘုရင်၏လက်အောက်ခံ မြို့စား နယ်စားအချို့သည် မြန်မာဘုရင်လက်အောက်တွင် မနေလိုသဖြင့် မိမိတို့နေထိုင်ရာ မြို့ရွာနယ်ပယ်များကို မြေလှန်ဖျက်ဆီးဖျောက်ဖျက်ကာ မင်းဘေးစစ်ဘေး လွတ်ရာဆီသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ကျွဲတုံးမြို့ကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး ပင်လယ်ဝ တွင်ရှိသည့် ဒီးဒတ်ကျွန်းတွင် ယာယီခိုအောင်းလျက်ရှိကြသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အမတ်ကြီးဗညားဇေယျသည် ကြီးမားလှသော လောင်းလှေ ကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများနှင့် နောက်လိုက်နောက် ပါခြေရံသင်းပင်းများကို တင်ဆောင်ကာ သုမထိုက်ချောင်းမှတစ်ဆင့် ဂုံညှင်းတန်းမြစ်စဉ်အတိုင်း အောက်ဖက်သို့ ဆက်လက်စုန်ဆင်းလာခဲ့ ကြသည်။

ထိုမှ ရက်အတန်ကြာစုန်ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ကျိုက်ပိဘက်မှ ဆင်းလာသော မြစ်တစ်စင်းနှင့် ဂုံညှင်းတန်းမြစ်တို့ဆုံရာ မြစ်စွယ်တစ်ခု တွင် လှေကိုဆိုက်ကပ်စေပြီး ညအိပ်ရပ်နားခဲ့ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာခဲ့စဉ် မြို့စားကြီးဗညားဇေယျထံတွင် ဓါတ်သားဘုရား သုံးဆူ ပါလာခဲ့ပါ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ပထမဦးဆုံး ဓါတ်သားဘုရားတစ်ဆူကို ဘိုကလေးမြို့

အုန်းရှိ “ကရုပ်ဆိုင်” ရွာအနီး ဝေတီတစ်ဆူတွင် ဌာပနာတည်ထား၍ (တောင်လက်ျာ)စေတီဟု ဘွဲ့အမည်ပေးခဲ့သည်။ (ဂုံညှင်းတန်းမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ထားခဲ့သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။)

ထိုကဲ့သို့ မြစ်နှစ်သွယ်ပေါင်းဆုံရာဒေသတွင် ညအိပ်ရပ်နားစဉ် မြို့စားကြီးဗညားဇေယျ၏ စိတ်အာရုံတွင် စေတီတစ်ဆူတည်ရန် ဆန္ဒ နှစ်သက်သဖြင့် မိမိပါလာသည့် ရတနာပစ္စည်းအချို့နှင့် ဒုတိယမြောက် ဓါတ်သားဘုရားတစ်ဆူကို ဌာပနာပြုကာ စေတီတစ်ဆူတည်ပြီးနောက် ‘အောင်စကြာ’စေတီဟု ဘွဲ့မည်ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ပါ၏။

ထိုမြစ်နှစ်သွယ်ပေါင်းဆုံရာဒေသတွင်လည်း မြေနေရာအကျယ် အဝန်း တည်ရာဌာနနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကိုပါ မြို့စားကြီးက ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသဖြင့် သူ၏လက်အောက်မှ ရေတပ်ဗိုလ်က လေးတစ်ဦးနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါတစ်ချို့ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ မြို့ရွာ ဧည့်စေပြီး အခြေချနေထိုင်စေခဲ့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုနေရာကို ရေတပ်ဗိုလ်ကလေး၏အမည်ကို အစွဲပြုကာ ‘ဗိုလ်ကလေးမြို့’ဟုပင် မှည့်ခေါ်လာခဲ့ရာမှ ယခုအခါတွင် ‘ဘိုကလေးမြို့’ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့စားကြီးဗညားဇေယျသည် အောက်ဖက်သို့ ဆက်လက်၍ စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ရေကြည်ရာမြက်နေရာဒေသများတွင်

သူ၏နောက်လိုက်နောက်ပါအချို့မှာ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုရွာများကို မွန်ဘာသာဖြင့် အမည်ပေးခဲ့သည်။ 'ကပ္ပနန်း' ဟူသောရွာမှာ မွန်အမည်ဖြစ်ပြီး မြန်မာပြန်ဆိုလျှင် စစ်သားတည်သောရွာဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

မြို့စားကြီးဗညားဇေယျမှာ မြစ်ကြောင်းအတိုင်းရန်ဆင်းလာခဲ့ရာ ကျွန်းညိုယခင် ဦးရှင်ကြီးနတ်၏ အဓိကနေရာဖြစ်သော 'ကျွန်းညိုကြီး'ကို ကျော်လွန်၍ ဖောင်ဝင်မြစ်ထိတိုင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပင်လယ်ဘက်သို့သွားရာ အရှေ့ဘက်သို့သို့ ဦးတည်ဆင်းလာကြပြီး ထော်ဆီထော်ပိုင်ချောင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ စိမ်းလန်းစိုပြေသော ကျွန်းမြေ၊ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ရှုမောဖွယ်နေရာအခင်းဖြစ်သဖြင့် အတွင်းဘက်ထိုတိုင် တိုးဝင်ကာ စခန်းချနေထိုင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

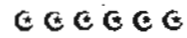
မှတ်ချက်။ ။ ယခုထက်တိုင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြို့စားကြီးဗညားဇေယျ၏ နောက်လိုက်အခြွေအရံများ စိုက်ပျိုးသွားကြသော ကွမ်းပင်၊ ငရုတ်ကောင်းပင်၊ ဒညင်းပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ သရက်ပင်များရှိနေပြီး မြို့စားကြီးစီးခဲ့သော လောင်းလျှေကြီးကို ယခုထက်တိုင် အထင်ကရမြင်တွေ့နိုင်ပါသေးသည်။ သဲနွဲ့အတွင်းဝယ် ဖော်ထွက်နေသည့် လောင်းလျှေကြီး၏ ဦးပိုင်းမှာ လူလေးငါးယောက် ပိုင်းဖွဲ့၍ထိုင်နိုင်သည်အထိ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှပေ၏။

မြို့စားကြီးဗညားဇေယျသည် ထိုနေရာတွင် အခြေချနေထိုင်ခဏပြီး နောက်ဆုံး တတိယမြောက် ဓါတ်သားဘုရားတစ်ဆူကို မိန်းမလှအရွန်းဖော်တွင် စေတီတစ်ဆူတည်ထားပြီး ထိုစေတီတွင် ဌာပနာအဖြစ် နူးတော်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ထိုစေတီကိုလည်း စေတီဝန်းကျင်တွင်ရှိသော တော့ကံသားဖြင့်ထုဆစ်ထားသည့် 'မျောက်ရုပ်တစ်ရာကို အစွဲပြု၍ 'မျောက်တစ်ရာစေတီတော်' ဟု ဘွဲ့အမည်တွင်စေခဲ့သည်။ ရှေးမှီနောက်မှီ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအဘွား၏ ပြောစကားများအရဆိုလျှင် ဘိုကလေး မြို့နယ်အတွင်း၌ မြို့စားကြီးဗညားဇေယျကိုးကွယ်ခဲ့သော ဓါတ်သားဘုရားသုံးဆူကို ဌာပနာ၍တည်ထားခဲ့သော ဘုရားသုံးဆူရှိသည်ဟု ဆိုကြပါ၏။

ထိုဘုရားသုံးဆူမှာ အော်စကြာ၊ တောင်လက်ကွ၊ မျောက်တစ်ရာစေတီတော်တို့ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။

မြို့စားကြီးဗညားဇေယျ နတ်ရွာစံပြီးနောက်တွင် မျူးမတ်ပညာရှိများ၊ ဗိုလ်မှူးဗိုလ်လေးများနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြွေအရံများသည် နယ်မြေတိုးချဲ့ကြရင်း ရေကြည်ရာမြက်နုရာအရပ်ဒေသများသို့ ရွှေ့ပြောင်းအခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုဒေသများမှာ အမာရွာ၊ အေရာရွာ၊ ကဒံကနီရွာများနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အများအပြားလာရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

မျောက်တစ်ရာစေတီမှ ဆွဲလည်း လှုပ်ခတ်သံလေးများက

လေပြည့်စီးကြောင်းထဲတွင် တချွင်ချွင်နှင့် ငြိမ့်ညောင်းသော ဓမ္မတေး ပွင့်တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေသည်သို့ . . . ။ ဦးရဲထီ၊ ဦးမိုင်းနှင့် ကျော့ချီ ကင်းဘဲတို့လူစုမှာ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးပြောပြနေသည့် မျောက်တစ်ရာ ဘုရားသမိုင်းကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေကြသည်။

“ ဒါဆိုရင် ဟောဒီမိန်းမလှကွန်းပေါ်က မျောက်တစ်ရာစေတီ တော်ဟာ မြို့စားကြီးဗညားပေပျံ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တာပေါ့ဘုရား”

“ မှန်တာပေါ့ ဒကာကြီး . . . မြို့စားကြီးရဲ့နောက်လိုက်နောက်ပါ တွေဟာ အဲဒီလို ရေကြည်ရာမြက်နရာ နယ်မြေဒေသတွေကို ထွက်ခွာ သွားလေတော့ ကွန်းပေါ်မှာ လူနည်းနည်းပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်။ အဲဒီ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေက သူတို့ရဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေကို မျောက်တစ်ရာစေတီ မှာ လှူဒါန်းခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကွယ်လွန်သွားကြတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့မျိုးဆက် တွေ မကျန်ရစ်ခဲ့ကြဘဲ ဘုရားကိုလှူဒါန်းထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် သေလွန်ခဲ့တဲ့သူတစ်ချို့ဟာ သူတို့လှူဒါန်း ခဲ့ကြတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို မသမာသူ လောဘသားတွေလက်ထဲ ရောက်သွားမှာမို့ရိပ်စွဲလန်ပြီး ဘုရားမှာ အစောင့်အရှောက်တွေဖြစ်နေ ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကပဲ မျောက်တစ်ရာစေတီတော်ကို စောင့် ရှောက်နေကြရတယ် ”

“ ဒါကြောင့် တောထဲမှာ ကွန်းပေါ်မှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားတဲ့ သူတွေကို ဟောဒီမျောက်ရုပ်တစ်ရာနဲ့ ကြုံတွေ့ရအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြ တယ်။ မျောက်ရုပ်ကြီးတွေကိုလည်း လူတွေပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာအောင်

သူတို့ရဲ့အစီအမံတွေနဲ့ စိတ်ပြုလုပ်ထား ကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မျောက်ရုပ်ကြီးတွေကို စိတ်ဝင်စားလာကြရာကနေ တော်တော်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာကြပြီး စေတီတော်ဟာ တန်ခိုးကြီး ထင်ထင်ခပ်ခပ် အဲဒါကြောင့် ဒကာကြီးတို့ကို ဒီကိုရောက်အောင်ခေါ်ယူလိုက် တာပဲ ”

“ တင်ပိုတုရား ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်တို့ ဒီကိုရောက်လာကြတာ မျောက်တစ်ရာဘုရားက ဘယ်လိုစာနိဒါန်းကြီးလာနိုင်မှာတဲ့လဲဘုရား”

ဦးရဲထီက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ရသေ့ကြီးအားမေးမြန်းလျှောက် ဆင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ သက်နက်ရေပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေထိုင်၍ နှုတ်လွှာချထားသည့် ရသေ့ကြီးမှာ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ဦးရဲထီကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ . . .

“ အင်း . . . ဒကာကြီးလည်း အသိတရားရပြီး တွတ်ချိန်တန်ပြီ လေ။ နောက်ပြီး တောတစ်ဝှံစားကြီးဆိုပြီး ဘွဲ့မည်ရထား ဆို ဒကာကြီးလို လူတစ်ယောက်တောင် မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ဒီကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့ရွာသူရွာသားတွေက ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာ ကြမှာပေါ့ ဒကာ ကြီးရဲ့ တစ်ပွဲစားရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကပြန်ပြောတဲ့ မျောက်တစ်ရာ စေတီတော်ကို သူတို့အလေးထားကြမယ်။ စိတ်ဝင်စားလာ ကြမယ်။ သူတို့ (ပုဂ္ဂိုလ်)လိုချင်တာက ဒါပါပဲကွယ် ”

“ ကိုင်း . . . ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မျောက်တစ်ရာစေတီကို အားပါးတံရသာဖူးကြပေတော့၊ ဟိုမှာလည်း စိတ်ပူနေခဲ့သူတွေက ပူလှူ

ရော့မယ်၊ အင်း... ရက်ကလည်း တော်တော်လေးကြာသွားခဲ့တာကိုး”
ဦးရဲထီတို့လူစု မျောက်တစ်ရာစေတီတော်အား စိတ်ကြည်နူးစွာနှင့် ဖူးမျှော်လိုက်ကြသည်။ ဆွဲလည်းသံတလွင်လွင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် လွန်စွာမှူးရွှေမဝနိုင်လောက်အောင် သပ္ပာယ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော ဤစေတီတော်သည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းတရားများကြောင့် တောနက်ခေါင်ခေါင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်စွာတည်ရှိနေရပါသနည်း။

သိုးသတ်... မကြာမီ ထိုအဖြေကို ဦးရဲထီတို့ သိရှိလိုက်ရပါ၏။ မျောက်တစ်ရာစေတီတော်၏ မှင်ဝထံသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်နေသည့် ဉာဏ်တော် တစ်တောင်သာသာခန့် ရှိသော မြဘုရားသုံးဆူကို အံ့ဩဖွယ်ဖူးတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

“OH.. God ဘုရားသခင် ဒီဆင်းတုတော်တွေက အင်မတန် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ‘မြ’ ရတနာအစစ်တွေနဲ့ ထုဆစ်ထားတာပါလား။”

ဂျော့ချ်ကင်းဘဲ၊ ရစ်ချက်နှင့် ဂေါ်ရခါးစစ်သားကြီးတို့ သုံးယောက်သား သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းလှသော ‘မြ’ ဘုရားသုံးဆူကို လောဘာရောင်ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မျက်လုံးအစုံနှင့် တပ်မက်မိန်းမုစ္ဆာအနီးကပ်လေ့လာနေကြပါသည်။ ဦးရဲထီတို့လူစုကမူ မျောက်တစ်ရာပုရဏထဲတွင် လှည့်ပတ်ဖူးမျှော်ကြရင်း ရသေ့ကြီး၏နောက်ဆုံးစကားကို ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

“ငါတို့တောထဲဝင်ခဲ့တာ ဒီနေ့ညမိုးလင်းမှ နှစ်ရက်ပဲရှိပြီမယ်။ ရသေ့ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ရက်တွေတော်တော်ကြာခဲ့ပြီလို့ ပြောရတာထိ

သူရဲကောင်းစာပေ

မျောက်သေးဘူးနဲ့တူတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ဆင်တယ်။”

ထိုအချိန်တွင် သူတော်စင်ရသေ့ကြီးက ဦးရဲထီတို့အား မျောက်တစ်ရာစေတီနှင့်မနီးမဝေး သစ်ပင်အုပ်စုများ ပေါက်ရောက်နေသည့် အနီးမှ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် ရေအိုင်ငယ်လေးပီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဟောဒါ ‘ကျောက်သပိတ်အိုင်’ လို့ခေါ်တယ်။ မြို့စားကြီး ငါ့ညားဝေယူရဲ့လက်အောက်က ပညာရှိမှူးမတ်တွေ စီရင်ခဲ့တာပေါ့။ ကဲ အကာကြီး... အဲဒီရေအိုင်ထဲကရေကို ခပ်ပြီးသောက်ကြည့်စမ်း။”

ရသေ့ကြီး၏မိုင်းစေ့မှုကြောင့် ဦးရဲထီနှင့်ဦးမိုင်းမှာ လက်ခုပ်နှင့် ဆံယူ၍ သောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အား... ဖွီး... ဖွီး...”
“ဖွီး... ဖွီး... အို... ရေကလည်း ခါးရှုစပ်ရှိန်းရှိန်း ငြီးနဲ့ ဘယ်လိုရေတွေလည်းမသိဘူး။”

ဦးရဲထီနှင့်ဦးမိုင်းမှာ ပါးစပ်ထဲမှရေများကို တဖွီးနှင့်ထွေးထုတ် ခင်း ရေမှာသောက်၍မရအောင် ခါးသက်ပူရှိန်းလှကြောင်း ရသေ့ကြီးအား ပြောဆိုလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးက ဦးရဲထီတို့အား ဘာမှမပြောဘဲ အနီးရှိ ဝါးကျည်တောက်ထဲမှရေကို ဝါးဆစ်ခွက်တစ်ခုတွင်ထည့်ကာ ဦးရဲထီတို့အား ကမ်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုင်းကွယ်... ဒါဆိုရင် ဒီရေကိုလည်း သောက်ကြည့်လိုက်နော်။”

သူရဲကောင်းစာပေ

ပါဦး ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဦးရဲထံတို့မှာ ရသေ့ကြီးပေးသောရေကို ခပ်ခွံ့ဖြင့် သောက်လိုက်ကြသည်။ လည်ချောင်းတလျှောက် အေးစိန်စိန် နှင့်ဖြတ်ကျော်သွားပြီး ရင်တွင်းထိတိုင် စိန်အေးသွားသည် ရေ၏ထူးကဲ သောအရသာကြောင့် နှစ်ယောက်သား စကားမပြန်နိုင်အောင် ရှိနေပါ တော့သည်။

“ ဘယ်လိုလဲ... ဒကာကြီးတို့ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာသံမှထွက် ကြတော့ပါလား။ အမှန်တော့ အဲဒီဝါးကျည်တောက်ထဲကရေဟာလည်း စောစောက ဒကာကြီးတို့သောက်ခဲ့တဲ့ ဒီရေအိုင်ကြီးထဲကရေနဲ့ အတူတူ ပါပဲ။ အိမ်း... တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွယ်။ ရေအိုင်ထဲကရေကို ခပ်ယူ ကြတဲ့အချိန်ကတော့ မတူဘူးပေါ့ ”

“ တင်ပါ့ဘုရား... ရသေ့ကြီးပြောတာကို တပည့်တော်တို့ နားမလည်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်ဘုရား။ နောက်ပြီး ရေအိုင်ထဲကရေက တော့ ဘယ်လိုမှသောက်လို့မရအောင် ခါးသက်ပူရှိန်းနေပြီး ဟို... ဝါး ကျည်တောက်နဲပခပ်ထားတဲ့ ရေကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အရသာပြောင်းသွား ရတာပါလဲဘုရား ”

“ အင်း... အဲဒါကတော့ ငြို့စားကြီးရဲ့လက်အောက်က မှူးမတ်ပညာရှိကြီးတွေရဲ့ အစီအရင်တွေနဲ့ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ရေအိုင်ကြီးဖြစ်နေ လို့ပဲကွယ်။ အဲဒီရေအိုင်ထဲကို စီရင်ထားတဲ့ သူ့ရေဇွဲခါတ်သွင်းထားတဲ့ ဓါတ်လုံးရယ်၊ စန္ဒြေခါတ်သွင်းထားတဲ့ ဓါတ်လုံးရယ် ဓါတ်လုံးနှစ်လုံး

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

သည်ထားခဲ့ကြတယ်။ အင်း... ဒကာကြီးတို့ကို ရှင်းအောင်ပြောပြ နယ်ဆိုရင် သူ့ရေဇွဲခါတ်က နေ့ခါတ်၊ စန္ဒြေခါတ်က လ၊ခါတ်၊ အပူခါတ်နဲ့ အအေးခါတ်ပေါ့။ ဒီရေအိုင်ထဲကရေကို သောက်ရင် ရောဂါဘယ ဆင်းရှင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... လူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ခြောက်ကြီးလေးပါးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုပေမယ့် အဓိက အပူခါတ်နဲ့ အအေးခါတ်ပဲ မဟုတ်လား... အဲဒီရေအိုင်ထဲက ရေတွေဟာ ငါပြည့်လကွယ်ရက်တွေမှာ လရောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အခါ (လမွန်းတည့်) ရေတွေဆူပွက်လာလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ... ရေအိုင် ထဲက ရေရဲ့သတ္တိဟာ မူလ(ပူရှမ်းသက်)ခါတ် ပျက်စီးသွားပြီး အေးစိန်တဲ့ အရသာခါတ်ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေတယ်။ သည်ထက် ရှင်းအောင်ပြောရရင် ရေအိုင်ထဲက ရေဟာ လပြည့်ည လမွန်းတည့်တဲ့အချိန်မှာ လရောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခွင့်ရလိုက်တာနဲ့ စန္ဒြေခါတ်က ကြွတက်လာခဲ့ပြီး၊ နေရောင်နဲ့တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခဲ့ရင် (နေမွန်းတည့်)သူ့ရေဇွဲခါတ်က ကြွတက် လာပြီး ရေတွေ ဆူပွက်လှုပ်ခတ်လာလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီရေကို သောက်ရင် အေးစိန်နွေးထွေးတဲ့အရသာသစ်နဲ့ ဘာရောဂါမဆို ကာကွယ် တားဆီးနိုင်တယ်။ အပူကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါဆိုရင် အအေးနဲ့ငြိမ်းပြီး၊ အအေးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါဆိုရင် အပူနဲ့ငြိမ်း လိုက်ရုံပါပဲ။ ဝါးကျည် သောက်ထဲကရေက စန္ဒြေခါတ်ပြုတဲ့အချိန် (လပြည့်ညလမွန်းတည့်)မှာ ခပ်ယူထားတဲ့ရေမို့ ဒကာကြီးတို့ လွယ်လင့်တကူ သောက်လို့ရတာ ပေါ့ကွယ်... ”

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

“ ကိုင်း . . . ကိုင်း ဒီလောက်ဆိုရင် မျောက်တစ်ရာစေတီက သာသနာ့နယ်မြေအကြောင်း စုံစုံလင်လင်သိကြပြီပေါ့ကွယ်။ အချိန်တွေ လည်း တော်တော်လင့်နေပြီ။ ဟိုမှာ မျောက်ကြီးတွေလည်း ဒကာကြီး တို့ကို လမ်းပြပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ . . . ကဲ ဒီက ဒကာကြီး တစ်ပွဲစားကြီးကိုတော့ ကျုပ်အသေအချာမှာလိုက်ဦးမယ် ‘အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင်လုပ်ဖို့ အချိန်ကျနေပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့ ဒကာကြီး’ ကဲ . . . ကဲ . . . သွားကြပေဦးတော့ကွယ် ”

ဦးရဲထီဟိုလူစုမှာ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးအား ရိုသေစွာကန်တော့ လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ရသေ့ကြီးညွှန်ပြခဲ့သည့် ရေမမျှော်ကြီးများ နှင့်အတူ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်၊ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့ ကြပါတော့သည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် လျှောက်မိကြသောအခါ မျောက်တစ် ရာဝဲကြီး၏ အော်သံများနှင့် လှိုင်းရိုက်သံများကို ကြားလာခဲ့ရသည်။ အသံကြားရာသို့ အားတက်သရောနှင့် ထွက်လာကြတော့ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားသော လမ်းဖုံဖုံလေးကို အံ့သြဖွယ်ရာမြင်တွေ့လိုက်ကြရပါတော့ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့မှလမ်းပြနေသည့် မျောက်ကြီးသုံးကောင်မှာ သူတို့မျက်စိရှေ့မှာမှန် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားကြပါ လေတော့သည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၁၀)

“ တစ်ပွဲစားဦးရဲထီ၏ နိဂုံးတရား ”

ညနေခင်းဆည်းဆာ လေပြည်ရှူးက ဟိုမှသည်မှ ဝေ့ဝဲတိုက် ဆတ်လျက်ရှိသည်။ လေရှူးကြောင့် ဘိုးဇာဂရ၏ တံခေါင်းမိုးထက်မှ သစ်ရွက်ခြောက်တစ်ချို့ တရံရှိနှင့် လွင့်ပျံသွားကြပါ၏။ ဘိုးဇာဂရ၏ ဇီဝအိမ်လေးထဲမှာတော့ မြေးဖြစ်သူ မင်းမောင်အပါအဝင် မုဆိုးကျော် ဇိန်ဘန်း၊ မွန်ထော်နှင့် ရွာခံလူကြီးတစ်ချို့က ဘိုးဇာဂရပြောပြနေသည့် တရံရောအခါက မျောက်တစ်ရာရှင်းတမ်းတစ်ခုကို စိတ်ဝင်တစား စားထောင်လျက် . . .

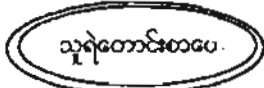
သူရဲကောင်းစာပေ

“ထူးတာက ငါ့အဘိုးတစ်ပွဲစားကြီးကတော့ အဲဒီမျောက်တစ်ရာ စေတီက ပြန်ရောက်လာတာတည်းက သူ့ရဲ့ယုန်ထောင်တိုက်တွေ နူးလေးကြီးတွေနဲ့ သူ့အင်မတန်သဘောကျတဲ့ နှလုံးပျိုးသေနှတ်ကြီးကိုပါ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့အိမ်မှာရှိတဲ့ အမဲလိုက်ရွေးသုံးကောင်ကိုလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူပစ်လိုက်တယ်။ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုရှုသွားပြီလို့တောင် ထင်နေကြတာ မိန်းမလှကျွန်းကြီးရဲ့ တောကြီးထဲက ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ရူးသွားတာလို့ ပြောလို့ ပြောနဲ့ နောက်ဆုံး ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးဆီမှာ သီလတွေတာတွေ ဆောက်တည်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတော့မှပဲ တောပြောတောင်ပြောတွေ ရပ်သွားကြတော့တယ်”

“ အေး . . . ခက်တာက ဟိုသစ်တောအရာရှိ မျက်နှာဖြူ ကောင်တွေပဲကွယ်၊ သူတို့အုပ်စုက မျောက်တစ်ရာစေတီကို နောက်တစ်ကျော့ပြန်သွားကြဖို့ ကိုက်ပြီးစီစဉ်ကြတယ်လေ။ ဒီမှာတင် လောဘမသတ်နိုင်တဲ့ တောခေါင်းကြီးမောင်မိုင်းနဲ့ပေါင်းပြီး နောက်တော့ မျောက်တစ်ရာစေတီကို သွားပြီးရှာကြတယ်လို့ ကြားရတော့တာပဲဟေ့ ”

ထိုနေရာတွင် ဘိုးဇာဂရက စကားကိုဖြတ်ကာ မီးသေသွားပြီ ဖြစ်သည့် ဝါးဆေးတံကြီးတွင် ဆေးတစ်ဆုံထပ်ဖြည့်ကာ မီးညှိရှိုက်ဖွာနေပြန်ပါတယ်။ မျောက်တစ်ရာ၏ဇာတ်သိမ်းခန်းကို သိလိုလှပြီဖြစ်သော စိန်ဘန်းတို့လူစုမှာ ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့်။

“ ဆက် . . . ဆက်ပြောပါ အဘိုးဇာဂရ ဒီ . . . ဒီမျက်နှာဖြူတွေ

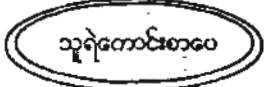
. . . ဘာဖြစ်သွားကြသေးလဲ၊ ဟိုမျောက်ကြီးလက်ထဲက ပတ္တမြားအရာ ရသွားကြလား . . . ဟင် ”

“ ဟဲ့ . . . ဘာကြောင့်လောနေရတာလဲ ဒီမှာ ဆေးတံလေးတွေနဲ့ဖွာလောက် သောက်စမ်းပါရစေဦး စိန်ဘန်းရယ် . . . ပြောပြမှာ အထူးသဖြင့် မင်းတို့လို တစ္ဆက်ထိုစာအောက်ကန်းလုပ်တတ်တဲ့သူတွေ ဆင်ခန်းစာယူနိုင်အောင် ပြောပြနေရတာ ”

ဘိုးဇာဂရက စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့အား ရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာ၏ သက်ကြီးဝါကြီး အစစအရာရာ မကောင်းမြစ်တာ၊ ဆင်းရာညွှန်လက် ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူတစ်ဦးမို့ ဘိုးဇာဂရ၏ စကားကို ခြင်းသူမျှ အတွန်မတက်ခဲ့ကြပေ။

“ အင်း . . . ကိုယ်ဘယ်လိုမှမယှဉ်နိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို နှုတ်ပြီးတိုက်ခိုက်ရသလိုပဲပေါ့၊ ဒါမျိုးတွေက မြင်အပ်မမြင်အပ်ဆိုတဲ့ သဘောတွေရှိတယ်။ နောက်ပြီး ရှေးပညာရှိတွေရဲ့ ဝိဇ္ဇာရေလိမ္မော် အစီအရင်တွေနဲ့ဆိုတော့ အင်း . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ်မသိပါဘူး။ မျက်နှာဖြူအရာရှိ သူ့ရဲ့တူတော်မောင်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သေနှတ်တွေနဲ့ ပြန်အလှန်ပစ်ခတ်လို့ တောထဲမှာတင်သေဆုံးခဲ့ကြပြီး ဟိုဂေါ်ရခါးစီးသားကတော့ မိကျောင်းကိုက်လို့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး တောခေါင်းကြီးမောင်မိုင်းကတော့ ရှုကြောင်ကြောင်နဲ့ အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေတာ မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးထဲကျပြီး အလောင်းတောင်နဲ့ပျက်လို့မရတဲ့

သက်တမ်းကျလျှင်

အပြစ်ဆိုးကြီးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်လေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ထွက်ပြေး
လာကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေထဲက မသေဘဲကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွာသားတစ်
ယောက်ကပြောပြလို့ သိခဲ့ရတဲ့ကိစ္စတွေပေါ့ကွယ်။ အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မတော်မတရားတဲ့ လောဘစိတ်ကိုအခြေခံပြီးလုပ်ရင် နောက်ဆုံးပျက်စီး
တတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ပြလိုက်တာပဲပေါ့။”

ဘိုးဖာဂရက ရှေ့မိနောက်မိ လူကြီးပီပီ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်
ရလေအောင် သူ၏အဘိုးဖြစ်သူ တစ်ပွဲစားဦးထီ၏အကြောင်းကိုပါ အခြေ
ခံလျက် မျောက်တစ်ရာစေတီ၏ သမိုင်းကြောင်းတစ်ချို့နှင့် ယှဉ်တွဲ၍
ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဒါနဲ့ နေပါဦး ဘိုးဖာဂရ... ဟိုနေရာမှာ သိပ်နားမရှင်းဘူး
တစ်ပွဲစားကြီးဦးရဲထီတို့လူစု တကယ်သိနေတာက တောထဲမှာ(၂)ရက်
ထဲလို့ သိနေကြတာ။ အဲဒါကို မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲက ရသေ့ကြီးဆိုတဲ့
ရောက်သွားခဲ့တာမှ တောထဲမှာ ငါးရက်ခြောက်ရက်လောက်ဖြစ်နေတာ
ရယ်။ ရွာကိုပြန်ရောက်ကြတော့လည်း တောထဲမှာ(၃)ရက်တိတိ ကြာတယ်
ဆိုတော့ ဒီလိုအချိန်တွေကွာဟသွားတာတွေက ဘယ်လိုသဘောလဲဆိုတာ
ရှင်းပြနိုင်ပါ့မလား ဘိုးဖာဂရ ”

“ အင်း... တောတောင်ဆိုတာ မာယာပဉ္စလက်တွေအများ
သား တစ်ချို့ကိစ္စတွေဟာ ဆက်စပ်တွေပျံ့လို့ရပေမယ့် တစ်ချို့ဟာတော
ကျတော့ ငါဘိက္ခုနီမိတာတွေရှိတယ်။ အခု... နင်မေးတဲ့ကိစ္စတူ
တော့ ကာယကံရှင်တွေတောင် နားမလည်နိုင်ကြတဲ့ ကိစ္စကြီးကွယ်။

သူရဲကောင်းစာပေ

သေလွယ်ပြောရရင်တော့ ဒါတွေဟာ သဘာဝလွန်ကိစ္စတွေပဲ။ ငါလည်း
... ပြတတ်ဘူး။ ကြုံလည်းမကြုံဖူးဘူး။ ဟိုတုန်းက တောထဲမှာ မျက်စိ
... တယ်ဆိုတဲ့သူတွေကလည်း အခုလိုမျိုးဖြစ်ရပ်တွေ မကြုံခဲ့ဖူး
... ဆိုတော့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလိုသာ သတ်မှတ်ထားလိုက်
... ပေါ့ကွယ်။ ”

“ ဒါဆိုရင်... ဒီနှစ်ကောင်တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ ပုဒ်မျောက်ကြီး
... ကြားထဲက လူ... လူမလေးဆိုတာကျတော့ရော ဘိုးဖာဂရ ”

“ ဟာ... ဟုတ်တယ် ဘိုးဖာဂရ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အဲဒီ
... လေးကိစ္စကို ရှင်းပေးဦးမှနော်။ ဟို... ဟိုဥစ္စာတောင့်တွေ၊ နာနာ
... တွေလို့တော့ မပြောနဲ့။ ကျုပ်တို့မျက်စိလေးလုံးနဲ့ သေသေချာချာ
... တွေ့ခဲ့ကြတာနော်... လူမှ တကယ်လူအစစ်ပဲ ဘိုးဖာဂရ ”

သူတို့မေးမြန်းချိန်တွင် ဘိုးဖာဂရက ဝါးဆေးတံကြီးကိုခိုင်း၍
... နှိပ်နေချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပါ၏။

ထိုမေးခွန်းကိုတော့... ဘိုးဖာဂရက ချက်ခြင်းမဖြေပါ။
... ဝါးဆေးတံကြီးကိုသာ ဖွာရှိုက်နေရင်း ပြုတင်ဝမှမြင်တွေ့နေရသည်
... သည်းသာညနေခင်းကို အတန်ကြာမျှ ငေးမောကြည့်နေပါ၏။

မြေးဖြစ်သူမင်းမောင်ပင် သူ၏အဘိုးဖြစ်သူကို အားမလိုအား
... ကြည့်ရင်း ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဘိုးဖာဂရ
... မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်၊ အတန်ကြာငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်
... ပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကိုချကာ...

သူရဲကောင်းစာပေ

“ အေး... တောဆိုတာ သိပ်ပြီးလှည့်စားတတ်တယ်ဆိုတာ နှင်တို့လည်း တောမှအိုးတွေဆိုတော့ အထူးပြောစရာမလိုတော့ပါဘူးလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မရှိတာမမြင်တာတွေကို ရှိနေမြင်နေရသလို ထင်မိတယ်။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး သိပ်နက်တဲ့တောတောင်တွေထဲ ညတစ်ခါ တွေမှာ တစ်ယောက်တည်းများရှိခဲ့ရင် ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။ အခု နှင်တို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ လူမလေးဆိုတာတော့ ငါတစ်ခါမှ ကြားလည်းမကြားဖူးဘူး။ ကြုံလည်းမကြုံဖူးဘူး တစ်ကယ့်လူသားစင်စစ်လား။ တောပရိယာယ်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဥစ္စာစောင့်မလားဆိုတာတော့ ငါလည်း အဟတ်မပြောနိုင်ဘူးလေ။ အေး... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ နှင်တို့တို့မှာချင်တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်တာဟာ နှင်တို့အတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲ စိန်ဘန်းရေ ”

ထိုနေ့က ဘိုးဇာကရ၏နေအိမ်တွင် တစ်ပွဲစားပြီးရဲထီနှင့် မျောက်တစ်ရာရှင်းတစ်ခဲ။ မျောက်တစ်ရာနှင့် စိန်ဘန်းတို့၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် မသေချာမရောရာ ခွဲဟာသံသယများနှင့် လုံးဝထွေးနေသော မျောက်ကြီးအလယ်မှ ထူးခြားသော လူမလေးကိစ္စ... စသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများအကြောင်း မေးမြန်းကြ၊ ပြောဆိုကြ၊ ဖြေရှင်းကြနဲ့ ညနေ ငိုးစိုးစိုးချုပ်သွားမှပင် လူစုကွဲသွားကြပါလေတော့သည်။

သို့သော်... ဝါးပိုးတိုင်ကိုမှီကာ မီးငြိမ်းသေနေပြီဖြစ်သော ဝါးဆေးတံကြီးကို ပါးစပ်တွင်ခဲလျက် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာ ဂူကြီးထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဘိုးဇာကရ၏ရင်ထဲမှာတော့ လူမသိသူမသိ

...သန်လျက်ရှိသည်ဟု ဆိုပါလျှင်...

အချိန်က ညဉ့်ကိုးနာရီခန့်ရှိပါပြီ...

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အိပ်မျောကျနေသည့် 'ကနံကနီ' ရွာ ညီညာ နှင်းမိုးစက်ကျသံ တဖျောက်ဖျောက်အောက်တွင်း တစ်နေ့တာ အသန်းခဲ့သမျှကို အတိုးချကာ အနားယူနေသည်ထင်။

ဘိုးဇာကရမှာ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး၍ အိပ်ရာထဲသို့ရောက်ခဲ့သည့် အိပ်မပျော်နိုင်သေး... မြေးဖြစ်သူမင်းမောင်၏ ဝံခါးပိတ်သံ၊ အိပ်မိသံတို့နှင့်အတူ အိမ်တံစက်မြိတ်မှ တဖျောက်ဖျောက်ကျဆင်းနေသည့် နှင်းမိုးစက်တို့ကျသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ဘယ်လူမှ ညာလိမ့်နှင့် အိပ်ပျော်ရန်ကြိုးစားသည့်တိုင် မည်သို့မျှ အိပ်ဝက်မရနိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်ချလိုက်မှန်းပင် မသိနိုင်တော့သော သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခုကို မသက်မသာချလိုက်ရင်း အိပ်ရာထက်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။ နှင်းမှုန်ကြားမှ ငိုးတဝါးသာနေသည့် လရောင်ပျံပျံက မိတ်ရသေးသော ပြတင်းတစ်ချပ်မှ အခန်းထဲသို့ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်တာသည်။

“ ဟင်း...”

သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို ချလိုက်ရင်း သူ၏ဝါးဆေးတံကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးမှုန်ထုပ်ထဲမှ ဆေးတစ်ပုံဖြည့်ကာ ကြေးမီးခြစ်ကြီးနှင့် မီးညှိအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ညှိနေပါ၏။ ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လေလားမသိ။ ဘိုးဇာဂရ၏ မီးညှိနေသည့် လက်ချောင်းများသည်ပင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသယောင် ရှိသည်။ ပျံလွင့်နေသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ကြိုးစားနေသည့်ကြားမှ နေလည်ခင်းက ပြောသွားသည့် စိန်ဘန်း၏စကားလုံးများကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေသည်သို့ . . .။

“ ဟုတ်တယ် . . . ဘိုးဇာဂရ လူမှလူအစစ် . . . လည်ပင်းမှာ လည်း ဘာဆွဲထားသလဲမသိဘူး။ လရောင်အောက်မှာ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းတွေက တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လင်းလက်နေတာပဲ။ အဲ . . . ထူးခြား တာက မျောက်ကြီးတွေကြားမှာ မျောက်တွေလို နွယ်ကြိုးတွေစီးပြီး ဟိုခုန်ကူး၊ ဒီခုန်ကူးနဲ့ ဆော့ကစားနေတာဗျ . . . ”

“ အသက်အရွယ်ကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်။ အညှိ ရောင်သားရေဝတ်စုံက ပေါင်လယ်အထိပဲရှိတယ်။ ဟို . . . ဟိုခါတ်ရှင်တွေ ထဲက လူရိုင်းမလေးကျနေတာပဲ။ ဟို . . . ဟိုရွှေရောင်ခံပင်တွေက လေမှာတလွင့်လွင့်နဲ့ အဲဒါ . . . တောချောက်တာလား ဥစ္စာစောင့်မလေး လားဆိုတာ ”

ဘိုးဇာဂရ ဝါးဆေးတံကြီးကိုခဲရင်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား သည်ထင်။ တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ခါယမ်းနေမိ

ဆည်း နှုတ်မှလည်း သူရှားတစ်ယောက်နယ် တကွတ်တွတ်နှင့် ငြီးတွား နေပါတ်။

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီလောက်နှစ်တွေကြာလာပြီ ဗု အခုမှ ဒီကောင်မလေးသတင်းက ထွက်လာတယ်ဆိုတာ။ အို . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ . . . အချိန်အခါက ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်တောင် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ . . . ဟင်း ”

“ အင်း . . . ခက်နေတာက စိန်ဘန်းတို့တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ လူမလေးရဲ့လည်မှာ အစိမ်းရောင်လင်းဖြာနေတယ်ဆိုတဲ့ ကျောက်စိမ်း ထည်ဆွဲ . . . ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် . . . ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲ . . . ဟို တိုများနာဖြူစစ်ဗိုလ် ပြောသွားခဲ့တဲ့ ‘လန့်လှစွေ’ လို့ခေါ်တဲ့ ကျောက်စိမ်း လည်ဆွဲကြီး . . . ဘုရား . . . ဘုရား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား . . . ဟူး ”

တစ်ခါတစ်ရံ လူ့လောကထဲရှိ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များသည် စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းများထက် ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှပါ၏။ ထို့ပြင် မဖြစ်နိုင်ဖွယ်လည်း ကောင်းလှပါ၏။

သို့သော် . . . ထိုမယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ၊ မဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်လာနိုင်ချေရှိလာခဲ့ပါသည် ဟုဆိုလျှင် . . . ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကပ္ပိယကြီး ဘိုးဇာဂရ၏ အမြင်အာရုံထဲတွင် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်က မှုန်ရေးရေးမျှသာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော

အတိတ်လွင်ပြင်တစ်ခုဆိုသို့ မဝံ့မခဲနှင့် မုန်းဆ မြင်ယောင်ကြည့်နေမိ ပါတော့သည်။

ထိုစဉ်အချိန်ကာလက . . .

အခန်း(၁၁)

“ ပြန်မတွေ့ချင်သော . . . ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ”

ထိုစဉ်အချိန်ကာလက . . .

မြန်မာ့မြေပေါ်မှ အင်္ဂလိပ်ဗြိတိသျှတို့အား ဖက်ဆစ်ကျပန်များက ထိုက်ထုတ်မောင်းနှင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျဆိုရပါမူ (၁၉၄၂) ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းမှစ၍ အာရှတစ်ခွင်၌ စစ်ရေးမလှခဲ့သော အင်္ဂလိပ် တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် စစ်ရေးအခြေအနေကိုသုံးသပ်ကာ သူ၏နောက် လိုက်သြဇာခံများနှင့်အတူ မြန်မာ့မြေပေါ်မှ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အင်ဇာမြို့သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးချုပ်ကြီး ဦးဆောင်သော ဗဟိုဘုရင့်တပ်မတော် တပ်မဟာ(၃၃)နှင့် ဗိုလ်တေဇ(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) ဦးဆောင်သော (BIA) ခေါ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးတို့ နောက်ပါအင်အား အလုံးအရင်းနှင့် ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်တို့အား မြန်မာမြေပေါ်မှ အပြီးတိုင် တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်နေချိန်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့သောအချိန်တွင် . . .

ဂျော့တီတိုင်း ဘိုကလေးမြို့နယ်အတွင်းရှိ ဖောင်ဝင်မြစ်တစ်ခုအား အရက်နံနက်ခင်းတစ်ခုသည် မြူနင်းစိုခိုကြားတွင် နီသက်ဝင်စပြုနေပါ၏။ နံနက်အရက်တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်ထပ်မှ ဖောင်ဝင်မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း လမ်းလျှောက်မေတ္တာပို့လေ့ရှိသည့် ကပိယဦးဇာဂရမှာ ယနေ့နံနက်တွင်လည်း နိစ္စဂူဝတ်မပျက်မေတ္တာပို့ရင်း မြစ်ကမ်းစပ်တွင် လျှောက်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် . . .

“ အင်း . . . ဟင်း . . . အိ . . . ဟင်း . . . အင်း ”

မြစ်ကမ်းစပ်မြို့ပုတ်များနှင့် ရှေ့တူရှုလမုပင်ကြီးဘက်မှ ညဉ့်တွင်းသံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းကို ဖျတ်ချစ်လိုက်သည်။

“ ဟင်း . . . ဘာသံလဲ လူညည်းသံလား၊ လေတိုးသံလား၊ မသိဘူး . . . ဟိုဘက်လမုပင်အောက်က လာတဲ့အသံပဲ ”

ဦးဇာဂရမှာ ဇေဇဝါ ဒွိဟအတွေးများနှင့် အသေအနားစွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . အိ ”

ဟုတ်သည် . . . မြစ်ကမ်းစပ်တွင် ကိုင်းကျနေသည့် လမုပင်ဆီမှ လူညည်းသံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် လမုပင်ကြီးထဲသို့ ဦးဇာဂရ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အချိန်က အရက်ဦးစအချိန်မို့ သည်းရောင်က မပီပြင်သေး။ သည်ကြားထဲ နှင်းမြူများကလည်း ဝေဝေနှိုးနှိုးနေသဖြင့် ရှေ့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သာ မြင်နေရသည်။

ထိုအခိုက် မြစ်ကမ်းစပ် လမုပင်ခြေရင်းတွင် လူတစ်ယောက် နောက်ခုံကြီးလဲနေသည်ကို နှင်းမြူများကြားတွင် ဝိုးကဝါးမြင်လိုက်ရသည်။

“ ဟင်း . . . ဟိုလမုပင်ခြေရင်းက လူတစ်ယောက်လဲကျနေပါလား . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ”

သို့သော် ဦးဇာဂရ အနီးသို့ရောက်မှ မြင်ကွင်းကပြောင်းသွားပြီး ခြေထောက်လှည့်လာခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် လူကြီးတစ်ဦး နှစ်သမီးအရွယ်ရှိ ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ဘော့ကွင်းတစ်ခုနှင့်အတူ တစ်လမ်းမေ့ဖျော့လျက် တွေ့ရှိလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား လှေမှောက်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်လာကြတာလားမသိဘူး၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းနော် ”

ဦးဇာဂရ သူတို့အနီးသို့ သေချာစွာကပ်၍စစ်ဆေးကြည့်နေမိသည်။ သူတွေ့နေရသည်မှာ လူမျိုးခြားဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာရထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ

သည်။ ပြီးတော့ . . . ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသက်ကယ်ဘော့ကွင်းတွင် အခိုင်အမာရစ်ပတ်ထားသည်ကိုပါ တွေ့မြင် လိုက်ရသဖြင့် . . .

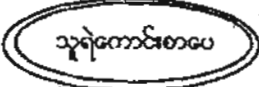
“ဟာ . . . ဒီစစ်သားကလည်း လူမျိုးခြားမျက်နှာဖြူကောင်ပဲ ကိုး။ အင်း . . . ဝမ်းခိုက်မှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့၊ နောက်ပြီး လူမမယ် ကလေးတစ်ယောက်ကလည်း ပါသေးတယ်ဆိုတော့ ဟင်း . . . ငါ . . . ငါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ ဒီအတိုင်းသေအပ်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုကုပန် ကောင်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ခွေးသေဝက်သေသေမှာပဲ . . . ကြားထဲက လူမမယ် ကလေးက ဒုက္ခ ”

ဦးစောဂရုတစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကြီးချကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ယခုအချိန်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်များကို တွေ့ရာသမျှ ခါးမခိုင်း သုတ်သင်နေချိန် ဖြစ်သည်။ ဤဒုက္ခသည်နှစ်ဦးကို ကယ်တင်ပေးရန် လက်တွဲနေမိသည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း စစ်ဆိုသည့် ခါးသီးရက်စက်သော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့ကြောင့် မြေဖာပင်ဖြစ်သွားခဲ့ရရှာသော အပြစ်မဲ့ပြည်သူများ အကြောင်းကို တွေးရင်း ဦးစောဂရု ဝိုင်တွေ့နေမိပါ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သဘောထားကာ စစ်သားကြီး ရော၊ ကလေးကိုပါ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အချိန်ကာလကလည်း အရုဏ်ဦးအချိန်၊ ဖြူနင်းများကလည်း ကျဆင်းနေသဖြင့် ဦးစောဂရုတစ်ယောက် ဗြိတိသျှစစ်သားကြီးနှင့် ကလေး

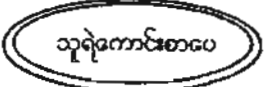

ငယ်လေးကို ကယ်တင်လာသည်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိခဲ့ ကြပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးစောဂရုမှာ သူ့နေထိုင်သည့် ကျောင်းခန်း၏ အစ်ပက်ခြမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်သားကြီးတို့ကို တိတ်တဆိတ် ဆေးကုသ လေ့ခဲ့ပါ၏။

ဒဏ်ရာမှသက်သာလာခဲ့သော အင်္ဂလိပ်စစ်သားကြီး၏ ပြောပြ ချက်ကြောင့် ဦးစောဂရုမှာ မျက်ရည်များပင် ဝဲလာမိသည်။ သူသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ ဝိုင်းပျံ့ကြီးမက်ဒေါ်နယ်ဖြစ်ကြောင်း စစ်ရေးအခြေမလှ သဖြင့် သူ၏အဖွဲ့အစည်း သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ယူတီတုတ်တစ်စင်း နှင့် မြစ်ကြောင်းမှထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခု သူ၏သမီးငယ် ‘ဟယ်လင်နာ’ နှင့်အတူ သင်္ဘောပေါ်မှခုန်ချကာ လွတ်မြောက်လာခဲ့သော် လည်း အဖွဲ့အကြီးဖြစ်သူ ‘မာရီယာ’ ဆိုသူမှာမူ သင်္ဘောနှင့်အတူ နောက်တစ်ရာဝဲကြီးအတွင်းဝယ် နစ်မြုပ်သေဆုံးသွားလေပြီလား၊ မသိ နိုင်ကြောင်း မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့် ရင်ဖွင့်ပြောဆိုခဲ့သည်။

သို့သော် သူတို့ကဲ့သို့ ကံအလှည့်သင့်၍ သေကံမရောက်ခဲ့ပါ သော် သမီးကြီးအဖွဲ့အစည်း ‘မာရီယာ’ တွင် အဘိုးမဖြစ်နိုင်သော ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲရတနာတစ်ခု ဆင်ဖြူဆေးထားကြောင်းနှင့် မြစ်ကမ်း မြေတစ်လျှောက် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှာဖွေပေးပါရန် ဦးစောဂရုအား အကူအညီတောင်းခံခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးစောဂရုမှာ သူ့နည်သူ့ဟန်ဖြင့် မြစ်စဉ်တစ်လျှောက် နှစ်စမ်းကြည့်ရာ ‘မာရီယာ’ နှင့်ပတ်သက်သည့်သတင်းက စုပ်စမြုပ်စ

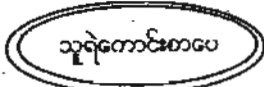
ပျောက်လျက်ရှိပါ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်၏ စကားအတိုင်းသာဆိုလျှင် အဘယ့်ကြောင့် မာရီယာတစ်ယောက် အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်ရာ လမ်းစ မမြင်ဘဲ သင်္ဘောဦးတွင်ရှိနေသည့် မာရီယာမှာ မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးမျိုး အရင်ဆုံးရင်ပိုင်ကြုံတွေ့သွားဖို့က ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ လား။ သမီးကြီးမာရီယာအတွက်က အသက်ရှင်သန်နိုင်ခွင့် လွန်စွာ နည်းပါးလွန်းသော အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း ဖခင်ဖြစ်သူဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဒေါ်နယ်အား ဦးဇာဂရက သေချာစွာ ရှင်းပြခဲ့ပါ၏။

နောက်ဆုံး ဒဏ်ရာမှလည်း သက်သာလာသည့် မျက်နှာဖြူ ဗိုလ်မှူးကြီးသားအဖမှာ ဦးဇာဂရထံတွင် ရက်နှစ်ပတ်ခန့် တိတ်တဆိတ် ခိုအောင်းနေခဲ့ကြပြီး တစ်ခုသောလခိုက်ညတွင် ဦးဇာဂရ၏ စီစဉ်ပေး နှင့် ရွာမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါတော့သည်။

ထိုမိန့်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဒေါ်နယ်၏ သားအဖ၏သတင်းက သေသည်။ ရှင်သည်မသိဘဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပါ၏။ မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးအတွင်းသို့ သင်္ဘောပျက်နှင့်အတူ နစ်မြုပ် သေဆုံးသွားခဲ့ဟု ယူဆရသော ကျောက်စိမ်းလည်ရွှေပိုင်ရှင် 'မာရီယာ'၏ သတင်းအစအနကလည်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်နည်းတူ စုပ်စမြုပ်စုပ် ပင် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါချေပြီတည်း။

၆၆၆၆၆၆

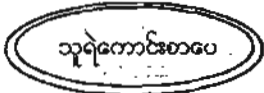

ညဉ့်လေအေး၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဦးဇာဂရ စိမ်းခန်းအေးသွား ခဲ့ပေ။ ပိတ်အာရုံက ပစ္စက္ခရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ညဉ့် လေအေး တိုးထွေဝင်ရောက်လာသည့် ပြတင်းဝတံခါးတစ်ခြမ်းကို ပိတ်လိုက် သို့သော် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က ပွင့်လာလျက်ကုန် ခဲ့သော အတိတ်တံခါးတစ်ချက်ကိုမူ ဦးဇာဂရ ပိတ်၍မရဖြစ်နေပါ၏။ ယခုပစ္စက္ခအချိန်တွင် အတိတ်တံခါးချပ်သည့် ဦးဇာဂရ၏ နှုတ်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ရိုက်ခတ်နေသည်သို့ . . .

“ ဘုရား . . . ဘုရား မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲမှာ မျောက် တစ်ရာအတူ ဆော့ကစားနေတဲ့ လူမလေးဟာ ဟို . . . မျက်နှာဖြူဗိုလ် မှူးကြီးရဲ့သမီး 'မာရီယာ' ဆိုတဲ့ ဘိုးမလေး ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်ထင် တယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးသဲမှာ မသေပဲ သွားမြောက်သွားရာကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တောကြီးထဲကိုရောက်သွား တယ်ဆိုတာကိုတော့ မတွေ့တတ်ဘူး။ စိန်ဘန်းပြောသလို သူ့ရဲ့လည်မှာ မှောင်မင်းလက်နေတဲ့ အစိမ်းရောင်စဉ်တွေဟာ ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲ တွင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလူမလေးဟာ . . . ဘုရား . . . ဘုရား ”

ဦးဇာဂရ ဆက်၍မတွေ့ရဲတော့။ လှုပ်ရှားနေသောရင်အစုံ ကြောင့် . . . လက်ထဲမှ ဆေးတံသောက်ဆေးပွေးလေးက လွတ်ကျသွား တည်း။

“ ဒေါင် . . . ဂလောက် . . . ဂလောက် ” တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ မြေးဖြစ်သူမင်းမောင် ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့သည်။

“ အဘိုး... အဘိုး... ဘာဖြစ်တာလဲ အင်း... အဘိုး အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ် ”

မင်းမောင်၏မေးမြန်းသံနှင့်အတူ မှန်အိမ်မီးထွန်းလျက် ဦးဇာဂရ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ ဝါးပိုးတိုင်ကိုမှီကာ ဝါးဆေးတံကြီး တန်းလန်းနှင့် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေသည့် အဘိုးဖြစ်သူကို မင်းမောင်တွေ့သွားပါလေ၏။

“ အော်... ထင်သာပဲ ကေန္တ အဘိုးတစ်ရေးမှမအိပ်သေးဘူးနဲ့တူတယ်... ဘာလဲ နေလည်က စိန်ဘန်းတို့ပြောတဲ့ လူမလေး အကြောင်း တွေးနေတာမဟုတ်လား ”

“ ဟင် ”

ရုတ်တရက် မြေးဖြစ်သူ၏အမေးစကားကြောင့် ဘိုးဇာဂရမှာ လန့်ဖျန်ကာ အာမေဠိတံသံများပင် ထွက်သွားပါ၏။

“ ဟုတ်တယ်... အဘိုးဟာ လူမလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိန်ဘန်းတို့ကို တစ်ကွက်ချန်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ အဘိုးရဲ့ အဆုံးအမအောက်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် နေလာခဲ့တာ... အဘိုး ရဲ့စိတ်၊ အဘိုးရဲ့မျက်လုံး၊ အဘိုးရဲ့အထာတွေတို့ ကျွန်တော်ရိပ်စားမိ တယ်လေ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အဘိုး ”

မြေးဖြစ်သူမင်းမောင်က ပါးနပ်သည်။ လိမ္မာသည်။ အရာရာကိုနားလည်တတ်ကျွမ်းနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားသည်။ စစ်ကြီးပြီး

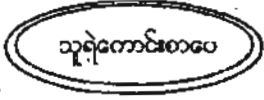
အတည်းက မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသဖြင့် အသက်ဆယ်နှစ် ကျော်ကျော်နှင့် အဘိုးဖြစ်သူ ဦးဇာဂရရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်ခန့် ရှိပါပြီ။ ဖျတ်လတ်သန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ နေ့စဉ်သစ်ခုတ်၊ ထင်းတိုက်၊ တောဝင်နှင့် လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါမှာတော့ အသိပညာရေး၊ အတတ်ပညာပါ လူကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

မင်းမောင်က ကွပ်ပြစ်ခြေရင်းတွင် တုံးလုံးလဲနေသည့် ဇဆေးတံသောက်ဆေးမှူးလေးကိုကောက်ကာ အဘိုးဖြစ်သူအား ပေးလိုက်ရင်း

“ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်ပင်ပန်းခံနေရတာလဲ အဘိုးရယ်၊ အဘိုးမှာ အဲဒီလူမလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေလို့ ထားဟင်... ဒါမှမဟုတ် ဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခုရှိတာ။ ကျွန်တော်သခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ် အဘိုးရယ် ”

ထိုအခါမှ ဘိုးဇာဂရက မြေးဖြစ်သူ၏ သန်မာလှသည့်လက်မောင်းအိုးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်နေသောနှုတ်ဖျားမှ စကားထစ်လုံးချင်း ထွက်ကျလာပါတော့သည်။

“ အဘိုးလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒွိဟတွေဖြစ်နေပေမယ့် မြေးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဆိုတာနဲ့ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ ဆိုသလို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားတွက်ချက်နေရတာနဲ့ ပထမဆုံး သိခွင့်ရမယ့်သူဟာ ငါ့မြေးကြီးပဲဖြစ်ရပါစေမယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ အဘိုးကိုယ်တိုင် ပဟေဠိတံကိုယ်ထဲမှာ အဖြေရှာနေဟုန်းနို့ ပြောသင့်

တဲ့အချိန်ကျရင် ငါ့မြေးကို ပြောပြပါ့မယ်ကွယ် ”

ဘိုးဇာကရ၏ စကားသံလေးများက သန်းခေါင်ယံညဉ့်လေပြည့်ထဲတွင် စီးပျော့ပျော်ဝင်သွားကြသည်။ နှင်းမြူမှီးရိပ်တို့ကြားမှ မှန်ဝါးဝါးလ၊ကလေးသည်ပင် လမွန်းတည့်ချိန်ကို ကျော်လွန်တော့မည်ထင်အမြီးထောင်ရုံပင်မက ကျွမ်းပစ်လုနီးပါးရှိသည့် ခုနစ်စင်ကြယ်တန်းက နှင်းမြူမှီးသားများကြားမှ မပြု၏သို့ ပြု၏သို့ . . . ။

ဘိုးဇာကရတစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် အတိတ်တံခါးချစ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ မြင်ကွင်းများက တိကျရေရာစွာမြင်ခွင့်ပေးသော်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေက နည်းလွန်းလှသည်မို့ အနိပ္ပာဆန်သော လူမလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် နောက်ဆက်တွဲထွက်ပေါ်လာမည့် သတင်းများကို စောင့်ကြည့်ရုံမှတစ်ပါး . . . ။

မြူနှင်းတို့ပျော်ဝင်နေသည့် ညဉ့်ကောင်းကင်တွင် တစ်ခြမ်းလှဲလ၊ကလေးတစ်စင်းက အဖော်မဲ့အထီးကျန်စွာ ခရီးနှင့်နေဆဲ . . . ။

လို့အတူ . . . အတိတ်လွင်ပြင်သို့ ခရီးဆန်နေသည့် ဘိုးဇာကရတစ်ယောက်မှာလည်း . . . ။

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၁၂)

“လွင့်ပျံနေကြသော ကောလဟလပဟေဠိပုစ္ဆာများ”

တောရွာကျေးလက်တို့၏ ဓလေ့စရိုက်သဘာဝအတိုင်း ပျောက်တစ်ရာဘုရားတွင် လူသားမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ပျောက်ကြီးများအလယ်တွင် မှဆိုစိန်တန်းနှင့်မွန်ထော်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ကြကြောင်း သတင်းဧကားက တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကဒုံကန်တစ်ရွာလုံး တောမီးလောင်သကဲ့သို့ ဝံ့နံ့သွားပါလေတော့သည်။

လူစည်ကားရာဖြစ်သော ရွာလယ်ဈေးတန်း၊ ရေချိုးဆိပ်၊ ဆန်းတံ၊ ကြက်ပိုင်း စသည့်နေရာများမှတစ်ဆင့် နီးစပ်ရာရွာစဉ်တစ်

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

လျှောက် နေ့ချင်းညချင်းပင် ယုံနှံ့သတင်းကြီးသွားပါလေ၏။

“ မျောက်တစ်ရာဘုရားကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မုဆိုးမိန်ဘုန်း တို့ တွေ့ခဲ့ကြတယ်ဆိုပါလား။ နောက်ပြီး မျောက်ရုပ်ကြီးတွေကြားထဲမှာ ကောင်မလေးငယ်တစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရတယ်တဲ့လေ ”

“ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ တောစကားတောရောက်ဆိုသလို ဒီလောက်တောင် အကုသိုလ်များတဲ့ကောင်တွေက အင်မတန်ဖူးတွေ့ရ ခဲတဲ့ မျောက်တစ်ရာဘုရားကို ဖူးရတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီမူ့ ကောင်နှစ်ယောက် အရက်မူးဖူးနဲ့ တောချောက်ခံကြရတာနေမှာပါ။ ”

“ အေး... ဟုတ်မယ် ဟိုမွန်ထော်ကလည်း နေ့ညသောထံ နေတဲ့ကောင်... ဒီကောင်တွေ ကေန္တတော့ နာနာဘာဝတွေက ညွှာ စောင့်ယောင်ဆောင်ပြီး ခြောက်လှန့်လွတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ် ”

ယောက်ျားစုစု၊ မိန်းမစုစု တွေ့ဆုံကြတိုင်း မျောက်တစ်ရာ ဘုရားမှ လူမလေးအကြောင်းနှင့် ငမူးသမားဆိုးနှစ်ယောက်အကြောင်း သာ ဖြန့်ချိပျက်စေပြောဆိုနေကြပါ၏။ တစ်ချို့ကလည်း တအံ့တဩနှင့် ယုံကြည်မှုရှိကြသလို တစ်ချို့သောလူအများစုကမူ မျောက်တစ်ရာဘုရား မှ အစောင့်အရှောက်များက တောချောက်၍လွတ်လိုက်သည်ဟု ပြောဆို နေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လောကသဘာဝအတိုင်း ယုံကြည်သူ ရှိကြသလို မယုံကြည်သူများကလည်း အများအပြားပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် မိန်းမလူကျွန်းညှိကြီး၏ တောနက်လျှိုမြောင်ကြီးထဲမှ မျောက်တစ်ရာဘုရားနှင့် မျောက်ရုပ်တူကြီးများ၏ သတင်းကမူ ဤသို့

သူရဲကောင်းစာပေ

ဤနယ် မကြာခဏဆိုသလို မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများက သတင်း ထူးအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ မျောက်တစ်ရာစေတီ နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဒုဏ္ဍာရီဆန်ဆန်၊ ပုံပြင်ဆန်ဆန် ကြားသိခဲ့ရသည့် ငြိမ်ရပ်များကလည်း များပြားလှပါ၏။ မျောက်ရုပ်အကောင်တစ်ရာကို မည်သို့မျှ တိကျသေချာစွာ ရေတွက်၍မရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မျောက်ရုပ် တစ်ရာဖြစ်သွားလိုက်၊ ရံဖန်ရံခါ မျောက်ရုပ်ကိုးဆယ့်ကိုးကောင်ဖြစ်သွား လိုက်နှင့် လူသားများဉာဏ်မပီနိုင်သည့် ဝိဇ္ဇာရေဂန္တီရည်ညာစွမ်းများက တကယ့်ကို အံ့မခန်းဖွယ်ရာပင်တည်း။

ဒေသခံရွာသားများနှင့် ရှေ့မီနောက်မီပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပါးစပ် ချာဝင်အရမူ ထိုကဲ့သို့မျောက်ဆုံးနေလေ့ရှိသော မျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်မှာ မျောက်တစ်ရာ၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မျောက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ထိုမျောက် ကြီးသည် လွန်စွာအားခွန်ပလကြီးထွား၍ လက်ထဲတွင် လွန်စွာတန်ဖိုး ကြီးလှသည့် 'မီးပေါက်ပတ္တမြားကြီး' ကို ကိုင်ဆောင်ကာ မျောက်တစ်ရာ စေတီတော်ကြီးအား သူ၏မျောက်တစ်ရာနှင့်အတူ လပြည့်လကွယ်ညများ တွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာလေ့ရှိကြပြီး ပူဇော်ကန်တော့လေ့ရှိကြောင်း ဒုဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။

တစ်ကယ့်လက်တွေ့တွင်လည်း ရိုးသားစွာ မျက်စိလည်လမ်းမှား လာကြသော လူသားများ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ ပါလျှင် မျောက်တစ်ရာစေတီမှ မျောက်ကြီးများက လိုရာခရီးအရောက် လမ်းပြကယ်တင်ပေးလေ့ရှိကြောင်း ကိုယ်တွေ့ခံစားကြရသူများက ပြောဆို

သူရဲကောင်းစာပေ

ခဲ့ကြဖူးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လေ့ရှိသည်ထက်၍ တောကြီးအတွင်းဝယ် မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်ဆိုးကြီးများဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပါကလည်း ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်ရှိလာကြသည် မသိသော မျောက်ကြီးများက ရုတ်တရက်ပေါ်လာကြပြီး ကူညီကယ်တင်ပေးသွားခဲ့ကြပါ၏။ ဤနည်းဖြင့် မိန်းမလှကျွန်းပေါ်တွင် အသက်ဘေးမှလွတ်မြောက်လာခဲ့သူများကလည်း အများအပြားရှိခဲ့ကြသည်မို့ 'မျောက်တစ်ရာစေတီ' သည် လွန်စွာမှ လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းလှပေသည်ဟုလည်း ဒေသခံများက ထင်မြင်ယူဆထားကြပါလေ၏။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းကြီးငယ်ရှိတဲ့နှင့် မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ တောနက်ပိုင်းအတွင်းသို့ မသွားကြ၊ မလာကြပေ။ ဝါးခုတ်၊ မှိုရှာ၊ မျှစ်ချိုးသူများကလည်း မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ တောစပ်ပိုင်းတစ်လျှောက်တွင်သာ လှည့်လည်သွားလာကြသည်။

ရံဖန်ရံခါ စိန်ဘန်းတို့ကဲ့သို့ တစ်စွတ်ထိုး၊ တစ်စောက်ကန်၊ သမားများသာ မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏အတွင်းပိုင်းထိတိုင် ဝင်ရောက်၍ သားကောင်ပစ်ခတ်ကြလေ့ရှိပါ၏။ ယခုပင် စိန်ဘန်းကဲ့သို့ အမှိုက်တကာ ထိပ်ခေါင် သောင်းကျန်းသူခါးပြိုင် တိုင်းကျော်သည် ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းကြားသည်မသိ၊ စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်အား ဆင့်ခေါ်၍ သူသိလို သမျှတို့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။

မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး တိုစိစိ၊ ဦးပြည်းကတုံးမည်းပြောင်ပြောင်၊ ထွားကျိုင်းသောခန္ဓာကိုယ်၊ ဝက်တစ်

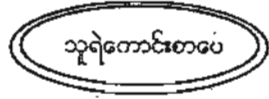

ကောင်ကဲ့သို့ စူးခြူးသောဝမ်းဗိုက်နှင့် လူ့ဗိုက်ထိပ်ခေါင်တိုင်းကျော်ကာ သူ၏ ဆူတွင်ရောက်ရှိနေသော စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့အား မေးစင်း၍ကြည့်နေပါ၏။ သူ၏ဝဲယာနှစ်ဖက်မှာတော့ လက်နက်ကိုင်ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ရပ်လျက် . . .။

ဝါးပြခေါင်းဆောင် သို့မဟုတ် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူ သူပုန်များနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူ တိုင်းကျော်က နယ်နယ်ရရမဟုတ် . . . ဘိုကလေးဗြို့နယ်နှင့် ဖောင်ဝင်မြစ်တစ်ကျောတွင် 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' ဆိုလျှင် ကျေးရွာသူကြီးမှအစ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဝံ့။ အင်္ဂလိပ်ဗြိတိသျှ အရာရှိကြီးများကို မော်၍မကြည့်ရဲသလို 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' ကိုလည်း ဆည်သူမျှ မျက်မွေးထော် မော်၍ပင်မကြည့်ရဲ။ ထိုမျှအထိ တောရွာကျေးသက်များတွင် အာဇာနည်ထက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ နှစ်ကာလများတွင် အားနည်းနေသည့် အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား လက်လှမ်းမမှီနိုင်သော တောလက်ကျေးရွာငယ်များတွင် 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' ကဲ့သို့ တောမီးလောင်တောကြောင်လက်ခမောင်းခတ်ကြသည့် လူအန္တရာယ်၊ ရောင်စုံသောင်းကျန်သူ သူပုန်များနှင့် လူဆိုးခါးပြများအောက်တွင် အပြစ်မဲ့ပြည်သူများမှာ ကျီးလန့်စာဇာနေကြရသည်သို့ . . .။

ယခုလည်း ကြည့်ပါ . . . ခြောက်လုံးပြူးပြောင်းဝနှင့် သူ၏တိုစိစိ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့အား ပျင်းတုပျင်းတွံနှင့် ထိုးဆွရင်း သူ၏ရေမှ ဇိန်ဘန်း နှင့်မွန်ထော်တို့အား မေးလိုက်သည်။

“ စိန်ဘန်းဆိုတာ မင်းလား ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် သူ . . . သူက မွန်ထော်ပါ ”

မိုးကြိုးပစ်သံကဲ့သို့ ဆိုးဝါးကျယ်လောင်လှသော စကားသံကြီးကြောင့် လူမလေးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ဟို . . . မျောက်ကြီးတွေ အလယ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ဒါ . . . ဒါပေမယ့် လူတွေကတော့ ဥစ္စာစောင့် မလေးတို့ ပြော . . . ပြော ”

“ ထပ်သန်း . . . ထိုး . . . ဘာဥစ္စာစောင့်မလေးလဲ မဟုတ် တရုတ်တွေ့ ငါမယ့်ဘူး။ အေး ငါသိချင်တာက အဲဒီလူမလေးရဲ့လည်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ပစ္စည်းအကြောင်းကို သေချာစဉ်းစားပြီး ထိုးပြန်ပြောပြစမ်း ”

တိုင်းကျော်၏မေးခွန်းကြောင့် စိန်ဘန်းနှင့် မွန်ထော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ကပ္ပိယကြီးဦးစာကရ၏ နောက်ဆုံးမှာကြားခဲ့သောစကားသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်သို့ . . .။

“ အေး . . . နင်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ လူမလေးဆိုတာ တောချောက် တာလား။ ဥစ္စာစောင့်လားဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး။ အကောင်းဆုံးကတော့ လူမလေးကိစ္စ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မေ့ပစ်လိုက်ကြတာ အသင့်တော် ဆုံးပဲ။ နို့မို့ဆိုရင် နင်တို့အတွက် အန္တရာယ်များလွန်းတယ် ”

ဤသို့ဆိုလျှင် ဘိုးစာကရသည် လူမလေးကိစ္စတွင် ထဲထဲဝင်ဝင် သိလိမ့်မည်ထင်သည်။ သို့သော် သူတို့အား ဘာကြောင့်ပြောမပြုရပါ

သူရဲကောင်းစာပေ

ယခုပင်လျှင် 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' ဆိုသော လူ့ဘီလူးကြီး ဘက်သို့ ထိုလူမလေးကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။ လက်ရှိ အခြေအနေက အဖြေမတတ်လျှင် အသေကြပ်သွားနိုင်ပါ၏။

“ ဟို . . . ဟို လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ခြောက်ရတာဆိုတော့ ဘာပစ္စည်းရယ်လို့ တိတိကျကျတော့ မသိပါဘူး။ အဲဒီ ဝင်းခနဲလက်သွားတိုင်း အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတွေကိုတော့ ခနဲတွေ့လိုက်ရတယ် ဆရာကြီး ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ အဲဒီကောင်မလေး ကလေးလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းတွေ ဖြာခနဲ ခနဲ လင်းလက်သွားတော့တာပဲ။ ကြည့်ရတာ အဲဒီပုလင်းဟာ အဘိုး ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခုများ ဖြစ်နေမလားလို့ ”

“ အိုး . . . ဟိုး . . . ဟိုး ကောင်းတယ် . . . သိပ်ကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းအခေါ်ပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဘယ်ကိုမှ မတွေ့ကြုံခဲ့ပါ။ ငါအလိုရှိရင် ခေါ်လိုက်မယ်။ ဒီကြားထဲမှာ လူမလေးနဲ့ ဆက်တဲ့သင်းတွေကို ရသလောက်စုံစမ်းထား ကြားလား ”

“ ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး ”

“ ကဲ . . . ရော လောလေဆယ် မင်းတို့သုံးဖို့စွဲဖို့ ”

“ ဖုတ် . . . ဘုတ် ”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ သားရေကွင်းနှင့်ညှင်းထားသော အခေါက်လိုက်နှစ်ထုတ် တဖုတ်ဖုတ်နှင့်ကျလာသည်။ စိန်ဘန်းနှင့်

သူရဲကောင်းစာပေ

မွန်ထော်တို့နှင့်ယောက် လက်သွက်ခြေသွက်ဖြင့် ကောက်ယူလိုက်ကြပါ။ နှစ်ယောက်သား ပိုက်ဆံအခေါက်လိုက်လေးများကို ယူပြီးသည်နှင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ရှေ့တွင် 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' ဆိုသော လူ့ဘီလူးကြီး မရှိပါလေတော့။

လက်ဝဲလက်ယာ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ခြံရံလျက် ဝါးတဲကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုသာ တွေ့ရပါလေ၏။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဟိုနေရာတစ်ခု သည်နေရာတစ်ခု ဝါးခဲလေးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ လက်နက်ကိုင်ရဲဘော်များက သူတို့မြန်းရာတောထဲတွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ ရှိကြသည်။

စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ရသည်တော် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' ၏ တောတွင်းစခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါတော့သည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်သား၏ရင်ထဲမှာတော့ အဖြေမရှိသေးသည့် ပုရွာတစ်ပုဒ်ကို တွက်ချက်နေကြလေသည်သို့ . . . ။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၁၃)

“ မျက်နှာစိမ်းများ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ”

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလရာသီများက တရွေ့ရွေ့နှင့်လည်ပတ် နိုးရာသီကာလတစ်ခု ကုန်ဆုံးချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တောကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံပါးတွင် ဝတ်ကြီးသတ်ငယ်ပြုစု နှစ်ရှိသည့် ကပ္ပိယကြီး ဘိုးတောရသည်လည်းကောင်း၊ ဂေတတက်ကာ နိုင်ငံတော်၊ ဝါးခုတ်နှင့် ဘဝကို သမာအာဇီဝကျကျဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား သော မင်းမောင်သည်လည်းကောင်း၊ ရောင်စုံသောင်းကျန်သူလိုလို ဖြစ်ခြင်းဆောင်လိုလိုဖြစ်သည့် 'အာဠာဝကတိုင်းကျော်' နှင့် အမှတ်

သူရဲကောင်းစာပေ

မထင်ပူးပေါင်းသွားကြသည့် ရွာခံမှဆိုး စိန်ဘနှင့်မွန်ထော်တို့သည်လည်းကောင်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသွားလာနေကြရုံမက မိန်းမလှကျွန်းပေါ်ရှိ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ တွေ့ရှိခဲ့ရသော လူပုလဲတစ်ယောက်နှင့် ကြီးမားဆန်းကြယ်လှသော မျောက်ရုပ်တုကြီးများ အကြောင်း ဘာကြောင်းညာကြောင်း အားလုံးကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နှင့် ရှိနေကြချိန် . . .။

တစ်ခုသော မိုးနှောင်းရာသီ၏ မိုးဖွဲလေးများအောက် နေထိုင်ခင်းဘက်တွင် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတံတားဆိပ်သို့ အနီရောင်ယုန်ဘုတ်တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာခဲ့သည်။ ထိုယုန်ဘုတ်သင်္ဘောပေါ်တွင် သစ်တောအရာရှိဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် အသက်(၆၀)ကျော်အရိုသော အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူကြီးတစ်ယောက်နှင့် သင်္ဘောဦးတွင် မီးရောင်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရွှေရောင်ဆံပင်များ တဖျပ်ဖျပ်လွှင့်လှိုင်လိုက်ပါလာသည့် အသက်(၂၀)ကျော်ခန့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာကြသည်။

သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ပြီးသည်နှင့် သစ်တောအရာရှိဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်ကဦးဆောင်လျက် သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည်တစ်ခု ဘုန်းကြီးကျောင်းတံတားဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်ကို ကျောင်းဝင်းထဲရှိ မင်းဆေးက မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . . .

“ဟာ . . . ကိုမင်းဒင်ကြီး . . . ဘယ်လိုက ဘယ်လို မျက်စိလှည့်ပြီးရောက်လာတာလဲ၊ အော် . . . ခင်များက အရာရှိကြီးတောင်ဖြစ်သွားပြီ”

သူရဲကောင်းစာပေ

“အေး . . . ဟုတ်တယ် မင်းမောင် . . . သစ်တောအရာရှိဖြစ်သွားတာကတော့ မနစ်ကတည်းကပါ။ အခု ဒီဘက်ကိုတာဝန်နဲ့ရောက်လာတာမို့ မင်းတို့ဆီကို အရင်ဆုံးဝင်လာတာ အဘိုးကော နေကောင်းပဲလား။”

“ကောင်းပါတယ် ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်နေတာပါ။ အော် . . . နောက်မှာလည်း ဧည့်သည်တွေပါသေးတာကိုးကဲ . . . လာ . . . လာ ကျွန်တော်တို့အခန်းဘက်ကို သွားကြရအောင်၊ ဟိုဟို . . . အထုတ်တွေအိတ်တွေကို ကျွန်တော်ကို ပေးလေ။”

“အိုး . . . နေ . . . နေပါစေ . . . Thank You”
မင်းမောင်မှာ ရုတ်တရက် ရွှေရောင်နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကို နေခင်းကြောင်တောင် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩတုကြီးဖြစ်သွားပါ၏။ မျက်လုံးပြာပြာ ရွှေရောင်ဆံပင်တိုလေးများက လေတွင်လွင့်ပျံလျက် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် များစွာပန်ရလှသော နတ်သမီးလေးကို ခဏမျှမှင်သက်ငေးမောကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကဲ . . . သွားကြမယ်လေ မင်းမောင် . . . မင်းတို့အိပ်ခန်းက ဘယ်မှာလဲ။”

“အော် . . . အင်း . . . သွား . . . သွားကြတာပေါ့။ ဟို . . . ဟိုမှာလေ ဟော . . . အဘိုးတောင် တဲပေါ်ကနေ ဆင်းလာပြီ။”

ထူးဆန်းသည် . . . နတ်သမီးလေးနှင့်အတူပါလာသော မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်ကြီးမှာ နေရာတွင်ပင်ရပ်လျက် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုလည်း

သူရဲကောင်းစာပေ

ကောင်း။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်းတွင်လည်းကောင်း အတန်ကြာစွာငေးမောကြည့်နေသည်မှို မင်းမောင် အသာပင်ရပ်နေမိလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးဘက်မှ အကြည့်ကိုရုပ်သိမ်းကာ မင်းမောင်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ တဲအိမ်ရှေ့တွင် ဘိုးဇာဂရနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

“ အဘိုး . . . နေကောင်းရဲ့လား ”

“ အော် . . . ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် မောင်မင်းဒင်တို့ကို။ အင်း . . . မင်းတောင် သစ်တောအရာရှိဖြစ်သွားပြီပဲ။ ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် ဒါနဲ့ ဘယ်မှာတာဝန်ကျတာလဲကွလွယ် ”

“ ယဉ်ဒရယ်ကြီးဝိုင်းမှာပါ အဘိုး . . . အခုစဉ်သည်တွေလည်း ပါလာတာမို့ အဘိုးတို့ဆီကို ဝင်လာခဲ့တာပါ ”

ဘိုးဇာဂရက စဉ်သည်များဘက်သို့ ဝတ်ကြော်တန်းကြော်တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်ပြီး ဝါးတဲကြီးပေါ်သို့ ဦးဆောင်၍ခေါ်ဝင်လာခဲ့သည်။ မင်းမောင်မှာ နတ်သမီးလေးကို တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပစ္စည်းများကိုသယ်ယူ၍ တဲကြီးပေါ်တွင် နေရာချပေးနေပါ၏။

မကြာမီ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို လှမ်း၍မြင်တွေ့နိုင်သည့် ဝရံတာအနီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ အလွယ်တကူရှိသည့် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ငှက်ပျောသီး၊ ထန်းလျက်ခဲ၊ မြေပဲခံကြော်တို့ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းလေးတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်ကြသည်။

ဖောင်ဝင်မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသောလေနှုအေးက

တဲကြီးပေါ်မှလူတစ်စုအား တိုးဝှေ့ကြည့်စယ်သွားကြသည်သို့ သို့သော် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းကလေးကမူ . . . ။

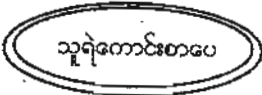
ဟုတ်သည် . . . မင်းဒင်နှင့်အတူပါလာသည့်မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်ကြီးက ဘိုးဇာဂရ၏မျက်နှာကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေသလို . . . ဘိုးဇာဂရကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ၏ဝါးဆေးတဲကြီးကို ဇီမညိုနိုင်သေးဘဲ မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်ကြီးကို တွေ့တွေ့ငေးငေးကြည့်နေပါ၏။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းသည် သူတို့နှစ်ဦးကြောင့်ပင် ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အတန်ကြာငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ . . . ဘိုးဇာဂရနှုတ်ဖျားမှ တရွရွလှုပ်ခတ်လာပြီး . . .

“ဟင် . . . မင်း . . . မင်း . . . ဟို . . . ဟို ဗိုလ် . . . ဗိုလ်မှူး . . . မှူး”

“Yes . . . ဦးဇာဂရ . . . ကျုပ် ကာနယ်မက်ဒေါ်နယ်ပါ။ ဟောဒါက ခင်ဗျားရဲ့ကယ်တင်ပေးမှုနဲ့တုရားသခင်ရဲ့စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့သမီး . . . ဟယ်လင်နာ။ သမီး ဟောဒါက ဒယ်ဒီပြောပြောနေတဲ့ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဦးဇာဂရဆိုတာပေါ့ ”

“ အိုး . . . ဒါဆိုရင် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့သားအဖ တစ်ကယ့်ကို အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်သွားတော့တာပဲကိုး . . . ဝမ်း . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ် ”

ဘိုးဇာကရနှင့် ဗိုလ်မှူးဟောင်းမက်ဒေါ်နယ်တို့၏ မျက်ဝန်းအိမ်များမှာတော့ မျက်ရည်ကြည်တို့က ရစ်သိုင်းအုံ့လျက်၊ စစ်ကြီးအတွင်းဝယ် သေမည်ရှင်မည်မသိ၊ မိမိတို့၏နယ်မြေမဟုတ်ဘဲ တစ်ပါးသူ၏ နိုင်ငံအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သို့မျှမလွယ်ကူလှ၊ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုအန္တရာယ်အစုစုတို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာကျော်ဖြတ်နိုင်ပါမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်အရေးက မှန်ဝါးဝါးမျှသာ။

ယခု ဗိုလ်မှူးမက်ဒေါ်နယ်တို့သားအဖမှာ ဘုရားသခင်၏စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် အန္တရာယ်သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်ထင်၊ စစ်ကြီးပြီးစီးသွားသည့် ဤမှာတက်တွင် သမီးဖြစ်သူဟယ်လင်နာမှာ သမိုင်းသုတေသီပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အရှေ့တောင်အာရှ ဂျပန်မှာသည် မြန်မာပြည်သို့ လှည့်၍ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မင်းမောင်၏နတ်သမီးလေး 'ဟယ်လင်နာ'သည် အိတ်ထဲပုစွန်ပျိုးစုံနှင့် မြန်မာငွေတစ်ချို့ကို သေသေသပ်သပ်ပူဝယ်ကာ ဦးဇာကရရှေ့တွင် စိစစ်ရီချလျက် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုစိုက်နှင့်အညီ ပုဆစ်တုတ်လျက် ကန်တော့ဦးညွတ်နေသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုပင်တည်း။

“ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါသမီးရယ်၊ တကယ်တော့ သမီးတို့ကို အဘိုးကယ်တင်ပေးတယ်ဆိုတာက မြန်မာတွေရဲ့ ရန်သူမိတ်ဆွေမခွဲခြားဘဲ ဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ဦးကို တကယ်ဖြူစင်တဲ့စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ကယ်တင်ပေးခဲ့တာပါကွယ် . . . ဒီလိုမျိုးတန်ဖိုးကြီးတာတွေ

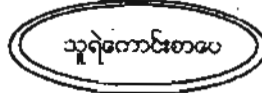
ပါဘဲနဲ့ လက်အုပ်ချိမိုးပြီး ကန်တော့တာနဲ့ပဲ ပြည့်စုံပါပြီ သမီးရယ် ” ဘိုးဇာကရ၏အတွေးအမြင် ပြတ်သားသောစကားလုံးများကြောင့် ဗိုလ်မှူးဟောင်းမက်ဒေါ်နယ်တို့သားအဖမှာ မျက်ရည်များဝင် ခပ်ဝဲသွားကြသည်သို့ . . .

“ အဘိုးရဲ့ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာခေါတ်ကြောင့် သမီးတို့သားအဖ အန္တရာယ်တွေအသွယ်သွယ်ကြားက လွတ်မြောက်ခဲ့ရလို့ ရေခြားမြေခြားအနေ အဘိုးကိုရည်မှန်းပြီး သမီးအမြဲမေတ္တာပို့နေပါတယ် အဘိုးရယ်၊ အခုဆိုရင် ဗုဒ္ဓရဲ့တရားတော်တွေနဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့ဒဿနအမြင်တွေကို ဆည်း သမီး လေ့လာဆည်းပူးနေပါတယ် အဘိုး ”

“ ဟုတ်တယ် ဦးဇာကရ . . . ကျုပ်တို့သားအဖ အသက်ရှင်သန် ခွင့်ရခဲ့တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဖြူစင်မြင်မြတ်တဲ့မေတ္တာတရားကြောင့်ဆိုပြီး သမီးက ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေတာပါ၊ ဒါကြောင့် အရှေ့တောင်အာရှကိုရောက်ရှိနိုင်ဖို့အတွက် ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ သမီးလေးပါ၊ နောက်တော့ ဂျပန်မြန်မာသမိုင်းစာတန်းပြုမူဖို့ဆိုပြီး အာရှအိန္ဒိယကို သားအဖနှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ ဦးဇာကရရယ် . . . ဟို နောက်ပြီး . . . ”

ကာနယ်မက်ဒေါ်က တဲကြီးအတွင်းနှင့် ကျောင်းဝင်းဝန်းကျင် နှစ် သွားလာနေကြသော လူတစ်ချို့ကိုကြည့်ကာ ပြောလက်စ , စကားကို ခပ်လိုက်ပြီး စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်ပါ၏။

“ အဲဒါနဲ့ မြန်မာပြည်ကိုရောက်လာကြပြီး ရန်ကုန်က မိတ်ဆွေ

တစ်ဦးအကူအညီနဲ့ ဟောဒီက မောင်မင်းဒင်ဆီကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ ဦးဇာဂရရေ ”

မင်းမောင်က မြန်မာစကားကို အသံတစ်မျိုးနှင့် လေးလေးသိမ်းမတူညီဘဲ ရေလည်စွာပြောဆိုနိုင်သည့် မျက်နှာဖြူသာအနစ်ယောက်ကို အံ့သြငေးမောစွာကြည့်နေရာမှ မင်းဒင်ဆီသို့ ဖျတ်ရောက်ရှိသွားသည်။

“ ဟုတ်တယ်... မင်းမောင် ဝါရဲ့ဆရာသမားတစ်ယောက်မိတ်ဆက်ပေးလို့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလေးရက်ကမှ ဒီကဗိုလ်မှူးဟောင်းကြီးသားအဖနဲ့ သိခွင့်ရခဲ့တာကွ၊ သူတို့က ရွာနာမည်ရော၊ ဦးဇာဂရရေ အမည်ကိုရော တိတိကျကျပြောနေတာမကြာဘဲ ငါလည်းကူညီလိုက်တာပါ... နောက်ပြီး ငါကလည်း အရာရှိတစ်ဆင့်တိုးနဲ့ ပျဉ်ဒရယ်အဖေတော်ကြီးပိုင်းကို ပြောင်းရွှေ့ရမှာဆိုတော့ သူတို့ကို အထူးတလည် လိုက်ပို့စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့... မင်းမောင်ရယ် ”

“ အော်... ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ဟယ်လင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမော့ဟောဒီက ဘိုးဇာဂရရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေး မင်းမောင်တဲ့ မိန်းမကွန်းတို့ ကွန်းညိုကြီးတို့ ပျဉ်ဒရယ်ကြီးပိုင်းတစ်ဝိုက်မှာ သူ့ရဲ့ခြေရာချည်းပဲပေါ့၊ ကောတက်တယ်၊ ထင်ခုတ်တယ်၊ သစ်ဝါးခုတ်တယ်ထင်မင်းဒင်ဆီမိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် နတ်သမီးတော်ဟယ်လင့်တို့၏ အားကိုးတကြီးအကြည့်များနှင့် အပြုံးမျက်နှာတို့ကြည့်နူးစွာတွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

သူရဲကောင်းစာပေ

ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခဲလေးသည် ရင်းနှီးနွေးထွေးသော အငွေ့အသက်များဖြင့် သက်ဝင်ညစ်ညမ်းလာခဲ့သည်။

“ မင်းမောင်... မင်းအလုပ်အားရင် ငါနဲ့အတူ ပျဉ်ဒရယ်ကြီးပိုင်းကို လိုက်ခဲ့ဦးနော်... ဟိုမှာ တစ်ပတ်လောက်နေပြီးမှ ပြန်ပေါ့၊ အဲဒီလောက်ဆို ငါလည်း ပျဉ်ဒရယ်မှာ အသားကျသွားအောင်ပျက်ပါပြီ ”

“ အင်းပါ... ကိုမင်းဒင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပျဉ်ဒရယ်ကြီးပိုင်းကို လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ... ဒီမှာကလည်း ဧည့်သည်တွေ နေသေးတော့ ”

“ အော်... ကိုမင်းဒင် Thank you တစ်ဆိတ်လောက်ပဲအေးပြုပြီး... ဟို ပျဉ်ဒရယ်ကို ဟယ်လင်ပါလိုက်လို့ရမလားဟင် ” စကားသံလေးလေးနှင့် ဝဲတံတဲအသံလေးက မင်းမောင်တို့အားပိုင်းထဲသို့ ကြားဖြတ်၍ဝင်လာပါ၏။

“ ဟာ... လိုက်လို့ရပါတယ် ဟယ်လင်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ဟယ်လင် ခရီးများပန်းနေမလားလို့ မဖိတ်ခေါ်တာပါ၊ နောက် အေးအေးအေးအေးဆေးဆေးမှခေါ်မလားလို့ စိတ်ကူးထားလို့ပါ ဟယ်လင် ”

“ OH.. No.. ” ဩ ရပါတယ် မြန်မာပြည်ထဲက မိန်းမလူကွန်းတို့ ပျဉ်ဒရယ်တို့ ကွန်းညိုကြီးတို့ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ သမိုင်းကြောင်းတွေ ရှိနိုင်တယ်လို့ ဟယ်လင် စာတွေထဲမှာဖတ်ရမှတ်ရလို့ပါ။

သူရဲကောင်းစာပေ

ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် ပျဉ်ဒေရယ်တက်ကိုလည်း လိုက်ချင်ပါတယ်။ "

" လူငယ်သုံးယောက်၏ နွေးခဲထွေးရင်းနှီးသောစကားပိုင်းထဲ သို့ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဝင်ရောက်မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးသာကြည့်နေကြပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ဗိုလ်မှူးမက်ဒေါ်နယ်က စကားပိုင်းမှ မသိမသာတာက ဝရံတာထက်မှရပ်လျက် မောင်ဝင်မြစ်ကြီးဆီသို့ ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောကြည့်နေပါတယ်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဘိုးဖာကရက မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ သောဆယ်မှုစံကျော်ခန့်က ကြေကွဲရင်နှင့်ဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မြင်ယောင်လာပါသလိုလို၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မောင်ဝင်မြစ်ပြင်ကြီး ရာသို့ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာငေးမောကြည့်နေသည့် ဗိုလ်မှူးမက်ဒေါ်နယ်၏ ရပ်ထဲမှသောကာအပူကို စာနာနားလည်စွာဖြင့် သက်ပြင်တစ်ခုကိုသာ မသိမသာချလိုက်ပါတော့သည်။

မောင်ဝင်မြစ်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ တံငါလှေတစ်ချို့နှင့် မှိုနေကြသော ငှက်ငယ်တစ်ချို့ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ နေ့ခင်းဘက် သဲ့သဲ့ညင်ညင်ကြားနေရသလိုလို . . .။

ထိုအတူ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ဆေးရိပ်သန်းနေသည့် မျက်ဝန်းအောက်ကလည်း မောင်ဝင်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ငေးမောရှာဖွေနေလေသည်လား . . .။

သုရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၁၄)

“ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ . . . ထူးထွေသည့် အံ့ရာသော် ”

လွန်ခဲ့သော ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူးဆန်းနက်နဲ ထူးထွေသော ဝိဇ္ဇာဓရကမ္ဘီရုပ်ညာရုပ်များနှင့် စီရင်ထားခဲ့သည်ဆိုသော မိန်းမလှတို့နှင့် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ မျောက်တစ်ရာစေတီနှင့် ထူးဆန်းသော သန္တရမျောက်ရုပ်တုကြီးများ လပြည့်လကွယ်ညများတွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားသောလှေရှိသည်ဆိုသော ခေါင်းဆောင်မျောက်ရုပ်ကြီးနှင့် သူ့ခါးလက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားရှိသည့် မီးပေါက်ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး . . .။

သုရဲကောင်းစာပေ

ထိုမျောက်ကြီးများအလယ်တွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ တောကစားနေသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်...။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း အစိမ်းရောင်အလင်းတန်းများ ယှက်ဖြာသွားသည်ဆိုသော မိန်းမပျိုလေး၏လည်တွင် ဆွဲထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု၊ ထူးဆန်းသော ကျောက်သစ်တုံးရေခိုင်နှင့် မျောက်တစ်ရာစေတီမှ မြတုရာဆုံးသူ စသည် စသည် ပဟော့ဂိုဝက်ပါသဖွယ် ဆက်နွယ်ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသော၊ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်၊ သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် သတင်းကြီးနေသော အနီ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ၊ ထိုမျောက်တစ်ရာနယ်မြေ၏ အရှုတ်နံနက်ခင်းတစ်ခုက (ကြာမီ နေ့သစ်တစ်ခုကို မွှေးဖွားပေးတော့လေမည်ထင်၍

ရွက်အုပ်ရွက်မိုး သိပ်သိပ်သည်းသည်းနှင့် ပင်ချင်းနွယ်ကိုင်းချင်းယှက်နေကြသည့် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များကြားမှ နံနက်ခင်းအရုဏ်နေခြည်သည် ငွေ့ငွေ့စင်စင် ဖိတ်လှံ့ကျနေသည်သို့...။ ထိုနင်းမြို့နေခြည်တန်းဝဲအောက်မှ နီးထလာကြသော ကျေးငှက်သံတစာစာနှင့် ကြေးစည်သံသဲ့သဲ့က မျောက်တစ်ရာနယ်မြေအတွင်းရှိ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ သဲ့သဲ့ညင်ညင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုကျောက်ဂူကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော တောခြံနွယ်များအနီးမှာတော့ ကြီးမားလှသော မျောက်ရုပ်ကြီးများက တစ်ချို့ခြံနွယ်များပင်ရစ်ပတ်ကာ တန်းစီရွှင်သက်စွာ တည်ရှိနေကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ နံနက်ခင်းလေပြည်ထဲတွင် စီးမျောလွင့်ပျံလာသည့် ဆွဲလည်းလှုပ်ခတ်သံလေးများကလည်း ကြေးစည်သံတဝေဝေကြားမှ သဲ့သဲ့ညင်ညင်

ကြားနေရသည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကား နံနက်ခင်းအရုဏ်ဦးတိုင်း 'မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ' တွင် သိမြင်ခံစားနေရသည့် တရားဓမ္မဆန်သော ငြိမ်းချမ်းသော နိစ္စဓူဝမြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင်...

တန်းစီရွှင်မြင်တွေ့နေရသော မျောက်ရုပ်ကြီးများပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြလေသည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့၏နောက်ဘက်ရှိ ခြံနွယ်တန်းသစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ခုန်ကျော်ပျံလွှား၍ ခင်းလာကြလေသည်လားမသိ၊ တကွကွတကွကွနှင့် မျောက်အော်သံများနှင့်အတူ မျောက်ကြီးများက သစ်သီးတစ်ချို့နှင့် ငှက်ပျောခိုင်များကိုထမ်းကာ ကျောက်ဂူရှိရာသို့ လာနေကြသည်။ ထူးခြားသည်က ထိုမျောက်ကြီးများကြားတွင် မှည့်ဝင်းနေသော ငှက်ပျောခိုင်တစ်ခိုင်ကိုထမ်းလျက် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ လူမလေးတစ်ယောက်က မျောက်ကြီးများနည်းတူ ခုန်ပျံကျော်လွှားကာ လိုက်ပါလာခြင်းပင်တည်း။

ထိုလူမလေးမှာ ညစ်ပေပေ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်များနှင့် ပြာလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းအစုံ၊ နေလောင်ထားသည့် အသားအရေတွင် အညိုရောင်ဝတ်စုံက ရင်တစ်ခြမ်းကို ခြုံလွှမ်းလျက်၊ ပေါင်းလည်ခန့်အထိ ဖုံးလွှမ်းထားပါ၏။ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နေရောင်တွင် လက်ခနဲ၊ ပျက်ခနဲ လင်းလက်သွားသည့် အစိမ်းရောင်ဆွဲကြိုးလေးက ဟိုသည်တော့ယမ်းလှုပ်ခတ်လျက်၊ ရံဖန်ရံခါ ပါးစပ်မှ အမျိုးအမည်မခွဲခြားနိုင်သည့် ဘာသာစကားတစ်ချို့ကို တတွတ်တွတ်နှင့် ရွတ်ဆိုနေတတ်ပါသေးသည်။

မကြာမီ လူမလေး ဦးဆောင်လာခဲ့သော မျောက်ကြီးများနှင့် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲသို့ တန်းစီ၍ဝင်သွားကြပါ၏။ ကျောက်ဂူဝှမ်းလုံး သူတို့အားဆီးကြိုနေသည့် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် အညိုရောင်ယောဂီဝတ်စုံဖြင့် လူသူတော်ကြီးတစ်ယောက်က လူမလေးနှင့် မျောက်ကြီးများ၏လက်ထဲမှ သစ်သီးတစ်ချို့နှင့် ငှက်ပျောခိုင့်ကို လှမ်း၍ ယူလိုက်သည်။

ဖြူဖွေးသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များဖြင့် အညိုရောင်ခေါင်းပေါင်းတစ်ခုကို ပေါင်းထားပြီး ရောင်တွဲကိုဘေးတွင်ချကာ တောင်ရွာတစ်ချောင်းကိုကိုင်စွဲထားသည့် လူသူတော်ကြီးမှာ သူ့အား ရိုသေစွာ ကန်တော့နေရှာသည့် လူမလေး၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ တတွယ် တွတ်နှင့် ဆုတောင်းပေးနေသည်သို့။

ထိုအချိန်တွင် မည်သည့်အခါမျှ အငြိမ်နေလေ့မရှိသော မျောက်ကြီးများပင် ထိုမြင်ကွင်းကို ငြိမ်ကုတ်ကာ တိတ်တဆိတ်ငေးကြည့်နေကြပါ၏။ မကြာမီ လူမလေးမှာ လူသူတော်ကြီးပေးသော ဝါးဆစ်ခွက်ထဲမှ ရေကို တစ်ကျိုက်တည်းမော့၍သောက်ချလိုက်ပြီး သူ၏အဖော်မျောက်ကြီးများနှင့်အတူ တောအုပ်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ဝင်ရောက်သွားကြကာ ဟဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားကြပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့သော မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းမျိုးများသည်လည်း မျောက်တစ်ရာနယ်မြေကြီးအတွင်းဝယ် မကြာခဏဆိုသလို မြင်တွေ့နေရပါချေ၏။

ဤဖြစ်ရပ်မျိုးကိုသာ ပြင်ပကမ္ဘာမှ လူသားများမြင်တွေ့ကြမည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်နိုင်ကြပါမည်လား... သို့တည်းမဟုတ် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးငြင်းခုံ၍ စကားတင်းဆိုကြလေမည်လား၊ တောခြောက်သည်၊ နာနာဘာဝများက ဖန်ဆင်းသည်၊ ဥစ္စာစောင့်မလေးဖြစ်သည် ဟု အပြိုင် အဆိုဝင်စကားတင်းဆိုကာ ငြင်းခုန်နေကြဦးလေမည်လား၊ စင်စစ်... ထူးထူးဆန်းဆန်းအံ့ဩဖွယ် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်များ၏ နိဒါန်း၊ ချီမြစ်ဖျားခံခဲ့ရာ အဖြစ်သနစ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသည်ကား...

မိုးအကုန်ဆောင်းအကူးမို့ မြူနှင်းများက ညဉ့်ကောင်းကင်တွင် ဝေ့ဝဲစီးမျောလျက်၊ လပြည့်ကာနီးဖြစ်သည့်တိုင် နှင်းငွေ့မြူမှုန်များကြောင့် လရောင်က ပြည့်ဝစွာ လင်းရောင်မပြာနိုင်ခဲ့။ သို့တိုင်အောင် ငြိမ်ငြိမ်ညင်ညင် စီးဆင်းနေသော ဖောင်ဝင်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ မှုန်ဝါးဝါးလရောင်က ပြည့်ဝစွာ ဖြန့်ကျက်ကျဆင်းနေပါ၏။

ဆွမ်းစားကျောင်းအနီးရှိ ဘိုးဖာဂရ၏ ဝါးတဲကြီးပေါ်မှာတော့ ညဦးပိုင်းစကားပိုင်းက မပြီးပြတ်နိုင်သေးပါ။ စကားပိုင်းအလယ်မှာတော့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို ဆွဲ၍ဆွမ်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်း အမြည်းက စားချင်စဖွယ်ရှိပါ၏။ သစ်တောအရာရှိမင်းဒင်မှာ မင်းမောင်ထံတွင် တစ်ညအိပ်၍ မနက်ဖြန်မနက်မိုးလင်းမှ တာဝန်ကျရာ ပျဉ်ဒီဂယ်

သစ်တောကြီးပိုင်သို့ မင်းမောင်တို့နှင့်အတူ သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။
ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ လူသူကျပ်ပါးသွားပြီဖြစ်၍ ဝါးတဲပေါ်
တွင် မင်းမောင်တို့မြေးအဘိုး၊ မင်းဒင်နှင့်မျက်နှာဖြူဗိုလ်မှူးသားအဖ
စုစုပေါင်းငါးယောက်ထဲသာ ရှိသည်။ မင်းမောင်က မင်းဒင်ကိုခေါ်ကာ
အိပ်ရာပြင်ရန် ထမည်ကြံရွယ်လိုက်စဉ် . . .

“ ခဏနေကြပါဦး မောင်မင်းဒင်တို့ ကျုပ်အရေးတကြီးတိုင်ပင်
စင်ရာရှိလို့ ပြန်ပြီးထိုင်ကြပါဦး။ နောက်ပြီး ဦးဇာဂရကိုလည်း ပြစ်ရာရှိ
သေးတယ် ”

ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဒေါ်နယ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်
သဖြင့် ဦးဇာဂရပင် မျက်လုံးကျယ်သွားပါ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဤမျှ
လောက်ဝေးလံသော အရပ်တစ်ခုဆိုမှ မြန်မာပြည်ထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ်
ရောက်ရှိလာကြသော ဤမျက်နှာဖြူသားအဖမှာ အနည်းငယ် ထူးဆန်း
နေသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ ဘိုးဇာဂရထင်သည်အတိုင်းပင် ဗိုလ်မှူးကြီး
မက်ဒေါ်နယ်၏နှုတ်ဖျားမှ ထင်မှတ်မထားသော စကားလုံးအချို့ ထွက်ကျ
လာခဲ့သည်။

“ ဒီမှာ ဦးဇာဂရ . . . ကျုပ်အခုလာခဲ့တာက လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်
နှစ်ကျော်လာက်က မရေမရာနဲ့ တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အဖြေရှာ
မလို့လာခဲ့တာပါ။ အဲဒါ ကျုပ်တို့သားအဖကို ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပေး
ပါဦးလို့ပဲ အားနာနာနဲ့ ပြောရတော့မှာပဲ ”

“ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က ကိစ္စဆိုတော့ . . .ဟို

သူရဲကောင်းစာပေ

ဘာကိစ္စတွေရှိသေးလို့လဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ”

သူ၏ဝါးဆေးတံကြီးကို မီးညှို့လှဲဆဲဆဲ ဘိုးဇာဂရမှာ ခြစ်လက်စ
ကြေးမီးခြစ်ကြီးတန်းလန်းနှင့် မျက်မှောက်ကြို့ကာ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်
နယ်ကို ပြန်လှန်၍မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါ၏။

ကျုပ်ရဲ့အမွှာသမီးကြီးကို ပြန်ပြီးကျချင်လို့ပါ ဦးဇာဂရ ”

“ ဟင် . . . ”

ဦးဇာဂရ အာမေဋီတ်သံပင်ထွက်သွားကာ မျက်လုံးအစုံပင်
ပြူးကျယ်သွားသည်သို့။

“ ဘယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ် ဒီလောက်
တောင်နှစ်တွေကြာပြီးမှ ဘာတစ်ခုမှ သံလွန်စလည်းမရ၊ အသံလည်း
မကြားနဲ့ မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးထဲမှာ သဘောကြီးနဲ့အတူ နစ်မြုပ်ပျောက်
ကွယ်သွားတဲ့ အမွှာသမီးကြီးကို အခုအချိန်ကျမှ ပြန်ပြီးရှာချင်တယ်
ဆိုတော့ . . . ဘာတွေများ သတင်းထူးရထားခဲ့လို့ပါလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ”

ဦးဇာဂရကပင် ဦးဆောင်၍ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်အား
ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်သည်။ မင်းမောင်နှင့်မင်းဒင်ကမူ သူတို့နားမလည်
သော စကားများဖြစ်နေသည်မို့ ငြိမ်သက်စွာနှင့် စိတ်ဝင်စားနားထောင်
နေပါ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်က သမီးဖြစ်သူ
ဗယ်လင်နာအား လှမ်း၍ကူညီလိုက်သည်။ ဟယ်လင်နာက သူ၏သားရေ
အိတ်မည်းမည်းလေးထဲမှ ရေလုံပလပ်စတစ်နှင့် သိမ်းဆည်းထားသည့်
ခေါတ်ပုံနှစ်ပုံအား ဘိုးဇာဂရလက်ထဲသို့ပေးလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

“အဲဒီခါတ်ပုံထဲကမိန်းကလေးဟာ ဟောဒီမိန်းမလူကျွန်းထဲ မှာရှိတဲ့ မျောက်သတ္တဝါကြီးတွေကြားမှာ အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရလို့ လျှပ် တစ်ပြက်ရိုက်ယူလာခဲ့တဲ့ အပျော်တမ်းကမ္ဘာလှည့် ခါတ်ပုံသမားတစ် ယောက်ရဲ့ ရိုက်ချက်ပါ ဦးဖာဂရ ”

ဦးဖာဂရက မှန်မီးအိမ်အလင်းနှင့်ကပ်၍ ခါတ်ပုံနှစ်ပုံကို အသေ အချာကြည့်နေပါ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ဒွိဟသံသယများနှင့် ရှုပ်ပွေနေသော မပီပီးဝါးပုတ္တဘတ်ခု၏အဖြေကို ကြိုတင်၍သိရှိနေလေသည်။ ခါတ်ပုံ ထဲတွင် မျောက်ကြီးတစ်ကောင်အား ဖက်တွယ်ထားသည့် တောတွင်း သူကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ပုံဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ပုံမှာ လည်ဆွဲရတနာ တစ်ခုကို အနီးကပ်ရိုက်ထားသည့် ခါတ်ပုံဖြစ်ပါ၏။

“အဲဒီခါတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးရဲ့လည်မှာဆွဲထားတဲ့ လည်ဆွဲ ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးလေးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးခဲ့တဲ့ ‘လန့်လှစွေ့’လို့ ခေါ်တဲ့ အဘိုးတန်ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲလေးပါ ဦးဖာဂရ အဲ . . . နောက်တစ်ပုံကတော့ ကျောက်စိမ်းလည်ဆွဲကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး စစ်ဆေးထား တဲ့ပုံပါ ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မင်းမောင်ငြိမ်မနေတော့ အဘိုးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ခါတ်ပုံနှစ်ပုံကို အသေအချာကြည့်နေပါ၏။ အတန် ကြာမှ . . .

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ စိန်ဘန်းတို့ တောထဲမှာတွေ့ခဲ့ကြရတဲ့ ဟို ဟို . . . လူ . . . လူမလေးဆိုတာဖြစ်မယ်၊ လည်ပင်းမှာလည်း ဝင်းဝင်းလက်

တက်နဲ့ ဟို . . . ဟိုလူတွေပြောပြောနေကြတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်း ခိုတာများလား မသိဘူး ”

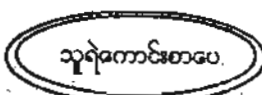
ခါတ်ပုံနှစ်ပုံကို သေသေချာချာကြည့်ကာ အားပါးတရပြောဆို ထုတ်လည် မင်းမောင်၏စကားသံကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့်ဟယ်လင်နာ သို့မဟုတ် မျက်လုံးအစုံက ဝင်းလက်တောက်ပြောင်လာကြသည်။ . . .

“ OH .. God ဘုရားသခင် . . . ဒါ . . . ဒါဆိုရင် ဟို . . . ဟို မိန်းမလူကျွန်းကြီးပေါ်က တော . . . တောနက်ကြီးထဲမှာ သ . . . သမီးလေး တကယ်ရှိနေပြီပေါ့ ဟုတ် . . . ဟုတ်လား မောင်မင်းမောင် အဟွတ် . . . ဟွတ် . . . အဟွတ် ”

“ OH .. ဒယ်ဒီ စိတ်မလောနဲ့လေ၊ ဒယ်ဒီက ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး နှစ်လုံးအားလည်းနည်း၊ ခိုတာလည်းပန်းနေတော့ သိပ်ပြီးဆန္ဒမစောပါနဲ့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ဒီတောထဲ မှာ သမီးရဲ့မမသာ တကယ်ရှိမယ်ဆိုရင် သမီးကိုယ်တိုင် ဒယ်ဒီရဲ့ရင်ခွင် ထဲကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ့မယ် ”

မြင်တွေ့နေရသည့်ဖြစ်ရပ်များက တကယ်ကိုမယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်များဖြစ်နေသဖြင့် မင်းမောင်နှင့်မင်းဒင်တို့မှာ ဘာပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေကြသည်။ ဦးဖာဂရသာ ဝါးဆေးတံကြီးကို မီးညှိရိုက်ဖွာလိုက်ရင်း

“ စိတ်အေးအေးထားပါ ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အဲဒီသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိတထားတာလေးတွေရှိပါတယ်၊ သေချာ အောင် ဘိဝိကကျွန်ုပ်တို့စမ်းပြီးရင် ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်စေချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်

အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် သက်သက်သာသာနေပါ။”

ဘိုးဇာကရနှင့် သမီးဟယ်လင်နာတို့၏စကားကြောင့် ဗိုလ်မှူးဟောင်းမက်ဒေါ်နယ်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါ၏။ သို့သော် သူ၏ကြော့ကွဲနေသည့်ရင်ထဲမှာတော့ အမှတ်မထင်သိရှိလိုက်သော သမီးကြီးမှာရီယာ၏သတင်းကြောင့် တလုပ်လှုပ်နှင့်လှုပ်ခါနေသည်သို့...။

ထို့အတူ ဝါးတဲကြီး၏လှေခါးရင်း အမှောင်ရိပ်တွင် တိတ်ဆိတ်ခိုကပ်ကာ နားထောင်နေသည့် အရိပ်မည်းကြီး၏ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာသွားသည့်လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မည်သူမျှမသိလိုက်နိုင်ကြပါချေပြီတည်း။

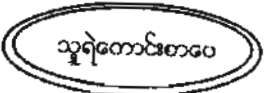

အခန်း(၁၅)

“ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းနိဒါန်း . . . သို့မဟုတ် ”

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်အောက်ဝယ် ယူတီတုတ်သင်္ဘောမှာ ဖြာထွက်လွှင့်စင်လာသည့် ရေပန်းရွေးကူးလေးများက ရောင်စုံသက်တန်းလေးများ သဖွယ် လှိုင်းလုံးများကြားတွင် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နှင့်၊ လှိုင်းပုတ်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အမှိုက်တစ်ချို့နှင့် ဗေဒါပန်းအုံများက လူးလူးလိမ့်လိမ့် ဖြစ်သွားကြသည်မှာ ကြည့်၍ပင်ကောင်းလှပါချေ၏။

ဟယ်လင်နာနှင့်မင်းမောင်တို့က သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် ထိုင်နေသောကြောင့် ရှေ့တူရူမှ မိုးနံ့မိုးငွေ့ပါလာသောလေက တပေါပေါနှင့်

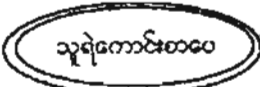

တိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို ကြည်နူးစွာခံစားနေကြသည်။ မိုးရေခဲလေကြောင့် လန်းဆန်းမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ မင်းမောင်က မျက်မှန်ပိုင်းလေးနှင့် ရွှေရောင်ဆံပင်များ လွင်ပျံ့နေသည့် ရွှေအိုရောင်နတ်သမီးလေး 'ဟယ် လင်နာ'အား မိုးရွာကြည့်နေမိသည်။ ဟယ်လင်နာကမူ ထိုအဖြစ်ကို မမြင်နိုင်။ မြင်နေကျမြင်ကွင်းမဟုတ်ဘဲ မြင်တွေ့နေရသည့် ကမ်းစပ် မြင်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများကိုကြည့်ကာ ကလေးတစ်ယောက်နယ် လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာရယ်မောနေပါ၏။

ယူဘီသင်္ဘောခုတ်မောင်းရာ ကမ်းဘေးထဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက် တွင် မြင်တွေ့နေရသော လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းများ၊ ခနဲခြံများ၊ ကွမ်းသီး ခြံများနှင့် တံငါလှေတစ်ချို့က ဟယ်လင်နာအတွက် မြင်ကွင်းအသစ် အဆန်းများဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်... သစ်တောစခန်းနှင့်နီးလာသောအခါ မြင်ကွင်းက ပြောင်းလဲသွားပြန်ပါ၏။ ကနဦး ဗျူး၊ သရော၊ သင်ပေါင်းနှင့် ဗျိုက်တော များကိုသာ တွေ့လာရသည်။ ရေကျော်ကြီးချောင်းအလယ်ခန့်အရောက် တွင် ထင်းပွဲစခန်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ထင်းပွဲရုံ တဲစုစုများ၊ ကနဦးထမ်းပေါက်ခြမ်းများကို တောင်ပုံရာပုံတွေမြင်နေရပါ ၏။ ရေလယ်တွင်မူ ထင်းပေါက်ခြမ်းလားတင်သော တုံကင်ကြီးများ လှေသမားနှစ်ကြီးများနှင့် လှေငယ်အချို့ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။

သူတို့စီးလာသော ယူဘီသင်္ဘောတံတားဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ် လိုက်သည်နှင့် ကမ်းပေါ်မှ တောအုပ်၊ တောခေါင်းအချို့နှင့် အလုပ်သမား

တံတားပေါ်သို့တိုင် ဆင်းလာကြပြီး သူတို့အရာရှိသစ် မင်းဒင်၏ နည်းများကို သယ်ယူကြသည်။

“ လာ... မင်းမောင် ငါဒီစခန်းရုံးမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် နေပြီးမှ သစ်တောကွက်ဘက်ကို ဆင်းကြမယ် ”

“ အေးပါ ကိုမင်းဒင်ရယ် . . . ခင်ဗျားအဆင်ပြေသလို စီမံ၍ ကျွန်တော်တို့ကို အားနာမနေနဲ့... အေးအေးဆေးဆေးကောင်းသလုပ် ”

“ ဟုတ်တယ်... မင်းဒင် ယူအလုပ်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ဆုပ်... ဒီမှာ မင်းမောင်လည်းရှိတာပဲ၊ ပြီးမှ ယူတို့ပြောတဲ့ ယဉ်ဒရယ် ဖြူဟောင်းဘက်ကို သွားကြတာပေါ့ ”

ဟယ်လင်နာကပါ ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံသဖြင့် သူတို့ ဆုံးယောက်မှာ ရက်ပိုင်း အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ များသဖွယ် ဖြစ်သွားကြပါ၏။ မင်းဒင်တာဝန်ကွဲသော သစ်တောအရေး နိုင်ရုံးမှာ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် ထင်းပွဲစားများ၏ ထင်းပွဲရုံ များ တဲကြီးများ၊ ကုန်စုံဆိုင်များနှင့်ဖျေးဆိုင်ကြီးများလည်း ရှိကြသည်။

သစ်တောအရာရှိအား နေထိုင်ခွင့်ပေးသောအိမ်မှာ ခြေတံရှည် စီမံတစ်လုံးဖြစ်ပြီး ခနဲမိုး၊ ယဉ်ကာဖြစ်သည့် အတန်သင့်ကျယ်ဝန်းသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် သက်တောင့်သက်သာ နေထိုင်၍ရပါ၏။ မင်းဒင် အောက်ရှိပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် လုပ်ငန်းခွင်စစ်ဆေးခြင်းတာဝန် ခွင့်ပြောင်းယူခြင်း၊ အလုပ်သမားများရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်း၊ နေထိုင်သည့်အခြေအနေများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ဖြည့်ဆည်းဆောင်

ရွက်ပေးခြင်းတို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်များလျက်ရှိပါ၏။ မင်းဒင်္ဂါး
မှ မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့ကပါ လိုက်ပါနေသဖြင့်သာ တော်တော်
သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သင်္ချာခတ်သောအလုပ်သမားများ လေ
သောသစ်များကို ခုတ်ယူသူများနှင့် လိုင်စင်မရှိဘဲ သစ်ခုတ်သူများ
လှေသမ္ဗန်များကို အကောက်ခွန်ရုံးတံတားဆိပ်တွင် ကပ်ထားသည်
တွေ့ရှိရသည်။ အဖမ်းခံထားရသော အလုပ်သမားများကိုမူ သစ်တော
အောက်တွင် ယာယီထိမ်းသိမ်းထားပါ၏။

“ အင်း . . . ခက်ပါတယ်ကွာ၊ လူတွေကလည်း လူတွေပဲ
သစ်ခုတ်ဖို့သစ်တောဌာနက လိုင်စင်တွေချပေးထားပေမယ့် ဒီပေမို့
သစ်တွေပဲ ခုတ်ချင်နေကြတယ်။ အင်း . . . သစ်ပင်ကြီးတွေခုတ်
ပင်ပန်းတယ် တွက်ခြေမကိုက်ဘူး။ အပင်သေးတွေကိုခုတ်တော့ သက်သာ
တယ်။ တွက်ခြေလည်းကိုက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ သစ်
တွေ ပညာတွေပေးပေး သစ်တောကဝန်ထမ်းတွေလစ်တာနဲ့ အပင်ပေါင်
တွေကို ခုတ်ယူကြတော့တာပဲဟေ့ ”

မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့မှာ သစ်တောရုံးအောက်မှ အစင်း
ဆီးခံနေရသည့် လူတစ်စုကိုကြည့်ကာ မင်းဒင်္ဂါး၏စကားများကို စိတ်ဝင်
တစားနားထောင်နေပါ၏။

“ အမှန်ကတော့ ပေမိတုံသစ်ပင်တွေကို ခုတ်ကိုမခုတ်သင့်
ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အခု ဒီသစ်ပင်တွေကို ခုတ်လှဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ

သူရဲကောင်းစာပေ

လေးရယ်၊ တစ်ကယ်တမ်း အသုံးဝင်မယ့် သစ်ပင်ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ
ခင်ပေါင်းများစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာ။ ခင်ဗျားတို့ အခုဖြတ်လှဲခဲ့တဲ့
ထဲက သစ်ပင်တွေရဲ့ သစ်ရွက်တွေတောင် မကြေလေးဘူး ခင်ဗျား
သစ်ပင်ရောင်းရတဲ့ငွေက ကုန်သွားပြီးမဟုတ်လား ”

သစ်တောရုံးအောက်တွင် အဖမ်းခံနေရသည့် လူတစ်စုမှာ ပုပ္
နားနား သစ်တောအရာရှိ မင်းဒင်္ဂါး မျက်လုံးလေးများ ကလယ်
ထယ်နှင့် မော့ကြည့်နေကြရှာပါ၏။ ပစ္စည်းရောလှေပါ အသိမ်းခံရသည့်
အပြင် အခန့်မသင့်လျှင် ထောင်တန်းများပင် ကျနိုင်သည်မို့ သူတို့၏
နောက်တွေ့ရခိုးက ဤသစ်တောအရာရှိလေး၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေ
သည်မဟုတ်ပါလား။

“ သစ်ပင်တစ်ပင်ချင်းအတူတူမှာ သစ်ပင်သေးကသစ်ခုတ်တော့
ညည်းနည်းပဲရတယ်။ အပင်ကြီးကိုရှာခုတ်တော့ အရေးတွေကလည်း
များများရတယ်လေ . . . သစ်ပင်တစ်ပင်ကုန်သွားတာရင်တူပေမယ့်
အဆိုတဲ့သစ်ကိုမှ ရွေးပြီးခုတ်တော့ ကိုယ့်အတွက်လည်းကိုက်တယ်။
အန္တရာယ်လည်းကင်းတယ် ”

တောအုပ်နှင့်တောခေါင်းများပင် ယခုမှ ပုပ္နားနားပြောင်းရွှေ့
ချက်ရှိလာသည့် သစ်တောအရာရှိ မင်းဒင်္ဂါး၏ စာညွှန်ပြတ်သား
သောစကားကြောင့် ခေါင်းတည့်မိည့်မိနှင့် သဘောကျနေသည်သို့ . . .

“ အေး . . . အဲဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ပေမိတုံသစ်တွေခုတ်လို့
ခင်းမိခဲ့ရင် လူကိုထောင်ချမယ်။ ငလှနဲ့လှေပေါ်မှာပါတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပါ

သူရဲကောင်းစာပေ

သိမ်းဆည်းတာခံရမယ်၊ အဲဒီလိုသိမ်းလိုက်ရင် ထောင်ချလိုက်ရင် ခင်ဗျား တို့ဘဝတွေ ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သိကြ ရှောင်ကြရင် ဘယ်လောက်စကောင်းမလဲ "

" မင်ဗျားတို့က အခုလို သစ်တောတွေကို မဆင်မခြင်ဘဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ခုတ်ကြလို့ကြန့် ဖြန့်တီးပစ်နေမယ်ဆိုရင် နောက်မကြာခင် ဒီနေရာတွေဟာ သစ်တောလုံးဝမရှိတော့ဘဲ မြေရိုင်းတွေဖြစ်ကုန်မှာ အသေအချားပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီနေ့ကစပြီး ဆိုင်ခြင်ကြပါ ထိမ်းသိမ်းကြပါ။ ပေမိတဲသဲသစ်တွေကိုသာ လိုင်စင်ယူပြီးခုတ်လို့ကြပါလို့ မှာလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ကဲ... တောခေါင်းကြီး သူတို့မှာမည်တွေနဲ့ ရွာနဲ့ စိစစ်ပြီး ခံဝန်လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်ပါ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကို ခွင့်လွှတ်နည်းလည်ပေးလိုက်မယ်... အေး နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် တော့ ခင်ဗျားတို့ကို နှစ်ဆတိုးပြီး အပြစ်ပေးမယ် နားလည်ကြရဲ့လား "

" ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ကြပါတယ် သစ်တောအရာရှိ လေး၊ နောင်ကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး "

အဖမ်းခံထားရသူများအားလုံး၏မျက်နှာတွင် မင်းဒင်၏စကား ကြောင့် ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသွားကြသည်သို့ ထိုနောက်မှာတော့ တောခေါင်း ကြီးဦးကျော်သာအား တာဝန်လွှဲအပ်ခိုင်းစေလိုက်ပြီး သစ်တောရုံးအထိ ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ တောအုပ်နှင့်တောခေါင်းတို့မှာ တိကျ ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုဆုံးမ၍ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သောကြောင့် သူတို့၏ အရာရှိသစ်၏ စာနာထောက်ထားမှုကို သဘောပေါက်နားလည်သွား

သူရဲကောင်းစာပေ

သည်။

ထို့ကြောင့်လေလားမသိ သစ်တောအလုပ်သမားများ စီမံ နှုတ်ပြတ်ပေးသည့် နေ့လည်စာသည် မင်းဒင်တို့လူမှုအတွက်မူ နတ်သုတ္တံ နွယ်ပင်၊ ဆတ်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ဂဏန်းလက်မကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ နီဆန်ဟင်း၊ ငါးပိရည်မွှေးမွှေး စသောဟင်းများအပြင် ငွေးတောက် နှုတ်ဟင်းချို၊ သင်ပေါင်းဖူးပြုတ်၊ တယ်ရွက်နုပြုတ် စသည့် ထမင်းပြန် နွယ်ရာ ဟင်းကျွေး၊ ဟင်းရံများဖြင့် ကျွေးမွေးစေခဲ့ကြပါလေ၏။

" အင်း... ခင်ဗျားစကားပြောကောင်းသားပဲ ကိုမင်းဒင်၊ သစ်တော ဒီကျွန်းတွေပေါ်ကလူတွေက တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ဖက်နားဖောက် သွားရ ပြောရဆိုရ ပညာပေးရတာတွေလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ တစ်ချို့ ဆိုရင် သစ်တောဝန်ထမ်းတွေကိုတောင် ပြန်လှန်ခွင့်ကြတာတွေလည်း များကြီးတွေ နေကြရတယ် "

" အဲဒါခက်တာပေါ့... မင်းမောင်ရ နားလည်သဘောပေါက် အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ပြောဟောပြုရတယ်၊ ကိုယ်လုပ်လိုက်လို့ တစ်ဖက် သားမှာ သိပ်ပြီးနှစ်နာသွားရင်လည်း မကောင်းပြန်ဘူး၊ မခြောက်ပြန် ရင်လည်း တစ်ချို့က မကြောက်ကြပြန်ဘူး၊ လူကိုမကြောက်တာကို ထက်ခံပေးလို့ရပေမယ့် ဥပဒေကို မကြောက်တာကတော့ သူတို့အတွက် ရင်လေးစရာပေါ့၊ မင်းမောင်ရယ်၊ အင်း... ပညာပေးရင်းစည်းရုံး၊ စည်းရုံးရင်း ပညာပေးနေရတာပါပဲကွာ "

တောရိပ်တောင်ရိပ် ခိုလာပြီမို့ အအေးခါတ်ကပိုလာပါ၏။

သူရဲကောင်းစာပေ

ဟယ်လင်နာက သားမွေးနွေးထည် အဖြူဆွတ်ဆွတ်လေး ဝတ်စားထားသဖြင့် ယုန်ဖြူမလေးတစ်ကောင်နယ်။

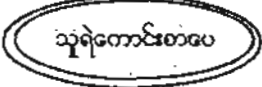
“ အင်း... ဒီလိုပုံနဲ့တော့ ခင်ဗျားအလုပ်တွေများပြီးတော့မှ ထင်တယ်။ ဟယ်လင်ကို ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းဘက် လိုက်ပို့ရဦးမယ်နောက်ပြီး ကဒုံး၊ ဧရာ၊ အမာ ဆိုတဲ့ ရှေးက မွန်ရှေးဟောင်းရွာတွေတစ်ကိုလည်း သွားကြမယ်။ အဲဒီဘက်မှာ သမိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ အများကြီးရှိတယ် ”

“ သမိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ... ဟုတ်တယ် မင်းမောင်၊ ပြောစမ်းပါဦး ဘာတွေများလားဆန်းတာတွေ ရှိသလဲဆိုတာ ဟယ်လင်ကို ပြောပြပါလား ”

အရှေ့တောင်အာရှ သမိုင်းသုတေသီမလေး ဟယ်လင်နာက သမိုင်းနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် သီချင်စိတ်များက ပြင်းပြလှသည်။ အထူးသဖြင့် ဒုတိယမြောက် ဘဝရှင်သန်မွေးဖွားရာ ဤဖောင်ဝင်မြစ်တစ်ကြော့မှ သမိုင်းကြောင်းများကို ပို၍သိရှိလိုလှသည် မဟုတ်ပါလား။

“ ဟုတ်တယ် မင်းမောင်... ငါလည်း မအိပ်ချင်သေးဘူးလက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းကလည်း ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ရယ်၊ ငါးဖုန်ကြော်ရယ်၊ လက်ဖက်သုတ်ရယ်ဆိုတော့ မင်းပြောတဲ့သမိုင်းကြောင်းကို နားထောင်ရင်း အခြီးစားကြတာပေါ့ ”

သစ်တောအရာရှိ မင်းဒင်ကလည်း သူလိုင်စင်နှင့်ကိုင်သော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြာရင်း ဟယ်လင်နာ၏စကား

ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

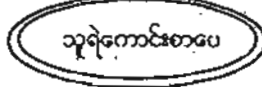
“ ငါလည်း သိပ်သိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အဘိုးပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီး မှတ်သားထားခဲ့တာတွေပါ။ ဒီပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးပိုင်းဆိုတာ သာမညနေရာတွေမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တကယ့်ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်နေရာတွေ... ဒီပျဉ်ဒရယ်မှာ အများကြီးပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားထည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်တွေဟာ ဟိုးရှေးရှေး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်လောက်က မွန်လူမျိုး ကျုံ့တုံးမြို့စားကြီး ဗညားဇေယျရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေ နေထိုင်သွားကြတဲ့နေရာတွေပေါ့။ မျောက်ထစ်ရာကျွန်းလို့ခေါ်တဲ့ မိန်းမလှကျွန်းကြီးပေါ်မှာ မျောက်တစ်ရာစေတီနဲ့ မျောက်ရုပ်ကြီးတွေ ရှိတယ် ”

“ နေပါဦး အဲဒီမျောက်တစ်ရာစေတီက တကယ်တမ်း ပြန်ပြီး ဗုဒ္ဓဖွဲ့ရင် မတွေ့တော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ နောက်ပြီး မျောက်ရုပ်ကြီးတွေကလည်း တစ်ရာဖြစ်လိုက်၊ ကိုးဆယ့်ကိုးကောင်ဖြစ်လိုက်နဲ့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ် မင်းမောင် ”

“ OH .. God .. ဘယ်လိုမျောက်ရုပ်ကြီးတွေလည်း မသိဘူးနော် မင်းမောင် ”

တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေသည့် ဟယ်လင်နာပင် ထူးဆန်းသော မျောက်ရုပ်ကြီးများ၏သတင်းကြောင့် မင်းမောင်ကို စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ အင်း... ငါလည်း အတိအကျတော့မသိဘူး။ အဘိုးပြော

သလိုဆိုရင်တော့ ရှေးလူကြီးသူမတွေက မျောက်တစ်ရာစေတီကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဂန္ထိရပညာရပ်တွေနဲ့ စီရင်ခဲ့တာတဲ့။ နောက်ပြီး ဖောင်ဝင်မြစ်ကြီးတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ထော်ထော်ထိုင်ချောင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီချောင်းဖျားဘက်မှာ မြို့စားကြီး ဗညားဇေယျစီးခဲ့တဲ့ လောင်းထွေကြီးတောင် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတောင်ထဲမှာလည်း မျောက်တစ်ရာစေတီ မရမ်းချောင်းဘုရား။ ကင်္ဂကန် ရွှေစာရံဘုရားနဲ့ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း ဘက်မှာလည်း ဘုရား၊ စေတီဟောင်းတွေ ရှိသေးတယ်။ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းတောကြီးထဲမှာတောင် မြို့စားကြီးရဲ့အဆက်အနွယ်တွေ အခုချိန်ထိ ရှိကြသေးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က လူတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ အတွေ့မခံကြဘူးတဲ့။ တောကလည်းနက်တော့ ဘယ်သူ့အဲဒီဘက်တွေကို မသွားမလာကြဘူးလေ။ တကယ့်ကို ဂန္ထိရသန်တဲ့ နယ်မြေကြီးလို့လည်း အဘိုးကပြောတယ်။”

“အင်း... မင်းပြောတာနဲ့ကို ဟယ်လင်နာမပြောနဲ့ ငါတောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ အားတဲ့ရက်ကျရင် ငါတို့ အဲဒီဘက်ကိုသွားကြရအောင် မင်းမောင်။”

“ ဟုတ်တယ်... မင်းဒင် မင်းမောင်ပြောနေတာတွေကို နားထောင်ရင်းနဲ့ ဟယ်လင်တောင် ဟို... မျောက်တစ်ရာတောကြီးထဲကို ရောက်သွားသလိုခံစားရတယ်။ ဟို... ဟို ဟယ်လင်ရဲ့မမများ အဲဒီမျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲမှာ ရှိနေမလား မသိဘူးနော်။”

ဟယ်လင်မှာ ပြောရင်းဆိုရင်းမှ မျက်နှာတွင် အဆွေးရိပ်များ

သူရဲတောင်းစာပေ

သန်းလာကာ မမြင်နိုင်သည့်အမှောင်ထုကြီးထဲသို့ အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မင်းဒင်နှင့် မင်းမောင်တို့မှာလည်း အလိုက်သိစွာပင် ငြိမ်သက်ပေးလိုက်ကြပါ၏။

သူတို့သုံးဦးရင်ထဲမှာတော့ ကြိုတင်၍မသိနိုင် မမြင်နိုင်သည့် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေကြီးထဲမှ လူမလေး သို့မဟုတ် ‘မာရီယာ’ဆိုသော ချက်နာဖြူကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ တင်းရှင်းစေကြောင်း... ကိုယ်စီကိုယ်စီ တိတ်ဆိတ်စွာဆုတောင်းနေကြသည်လေလား...။

နှင်းမြူမိုးငွေ့များကြားမှ ဖန်ခြမ်းပဲ့လကလေးက ညဉ့်ခရီး ချည်ကြီးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာခရီးနှင့်နေ၏...။

သူရဲတောင်းစာပေ

အခန်း(၁၆)

“ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာအား ရှုမြင်ကြသူများ ”

“ဘာ..ဘာပြောတယ် စိန်ဘန်း..မင်း..မင်းပြောတာတွေ အားလုံး အမှန်တွေချည်းပဲလား”

အာဠာဝကတိုင်းကျော်က သောက်လက်စအရက်ခွက်ကြီး တန်းလန်းနှင့် စိန်ဘန်းကို ပြန်၍မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး.. ဦးဖာဂရဆီကို ရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်သားအဖဟာ ကျုပ်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ ဟို..ဟိုလူမလေး ကို လိုက်ရှာကြမလို့တဲ့ နောက်ပြီး လူမလေးလည်မှာဆွဲထားတဲ့ လည်ဆွဲ

သူရဲကောင်းစာပေ

“ ‘လန်လုစွေ’ လို့ခေါ်တဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲတဲ့ အိမ်လည်ဆွဲကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်ကတည်းက သူ့ကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးလိုက်တဲ့ ကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲတဲ့ ဆရာကြီးရေ ”

ထို့နောက် တစ်ခုသောညက ဦးဖာဂရတ်လေ့ကားခြေရင်းတွင် ထိတ်တစ်ထိတ်ရပ်ရင်း ခိုး၍နားထောင်လာသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်၏ ဆုံကြည့်နိုင်စရာ ကြေကွဲဖွယ်အမှည့်အစ်မနှစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်း နှို သူ၏ဆရာကြီး အာဠာဝကတိုင်းကျော်အား ခရေဇေ့တွင်းကျ ရှင်းပြ နေပါတော့သည်။

“ ကြည့်ရတာ . . . သူတို့ဟာ ဒီရက်ပိုင်းလောက်မှာပဲ ဆရာက တစ်ရာနယ်မြေထဲကို သွားကြမယ်ထင်တယ် . . . ကြည့်ရတာ နှို နောက်ပြောင်းလာတဲ့ သစ်တောအရာရှိဆိုတဲ့ကောင်ရယ် ဘိုးဖာဂရရဲ့ ခြေ မင်းမောင်ရယ် သူတို့အဖွဲ့က လိုက်ပြီးပို့ကြမယ်ထင်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး . . . အခုပျဉ်ဒရယ်သစ်တောကြီးပိုင်း ဆက်ကိုသွားကြတယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ သစ်တောစခန်းက တောကျွန်း ဆွဲသူတွေတောင် ခေါ်ဦးမယ်ထင်တယ် ”

အာဠာဝကတိုင်းကျော်က ‘လန်လုစွေ’ ခေါ် ကျောက်စိမ်းနက် ဆိုသောအသံကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲပင်ဖြစ်သွားပါ၏။ သူ၏သူငယ် ချင်း တရုတ်တစ်ယောက်၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ‘လန်လုစွေ’ ခေါ် ကျောက်စိမ်းနက်သည် လွန်စွာရှားပါးသလောက် လောကတွင် နှစ်ခုမရှိ နိုင်သောအရာ၊ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအရာဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို

သူရဲကောင်းစာပေ

အမှတ်ရနေမိသည်။

သည်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံ၍ လုံးဝမဖြစ်၊ အဲဒီအရာသာ ဆိုက်ကိုင်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သည်တစ်ချိတည်းနှင့် သူ့ဥွေးဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကံကြမ္မာသည် သူ့ထံသို့ မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ ကံကောင်းခြင်းများကို သယ်ဆောင်ပေးလာသည်ထင် . . .။ သို့သော် ခက်သည်က မျောက်တစ်ရာမယ်မြေဆိုတာ သူ့မယိ၊ ထို့ကြောင့် သိသောသူကို ဆရာတင်မှ ဖြစ်ပေမည်။

“ စိန်ဘန်း ”

“ ဗျာ . . . ဆရာကြီး ”

“ ဒီရက်ထဲမှာ အဲဒီမျက်နှာဖြူသားအမနောက်မှာ အမြဲတမ်း အခိုင်လိုက်ပြီးနေ၊ သတင်းထူးရင် မွန်ထော်ကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်၊ မင်းကတော့ သူတို့ကို လုံးဝမျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံနဲ့တော့ နားလည်ပြီလား . . . ” “ ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာကြီး ”

ထို့နောက်မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း အာဠာဝကတိုင်းကျော်က စိန်ဘန်းတို့အား သုံးစွဲနိုင်ရန်အတွက် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အာဠာဝကတိုင်းကျော်၏ တောတွင်းလျှို့ဝှက်စခန်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သည်။ စိန်ဘန်းနှင့်မွန်ထော်တို့၏ ရင်တွင်းမှာတော့ မစားရဝခမန်း အနာဂတ်စိမ့်မိန်းကြီးကို မျှော်တွေးကာ အပြန်ခရီးတလျှောက် ခြေထောက်နှင့်မြေကြီးပင် ထိသည်မထင်ပါလေတော့။

၆၆၆၆၆၆

သူ့ရဲ့ကောင်းစာပေ

ပျဉ်ဒရယ်မှပြန်ထွက်လာတော့ သစ်တောအရာရှိမင်းဒင်နှင့် တောခေါင်းကြီးဦးသာကျော်တို့အဖွဲ့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း မိန်းမလှကုန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်နိုင်ရန်အတွက် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်။ လိုအပ်သော လက်နက်ဇိနာများ၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းများနှင့် ကျည်ဆန်အချို့ကိုပါ လုံလောက်အောင် ချည်းယူလာခဲ့ကြသည်။

မင်းမောင်တို့ ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းတံတားဆိပ်တွင် ယူဘီအုတ်ကလေးကိုကပ်ကာ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ တံတားဆိပ်ကျောင်းပေါက်ထဲတွင် သူတို့အားစောင့်ကြိုနေသည့် ဘိုးဇာဂရနှင့် အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူကြီးတို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ OH .. ဘောဘီလေး ပျဉ်ဒရယ်မှာပျော်ခဲ့ဖူးလား သမီး၊ ဒယ်ဒီက သမီးတို့ကိုမျှော်နေတာ ”

“ နေရာအသစ်အဆန်းမှာ အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းတွေ ရတာပေါ့ ဒယ်ဒီ၊ နောက်ပြီး . . . ဟိုခရီးစဉ်အတွက်ကိုလည်း မင်းဒင်အားလုံးစိစဉ်ထားခဲ့တယ်၊ ဦးပြုံးကောင်းတာက သူတို့ရဲ့သစ်တောဝန်ထမ်းတွေပါ လိုက်ကြမယ် ဒယ်ဒီ ”

“ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ် . . . ဒယ်ဒီကတော့ မောင်မင်းဒင်နဲ့မောင်မင်းမောင်တို့ကို တော်တော်လေးကို အားနာလှပါပြီကွယ် ”

ပစ္စည်းများ အားလုံးမသယ်တော့ဘဲ တစ်ချို့တစ်စက်ကိုသာ ဦးဇာဂရ၏တံကြီးပေါ်သို့ သယ်ဆောင်လာကြပြီး အလုပ်သမားဝန်ထမ်း

သူ့ရဲ့ကောင်းစာပေ

များကို သဘောပေါ်တွင်သာ အစောင့်အဖြစ်ထားရစ်ခဲ့ပါ၏။ အားထုတ်
ဝါးတဲကြီးပေါ်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေကြရင်း အစီအစဉ်ကို မင်းဒင်္ဂနွယ်
မင်းမောင်တို့က ဗိုလ်မှူးကြီးအား ရှင်းလင်းပြောပြနေပါ၏။

“ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် စီစဉ်ထား
ပါတယ် ဟဲ့ . . . ဒီပြင်လူတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဟိုဟိုလိုလိုဒီလို
မထင်အောင် နောက်ပြီး . . . မျောက်တစ်ရာနယ်မြေဘက်ကို သီးသန့်
သွားတယ်လို့လည်း မထင်မှတ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ သစ်တောဝန်ထမ်း
တွေက နယ်မြေလှည့်လည်စစ်ဆေးတဲ့ပုံစံမျိုးကို စီစဉ်ထားပါတယ် ဗိုလ်မှူး
ကြီး . . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ခုတောင်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ဟယ်လင်
အကြောင်းကို ရွာသားတွေက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလာလုပ်ကြ
တာလဲဆိုပြီး စပ်စုချင်နေကြတာ၊ အခုဆိုတော့ မြို့ကပြောင်းလာတဲ့
သစ်တောအရာရှိလေးနဲ့ တောလည်ထွက်လာကြတယ်ဆိုရင် ပြီးသွားတာ
ပဲပေါ့ ”

မင်းဒင်နှင့်မင်းမောင်တို့၏ အစီအစဉ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့်တို့
ဂရုတို့ ခေါင်းတည့်နှိုင်းနှင့် သဘောကျနှစ်မြို့ကြကြသည်။ ထို့အပြင်
ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်ကလည်း သူ၏အစီအစဉ်ကို တင်ပြလာပါ၏။

“ မောင်မင်းဒင်တို့အစီအစဉ်က သိပ်ကိုကောင်းပါတယ် . . .
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးလာရင် ရန်သူမိတ်ဆွေမခွဲခြားဘဲ စေတနာ
အပြည့်နဲ့ ရိုင်းပင်ကူညီတတ်တဲ့ မောင်မင်းမောင်တို့ မြန်မာလူမျိုးထံတွဲ

စိတ်ဝါတ်ကိုလည်း အံ့ဩခိုးကျူးမိပါတယ် . . . အခု ကျုပ်တင်ပြတဲ့ဆန္ဒ
တို့လည်း လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ယူဆမိပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့
အခုခရီးစဉ်မှာ သမီးပျောက်ကို ရှာဖွေနေတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့
ကျုပ်ကို လိုက်ခွင့်ပြုပါ မောင်းမင်းဒင် . . . တစ်ဆက်တည်းပြောရရင်
အဲဒီအဝေးကြီးကနေ သံယောဇဉ်တစ်ခုကြောင့် လာခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ဆန္ဒကို
ဘာ့ ခွင့်ပြုပေးကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ် . . . ”

စကားကို ချည်ပြီးထုတ်ပြီးပြောဆိုလိုက်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီး
မက်ဒေါ်နယ်၏စကားကြောင့် မင်းမောင်တို့မှာ အခက်တွေ့သွားပါ၏။
ဘာကတော့အန္တရာယ်၊ တောကောင်ကြီးများ၏အန္တရာယ်နှင့် ခရီးကြမ်း
ညှိတစ်လျှောက်တွင် အသက်(၆၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်အား ခံနိုင်
ရည်အပြည့်ရှိပါမည်လား။

“ စိတ်ချပါ ကျုပ်အတွက် မောင်မင်းမောင်တို့ ငန်တာမပီစေရ
ဘူး . . . ကျုပ်မှာ သမီးလည်းပါမယ်၊ ဆေးဝါးအစုံအလင်လည်းပါမယ်၊
ထက်နက်တွေလည်းပါမယ်၊ နောက်ပြီး ထက်မြက်တက်ကြွနေတဲ့ စိတ်
စိတ်ခွန်အားလည်းပါမယ်လေ . . မောင်မင်းဒင်ရဲ့ . . ကိုင်း . . .
အယ်နယ်လဲ ”

မင်းဒင်နှင့်မင်းမောင်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သမီးတစ်ယောက်အတွက် သံယောဇဉ်မီးတောက်
လောင်နေရှာသည့် ဖခင်တစ်ယောက်၏အဖြစ်ကိုလည်း စာနာမိသည်။
သို့သော် ခရီးက ကြမ်းသည်၊ သည်ခရီးကြမ်းကြီးကို မျှော်လင့်ချက်တန်

ဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်မည့် ဗိုလ်မှူးမက်ဒေါ်နယ်တို့သားအဖ၏ စိတ်ဝါတ်ကိုတော့ ချီးကျူးမိပါ၏။

“ လိုက်ချင်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို လိုက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ မောင်းမင်းဒင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . မင်းတို့ပြန်လာမယ့်ခရီးကို စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ စောင့်မျှော်နေရတဲ့သူက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ငါတောင်ကို ကျော်ဖြတ်ရတာထက် သူ့မှာပိုပြီးပင်ပန်းနေလိမ့်မယ် မောင်မင်းဒင် နောက်ပြီး . . . မောင်မင်းတို့လည်း ပါတာပဲ၊ သစ်တောဝန်ထမ်းတွေလည်း လိုက်ကြမှာဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့သားအဖအတွက် ဖိုးရိုခဲရာမရှိပါဘူးကွယ် . . . ”

“ အေး . . . တစ်ခုပဲ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းသွားကြပေါ့၊ မျောက်တစ်ရာစေတီကို ဖူးတွေ့ခွင့်ရပါစေလို့ . . . ”

ဘိုးစာကရက လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေသော အခြေအနေတွင် သဘာဝကျကျ ဝင်ရောက်ပြောဆိုဖြေရှင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်မှာ သဘောကျသွားပါ၏။

ချက်ခြင်းပင် သူ၏လိုင်စင်နှင့် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရသော လေးဆယ့်ငါးဆင့် ပစ္စတိုတစ်လက်နှင့် ပျံ့(၃၀၃) ရိုင်ဖယ်သေနတ်တို့ကို ထုတ်၍ စိတ်ပါလက်ပါတိုက်ချွတ်ဆေးကြောနေပါတော့သည်။

သမီးဖြစ်သူ ဟယ်လင်နာမှာ ချက်ချင်းပင် ဆယ့်ရှယ်နှစ်သားလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်တက်ကြွစွာလှုပ်ရှားနေသည့် ဖခင်ကြီးကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို မသိမသာချလိုက်ပါလေ၏။

သူရဲတောင်းစာပေ

ဝါးတဲကြီး အပြင်ဘက်တွင် ညနေခင်းလေပြည်က ဝေ့ဝဲတိုက်ဆတ်လျက်ရှိနေဆဲ ပါ။ မောင်ဝင်မြစ်ထဲမှာတော့ . . . တံငါလှေကားလေးများက ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့်။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၁၅)

“ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ . . . သို့ ခြေတစ်လှမ်း ”

နောက်တစ်နေ့နက်စောစောတွင် ယူတီသင်္ဘောဖြင့် ဖောင်ဝင် မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ယွန်းယွန်းတွင်ရှိသော မိန်းမလှကျွန်းရှိရာသို့ မောင်း နှင်လာကြသည်။ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ၊ လက်နက်ကျည်ဆန်များနှင့် ဂီတက နှစ်များ၊ သောက်ရေမုအစ လုံလောက်အောင် ဖြည့်တင်းယူလာခဲ့ကြပါ၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် သစ်တောအရာရှိမင်းဒင်၊ မင်းမောင်၊ မက်ဒေါ်နယ်တို့သာအဖ၊ တောခေါင်းကြီးဦးသာကျော်နှင့် အလုပ်သမား ဝါးယောက်တို့ လိုက်ပါလာသဖြင့် အစုအဖွဲ့ကောင်းသော အင်အားတစ်စု

သူရဲကောင်းစာပေ

ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့သော ခေတ်ပျက်ခေတ်ဆိုးကြီးထဲတွင် မည်သူ့ ကိုမျှ မယုံကြည်ရဟူသော ဥပဒေပင်ပြဋ္ဌာန်းရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ သည်ကြားထဲ ဝါးပြုလူဆိုးများနှင့် ရောင်စုံသောင်းကျန်း သူ သူပုန်များ၏ရန်ကလည်း ရှိသည်မို့ အင်အားစုစုစည်းစည်းဖြင့် တောသို့ဝင်ရောက်ကြခြင်းမှာ မည်သို့မျှ မမှားနိုင်ပါလော။

ဖောင်ဝင်မြစ်မှာ မြစ်ကျယ်တစ်စင်းဖြစ်သောကြောင့် အရှေ့ ဘက်ကမ်းကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ မြင်တွေ့နေရသည်။ မြစ်အတွင်းမှ နေ၍ တောင်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် လှိုင်ခေါင်းဖြူများ၊ ဖွေးဖွေး ထနေသော ကပ္ပလီပင်လယ်ဝအား လှမ်း၍မြင်ရသည်။ ထိုမှ အရှေ့ တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင်မူ ရှေးအခါက ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းကြီးတည် ရှိရာ ကျွန်းညိုညိုကိုလည်း တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

ဤမှာဘက်တွင်မူ ကျွန်းညိုကြီးနှင့် မိန်းမလှကျွန်းတို့ကို ရေးပြ ပြုမျှ မြင်နေရသည်။ ဖောင်ဝင်မြစ်တွင်းသို့ ရောက်ပြီးမကြာမီ လှိုင်ဒဏ် ကို စတင်ခံစားရပါ၏။ ရေစစ်ချိန်မှာပင် တောင်လေတိုက်ခတ်နေသဖြင့် ရေနှင့်လေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကာ လှိုင်ထန်မာန်ကြီးနေခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ သို့သော် ယူတီတုတ်သင်္ဘောမောင်းသူ ဆလင်ကြီးမှာ ရေကြောင်း လေကြောင်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သောကြောင့် ယူတီသင်္ဘောမှာ လှိုင်ပေါ် တွင် ပုခက်လွှဲသကဲ့သို့ တအိအိဖြင့် မိန်းမလှကျွန်းကြီးဘက်သို့ အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ယူတီတုတ်သင်္ဘောဆိုက်ကင်သည့်နေရာကို လွယ်ကူ

သူရဲကောင်းစာပေ

စွာမှတ်သားမိနိုင်ရန် ဝါဆိုဖရောင်းတိုင်ကြီးနှစ်တိုင်ကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်ဖြင့် မားလှသော ကညင်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိသည့် ကုန်းမြေထိပ်တွင် ဆိုက်ကပ် လိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် အားလုံး ယူဘိသဘောပေါ်မှဆင်းကာ ကညင် နှစ်ပင်ကုန်းတိပ်တွင် ယာယီစခန်းချလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် လှဲသူလဲ၊ ရေချိုးသူများကရေချိုးကြနှင့် ပြီးလျှင် နေ့လယ်စာကိုလည်း ကညင်ညီနောင်များပင် စားသောက်လိုက်ကြသည်။

မစားသောက်မီ မင်းမောင်နှင့် တောခေါင်းကြီးဦးသာကျော် တို့က ထမင်းဦးပေါင်း၊ ကွမ်းယာ၊ ငှက်ပျောသီး စသည်တို့ဖြင့် ကညင် ပင်ကြီး၏ခွဆုံကွင်တင်ကာ တောပိုင်၊ တောင်ပိုင်ကြီးများနှင့် ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအား စားဦးစားဖျားနှင့် ပူဇော်ပသကြသည်။ မင်းမောင်ကမူ အစောင့်အရှောက်များအားလုံးအား တိုင်တည်ကာ မျောက်တစ်ရာဘုရား အား ဖူးတွေ့ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းနေပါလေ၏။

မင်းမောင်သည် တောကျွမ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မိန်းမလှ ကျွန်း၊ ကျွန်းညိုကြီးနှင့် ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောတစ်ဝိုက် သူ၏ခြေရာချည်း ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သစ်တောအရာရှိ မင်းဒင်က မင်းမောင်ကို အားကိုးခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကိုင်း . . . ဒီဘက်တောမှာလည်း သစ်ခိုးသမားတွေ လိုင်စင် မဲ့သစ်ခုတ်သမားတွေ မရှိဘူးလို့မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ တောကိုတက်တဲ့ အခါ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် သတိရှိကြပါ။ အချိန်မရရင် တောထဲမှာပဲ အဆင်ပြေသလိုနေကြပြီး စုရပ်ကိုပြန်ကြမယ်၊ စုရပ်ကတော့

သူရဲကောင်းစာပေ

ဘာပဲ မြစ်ဆိပ်အတက်က ကညင်ညီနောင်ပဲ . . . အရေးအကြောင်းရှိရင် ဆစ်ဖွဲ့ နဲ့တစ်ဖွဲ့ ဝူးထိုးအော်ကြမယ်၊ သေနတ်ကို မလိုအပ်ဘဲမသုံးကြနဲ့၊ အနပ် ရိက္ခာနဲ့ ဆေးဝါးပစ္စည်း သုံးရက်စာလောက် တည့်ယူသွားကြ၊ အရေးကြီး တာက မျောက်ကြီးတွေနဲ့လူမလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ဆူတိုခိုအောင်း တဲ့နေရာကို သိအောင်ရှာပြီး ဆက်သွယ်ကြပါ . . . ကဲ ဆစ်ခြားဘာမေး စရာတွေရှိသေးလဲ ”

“ မရှိပါဘူး . . . အရေးပိုင်လေး ”

“ ကဲ . . . ဒါဖြင့် တောထဲကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီးဝင်ကြမယ်၊ တောခေါင်း ဦးတို့အဖွဲ့က တောကြီးရဲ့အနောက်ဘက်ကနေပတ်ပြီး အတွင်းကို နီးဝင်ခဲ့ကြ၊ ကျွပ်တို့က အရှေ့ဘက်ကနေပတ်ပြီး တောကြီးထဲကိုဝင် ကြမယ် . . . သတိမိရိယာရှိကြပါ။ မိကျောင်းသိုက်တွေလည်းရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျားနဲ့ဆင်ကို သတိထားကြ . . . ကိုင်း သွားကြမယ် ”

ဤသို့ဖြင့် နာမည်ကျော်မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ တောနက်ပိုင်း အတွင်းသို့ နှစ်ဖွဲ့ခွဲကာ တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မင်းမောင်ဦးဆောင်သော အဖွဲ့တွင် မင်းဒင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် ရိက္ခာအထမ်း သမားတစ်ယောက် စုစုပေါင်း ငါးယောက်တိတ်ရှိသည်။ မိန်းမလှကျွန်း ဦးပေါ်တွင် ရှေးယခင်ကဆိုသည့် ဆင်များ၊ ကျားများနှင့် ကြီးမားလှ သောမြွေကြီးများ မည်းမည်းလှည့်မှု များပြားလှသော တောကြီးဖြစ်ပါ၏။ တောကြီးအတွင်းဝယ် တောသတ္တဝါမျိုးစုံနှင့် မိကျောင်းသိုက်များလည်း ရှိ၍ မိကျောင်းပေါများရာ နယ်မြေကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

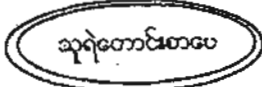
သူရဲကောင်းစာပေ

ကျွန်းကြီး၏အတွင်းပိုင်း တောနက်ကြီးထဲဝယ် လွန်စွာထူးဆန်းလှသော မျောက်တစ်ရာဘုရားဟူသော ဘုရားတစ်ဆူရှိသည်။ ထိုမျောက်တစ်ရာဘုရားကို လူတိုင်းဖူးမြော်ခွင့်၊ တွေ့ဆုံခွင့်မရကြဘဲ လွန်စွာကုသိုလ်ရေးမှ ဖူးတွေ့ခွင့်ရသကဲ့သို့ ဖူးလိုလှ၍ အမျိုးမျိုးကြီးစားသည့်တိုင် ဖူးတွေ့ခွင့်မရကြပေ။ တန်ခိုးကြီးပြီး လွန်စွာထူးဆန်းသော ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်၏။

သည့်ကြားထဲ လွန်ခဲ့သောသုံးလေးလမှ စတင်၍ မျောက်ကြီးများနှင့် ထူးဆန်းသောလူမလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း မျောက်တစ်ဆူနယ်မြေတွင် မြင်ခဲ့ရသည်ဟူသော သတင်းဆန်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် ယခုဆိုလျှင် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေနှင့် မျောက်တစ်ရာဘုရားအား စိတ်ဝင်စားခဲ့သူ များပြားလာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း မည်သို့မျှမသိနိုင်မမြင်နိုင်သော ပရအန္တရာယ်များနှင့် တောကောင်ကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကြီးများကြောင့် မည်သူ့မျှ တောနက်ကြီးအတွင်းပိုင်းအထိ ဝင်ရောက်ခြင်းမရှိကြပေ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်က လောင်းကုတ်အရှည်ကြီးနှင့် ရှိင်ဖယ်သေနတ်တို့အသင့်ကိုင်ကာ လေးဆယ့်ငါးဘို့ပစ္စတိုကြီးကို ခါးတွင်သေနတ်အိမ်နှင့် ထည့်ကာ မင်းဒင်၏နောက်မှ တောတိုးလိုက်ပါလာသကဲ့သို့။

သင်းဖြစ်သူ ဟယ်လင်နာကလည်း ကင်မရာတစ်လုံးကိုလွယ်ကူစွာ ဝင့်ချက်တောသေနတ်ကိုကိုင်လျက် အစိမ်းနှင့်အနက်စပ်ထားသည့်

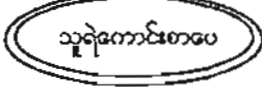
ဘွန်မန်ဒိုဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် မင်းမောင်မျက်စိထဲဝယ် တစ်မျိုးသစ်ဖုံလှပနေသည်သို့ . . .။

မင်းမောင်တစ်ယောက်သာ ထူးထူးခြားခြား ငါးဖယ်ခုံးဝါးတစ်လက်နှင့် ဒိတ်ဆောင်ခါးငယ်လေးများကို လက်နက်ပုန်းသဖွယ် အင်္ကျီရှည်အောက်တွင် သိုလှက်၍ထည့်လာခဲ့ပါ၏။ တောသည် တစ်စတစ်စ နက်ရှိုင်းလာသည်။ လမ်းမရှိသည့်အခါတွင် ရှေ့မှတောခြုံနွယ်များကို လက်ထဲမှငါးဖယ်ခုံးဝါးနှင့် ရှင်းရသည်။ ချောင်းရိုးတစ်ခုကို ခြတ်ရာတွင် မိကျောင်းများရှိတတ်သဖြင့် သတိနှင့်ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ တစ်နေရာတွင် ခြုံနွယ်များအောက်သို့ လျှိုစီးသွားသည့် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုရေစီးကြောင်းရာကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခု ပွတ်တိုက်သွားလာသွားသဖြင့် ပြောင်ချောကြီးနယ်ရှိနေသည်မို့ မင်းမောင် ရေစပ်စပ်တွင်ရပ်လိုက်သည်။

ရှေ့မှသွားနေသည့် မင်းမောင် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်သဖြင့် နောက်မှ ကပ်ပါလာကြသည့် မင်းဒင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့က ရောက်ရာနေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြရသည်။ ဘာရယ်မသိ လက်ထဲမှသေနတ်များကို အသင့်ပြင်လျက် . . .

“ အဲဒီမှာရပ်နေကြ . . . ရှေ့ကိုမတိုးခဲ့နဲ့ ”

မင်းမောင်က ငါးဖယ်ခုံးဝါးကို အသင့်ကိုင်ကာ ရေစီးကြောင်းစပ်နှင့် ရေအိုင်စပ်စပ်အတွင်းသို့ ဂရုတစိုက်နှင့် ကြည့်ရှုနေရင်း သတိပေးတန်တားလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့ရှိ ရေအိုင်ငယ်အတွင်းမှ ရေများသည်

နောက်နေသဖြင့် အနားသို့မကပ်တော့ဘဲ ခပ်ခွာခွာမှ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မနပ်ပါ။

“ သတိထား... ကိုမင်းဒင် ငါတို့ဖြတ်မယ့်လမ်းမှာ မိကျောင်း သိုက်တစ်ခု ရှိနေပြီထင်တယ် ”

“ ဒါဆိုရင် ရှောင်သွားကြမလား မင်းမောင်... ဒီပြင်လမ်းက နေ တက်ကြမလား ”

“ မရဘူး... ကိုမင်းဒင် ဟိုဘက်မှာချောက်ကြီးတစ်ခုခံနေ တယ်... ဒီဘက်ကလည်း ခန်းဆူးတောကိုဖြတ်ရမယ်... ငါတို့အုပ်စု နဲ့ဆိုရင် ဒီလမ်းကြားဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ နေ... နေ သစ်ကိုင်းရည် တစ်ခုနဲ့ ရေအိုင်ထဲကို ထိုးကြည့်မယ် ”

ရေစပ်မှတက်ကာ အရွယ်တော် မဒေသားများကိုဖြတ်ကာ အရွက်သပ် ဒေသားဖြတ်၍ အရင်းကိုချွန်၍ လေးငါးဆယ်ချောင်းခန့် ဖြတ်ကာ စုပုံ၍ထားလိုက်သည်။

“ အနီးကပ်ထိုးလို့မဖြစ်ဘူး... တော်ကြာ အိုင်ထဲမှာ မိကျောင်း ရှိနေခဲ့ရင် ဗွက်ထဲမှာမို့ ပြေးလို့မလွယ်ဘူး ကိုမင်းဒင်... ဒီနေရာလောက် ကနေ ပစ်ထိုးကြည့်ကြမယ် ”

“ လုပ်လိုက်လေကွာ... ”

ထို့နောက် ဟယ်လင်နာတို့သားအဖကို နောက်သို့ဆုတ်စေပြီး မဒေသားများဖြင့် ရေအိုင်းအတွင်းသို့ ပစ်သွင်းကြသည်။ ပထမတစ် ချောင်းနှစ်ချောင်းလောက် ဘာမှမဖြစ်သေးသော်လည်း နောက်ထပ်

မဒေသားများမှာမူ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့်ပြည်ကာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ထွက် ဘုန်းပြီး အိုင်အတွင်းမှ ဝုန်းခနဲ မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ပေါ်လာခဲ့ သည်။

“ ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဝုန်း ”

“ ဟာ... မိ... မိကျောင်းကြီးပါလား ”

နှစ်ယောက်သား ရှုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်အံ့ကြကာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ အိုင်စပ်စပ်အတွင်းမှ မိကျောင်းကြီးမှာမူ မဒေသား ချွန်ထိုးနှက်ချက်ကြောင့် နာကျင်ဒေါသထွက်ကာ ရန်သူအား သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေနေလေသည်သို့...။ သူတို့နှင့် အတန်ငယ်ဝေးနေ၍ တော်သေး သည်။ မဟုတ်လျှင် အတင်းပင်တက်၍ ဆွဲလေမည်လားမသိ။

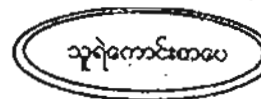
“ ဝုန်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း ”

မိကျောင်းကြီးမှာ ပါးစပ်ကြီးကို အခွမ်းကုန်ဖြဟာလျက် သူတို့ ရှိရာသို့ အတင်းတိုးဝင်ရန် ကြိုးစားနေပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဒေါ်နယ်က သူ၏လက်ထဲမှ (၃၀၃)ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးဖြင့် မိကျောင်း ကြီး၏ နီရဲနေသော ပါးစပ်ကြီးအတွင်းသို့ချိန်ခွယ်ကာ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်သည်။

“ ဒိန်း... ဒိန်း ”

“ ဝေါ... ဂူး... ဖျောင်း... ဖျောင်း ”

ပြင်းထန်သော သေနတ်သံနှစ်ချက်နှင့်အတူ မိကျောင်းကြီးမှာ ရေအိုင်ထဲသို့ လန်ကုသွားကာ သူ၏အပြီးကြီးနှင့် တဖျောင်းဖျောင်းရိုက်

ခတ်လူးလွန်ရင်း တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားပါလေတော့သည်။

“ အား... ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ လက်တွေ့ မနည်ဘူးကျွန်သေးတာပဲ ကို၊ ကျွန်တော်တို့တောင် ဒီမိကျောင်းကြီးကိုပစ်ရမှာ ခပ်ခက်ခက်ဖြစ် နေဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ပါ... ဗိုလ်မှူးကြီးကတော့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင်ထဲနဲ့ ပွဲသိမ်းသွားတာပဲ ”

မင်းမောင်နှင့်မင်းဒင်တို့က ပစ်မှတ်ကိုတိုက်ရိုက်ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်သေးသည့် ဗိုလ်မှူးဟောင်းမက်ဒေါ်နယ်အား ချီးကျူးထောပနာ ပြုလိုက်ကြသည်။

“ ဒီလောက်လည်းမဟုတ်သေးပါဘူးကွာ... မင်းတို့ရဲ့သစ်ပိုင်း ချွန်တွေနဲ့ ပစ်စိုက်ထားတာလည်း ရှိနေလို့ပါ ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရီးစဉ်၏အဟန့်အတားဖြစ်သော မိကျောင်း ကြီးကို ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ထိုရိုးချောင်းအိုင်ကလေးကိုဖြတ်ကာ ရှေ့ခရီး သို့ဆက်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးစိန်တန်းတို့၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင် ဤနေရာ မှ အရှေ့တောင်ယွန်းယွန်းသို့ တိုးဝင်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ အစကနဦးကမူ မုဆိုးစိန်တန်းတို့ကို လမ်းပြအကူအညီတောင်း၍ ဤခရီးစဉ်ကိုရောက် အောင် သွားမည်ဟု ကြံရွယ်ထားခဲ့သော်လည်း ဘိုးဇာကရ၏ တားမြစ် ဟန့်တားမှုကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

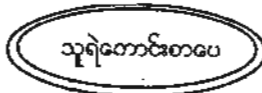
“ သူတို့က အခုတလော မူပျက်နေကြတာကို မြေးကမှ သတိ မထားမိဘဲကိုး၊ သူကြီးပြောပုံအရဆိုရင် ဒီကောင်နှစ်ကောင် ရောင်စုံ

သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့တောင် အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုပဲ... နောက်ပြီး စိန်တန်းက စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ အရက်မူးလာရင် သွေးဆိုးတတ် တယ်၊ တစ်ခုခုလွဲချော်သွားခဲ့ရင် အဘိုးတို့မြေးအဖိုးပဲ နာမည်ပျက်မှာနော် သတိထား ငါ့မြေး ”

ဘိုးဇာကရ၏ သတိပေးစကားတစ်ချို့က မင်းမောင်၏နားစည် ထဲသို့ ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကြားယောင်နေမိသည်။ ဟုတ်နိုင်သည် သူတို့ ခရီးမထွက်မီ တစ်ရက်အလိုလောက်က စိန်တန်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ကြီးထဲတွင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်မိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ မင်းမောင် တစ်ယောက် လွင့်ပါးနေသည့်စိတ်ကို ပစ္စက္ခရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ငြိတွယ် စေပြီး တောကိုတိုး၍ ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့ခရီးစဉ်မှာမူ... နက်ရှိုင်းသောတောနက်ကြီးဆိုသို့ ဦးတည် လျက်...။

အခန်း(၁၈)

“ မြိုင်ယံအတွင်းမှ သေနတ်သံ ”

“ ဒိုင်း . . . ”

ရုတ်တရက် သူ၏နောက်ထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သေနတ်သံကြောင့် မင်းမောင် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ယမ်းငွေ့တလူလူ ထွက်နေသည့် သေနတ်ကိုင်လျက် စမ်းချောင်းလျှိုစပ်ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည့် မင်းဒင်၏သစ်တောဝန်ထမ်း ဖိုးနီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ဘာကိုတွေ့လို့ ပစ်လိုက်ရတာလဲ . . . ဖိုးနီ ”

“ ဟိုမှာလေ မမြင်ဘူးလား . . . ငါတို့ဆီကို ပြေးလာပြီး

နေမှ ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ တောဝက်ကြီး ”

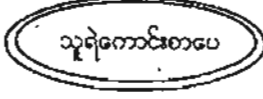
ဖိုးနီညွှန်ပြရာသို့ မင်းမောင်တို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညနေဆည်းဆာရိပ်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာစီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းလျှိုစပ်လေးမှလွဲ၍ မည်သည့်သတ္တဝါကိုမျှ မတွေ့ပါချေ။ အတန်ကြာမျှ ဝင်လုဆဲဆည်းဆာနေခြင်းအောက်တွင် ဟိုသည်ဝှေ့ဝဲ၍ အကဲခတ်နေရာမှ မင်းမောင်က သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်ထင် . . . ။

“ မင်း . . . တောချောက်ခံနေရတာ ဖိုးနီ . . . မင်းပြောတဲ့ နေရာမှာ ဘာတောဝက်မှ မရှိဘူးကွ . . . အင်း . . . ဒီတောကြီးထဲမှာ မည်းမည်းမြင်တိုင်းသာ ပစ်ခတ်နေရရင်တော့ . . . ကျည်ဆန်ကုန်ရုံပဲ ရှိမယ် ဖိုးနီ ”

“ ဟုတ်တယ် . . . ဖိုးနီ၊ မင်းရမ်းသန်းပစ်နေတာက ကိစ္စမရှိဘူး။ တော်ကြာ သေနတ်သံကြောင့် မလိုလားအပ်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကို ပိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်မယ် ဖိုးနီ၊ နောက်နှောင်ကိုဆင်ခြင်ပါ ”

ဖိုးနီမှာ သူ့အားဝိုင်းဝန်းပြောဆိုနေကြသည်မို့ မကျေမနပ်ဖြင့် တောဝက်ကြီးလဲကျသွားရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့၊ တောဝက်ကြီးကို မတွေ့ရပါလေတော့။ တောဝက်ကြီးအစား စမ်းချောင်းလျှိုစပ်တွင် ဟိုမှသည်မှ ခိုင်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကူးသန်းနေကြသည့် မည်းမည်းရိပ်ရိပ်သဏ္ဍန်ကြီးများကိုသာ နေဝင်ဆည်းဆာအောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်ခနဲပင်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ထိုအရာများကို မိုလ်ဖူးကြီးနှင့်ဟယ်လင်နာတို့ပါ မြင်တွေ့

လိုက်ကြရသဖြင့် ဘာရယ်မသိ ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင် တပြန်းပြန်း ထရွှံသွားကြသည်။

“ OH .. God .. What .. What ဘာတွေလဲ . . . ဘေဘီ ”

“ No .. No .. သမီးလည်း မသိဘူး ဒယ်ဒီ ”

“ သတိထား . . . ရောင်ရမ်းပြီး သေနတ်ခွဲမပစ်ကြနဲ့ဦး၊ ငါ့ဆီက အသံကြားမှ ပစ်ကြ ”

မင်းမောင်၏ သတိပေးသံနှင့်အတူ တောကြီးသည် ချင်ချင်ပင် အုံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်းလာလေသည်လား . . . အချိန်က ညနေခင်း နေဝင် ဆည်းဆာ . . . ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန် . . .

တစ်နည်းဆိုရပါမူ . . . အမှောင်နှင့်အလင်း စီးချင်းထိုး၍ နယ်လှနေချိန်၊ အလင်းရောင်က ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ဆုတ်ခွာမသွားသေး သလို အမှောင်ကလည်း သိသိသာသာ အနိုင်မယူနိုင်သေးသည့်ကာလ၊ သည်ကြားထဲ ညှို့ဆိုင်းအုံ့မှိုင်းလာသည့် မိုးရိပ်မိုးသားများကြောင့် ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်တို့က ကြီးစိုးမင်းမူလာချေပြီတင် . . .

စခန်းချရန် မင်းမောင်တို့ရှာဖွေနေကြစဉ်မှာပင် သူတို့အနီးမှ ကပ်၍ ဖျောင်းခနဲ ဝါးလုံးချိုးသံကြီးကြောင့် မင်းဒင်နှင့် မင်းမောင်တို့ ထိတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ . . . ဝါးရုံပင်ကြီးများကြားမှ မြင့်မားလှ သော မည်းမည်းသဏ္ဍန်ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ ဟာ . . . ဆင် . . . ဆင်ကြီး . . . ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ဟေ့ ”

“ ကျည် . . . ”

သူတို့၏အော်သံများကြောင့်လားမသိ၊ တောဆင်ရိုင်းကြီးက ကျည်ခနဲအော်မြည်ကာ ဝါးရုံပင်များကြားမှ ကြီးမားလှသော ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို တိုးထွက်လိုက်သည်။

“ ဟာ . . . ကိုမင်းဒင် ဟယ်လင် . . . ဒါ . . . တောဆင်ရိုင်းကြီး။ စောစောက သေနတ်သံနဲ့လူသံတွေကြောင့် ဝါးရုံတောထဲက ထွက်လာ တာနေမှာ . . . သတိထား ကိုမင်းဒင် ”

မင်းမောင်၏ သတိပေးစကားမဆုံးမီမှာပင် တောဆင်ရိုင်းကြီး က နာမောင်းကြီးကိုပင်မြှောက်ကာ ကျည်ခနဲအော်ဟစ်ရင်း သူတို့ရှိရာသို့ အတင်းပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် . . .

မင်းဒင်က သေနတ်သမားပီပီ လက်ပြန်ခြေပြန်နှင့် ဆင်ရိုင်းကြီး ၏ ဦးကင်းမည်းမည်းကြီးဆီသို့ လက်တန်းထိုးပစ်ချလိုက်သည်။

“ ဒီနိုး ”

ဖောင်းခနဲ ကျည်ယိုမှန်သံကြားလိုက်ရသော်လည်း တောဆင် ရိုင်းကြီးက တစ်ချက်မှနောက်တွန်းမသွားပါ။ မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးပမာ ရှေ့သို့သာ အတင်းပြေးဝင်လာသဖြင့် မင်းမောင်တို့လူစုမှာ ထိတ်လန့် တကြားနှင့် ထွက်ပြေးကြပါလေတော့သည်။

“ ဟာ . . . တောခြောက်တာလားမသိဘူးဟေ့ . . . ဒီဆင်ရိုင်း ကြီးက မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေဆင်ကြီးပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါလောက်ထိချက်ပြင်း တာတောင် လဲကျမသွားပါလား၊ ပြေး . . . ပြေးကြဟေ့ ”

ကိုမင်းဒင်နှင့်ဖိုးနီတို့ တရိုက်ထိုးထွက်ပြေးကြသည်တိုင် မင်းမောင်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် သမီးဟယ်လင်နာတို့ကို စောင့်ခေါ်နေရသဖြင့် ခရီးမတွင်ဖြစ်နေပါ၏။

“ပြေး . . . ပြေး . . . မင်းမောင်၊ ကျွန်ုပ်ကိုမစောင့်နဲ့ ပြေး . . . ပြေး”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာပဲ ကျုပ်မပြောဘူး။ ကျုပ်အသက်ရှင်နေသရွေ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့သားအဖ ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်စေဘူး . . . ကလေး . . . ကျုပ်နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြ ”

“ ကျည် . . . ကျစ် . . . ကျလစ် ”

“ ဝေါ . . . ဖရော . . . ဝေါ . . . ဖျော . . . ဝုန်း ”

မကြာမီမှာပင် တစ်တောလုံး တောဆင်ရိုင်းများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ တောတိုးသံ၊ သစ်ပင်ကြီးများ ပြိုလဲသံ၊ တောကောင်ငယ်လေးများ၏ ပြေးလွှားသံများက တဝေါဝေါ တဖျောဖျောနှင့် သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် ဆူညံလျက် ရှိနေပါချေပြီတကား။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အရပ်ရပ်မျက်နှာမှ မိုးငွေ့ဖြူငွေ့များက တပိုင်ပိုင်နှင့် ဖုံးလွှမ်းလာကာ ချိန်ခါမဲ့ဖိုးက တဖျောက်ဖျောက်နှင့်ရွာရွာလာပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း မိုးမှောင်ကြီးကျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပင် သဲကွဲစွာမမြင်နိုင်တော့သဖြင့် မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့မှာ ဖခင်ဗိုလ်မှူးကြီးကိုတွဲခေါ်၍ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလာကြရသည်။

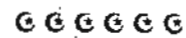

“ ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ဖြစ်ကဲ့လား . . . ကျွန်ုပ်ကို တွဲထားနော်၊ ဖိုးမှောင် လေမှောင်နဲ့မို့ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး . . . ဟယ်လင် . . . ဟယ်လင် ”

“ ရှိတယ် မင်းမောင် . . . ဟယ်လင်အတွက်မပူနဲ့၊ ဒယ်ဒီကိုသာ ကျေးဇူးပြုပြီး ဂရုစိုက်ပေးပါ မင်းမောင် ”

မရေရာသောခရီးစဉ်တွင် သံယောဇဉ်တစ်ခုကည်းနှင့် ဇွတ်တရွတ်လိုက်ပါလာခဲ့သည့် သူမ၏ဖခင်ကြီးအတွက် ဖိုးရိမ်စိတ်က ဟယ်လင်နာ၏ရင်ကို ပူလောင်စေလေသည်လား။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အန္တရာယ်ထူပြောလှသော ခရီးကြမ်းဝယ် သူမတို့သားအဖ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာနိုင်ပါတော့မည်လား . . . ဟူ။

နောက်ဆုံးတော့ မိုးမှောင်ကြီးကျလျက်ရှိသော တောကြီးအလယ်တွင် အသက်ကိုဖက်နှင့်ပင်မထုတ်နိုင်အား။ ရောက်တတ်ရာရာ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးထွက်လာကြရသဖြင့် မင်းဒင်နှင့် သန်းတောဝန်ထမ်းဖိုးနီတို့နှစ်ယောက်က တစ်ဖွဲ့၊ မင်းမောင်နှင့် မျက်နှာဖြူသားအဖတို့က တစ်ဖွဲ့နှင့် မိန်းမလှကျန်း၏ နက်ရှိုင်းသလောက် ဂမ္ဘီရဆန်လှသော တောနက်ကြီးအတွင်းဝယ် လူချင်းကွဲကွာသွားကြပါတော့သည်။

ဖိုးနှင့် . . . လေနှင့် မှန်တိုင်းဆင့်၍ဆိုသကဲ့သို့ စောစောပိုင်းက

သက်မင်းကျူပိုင်

၁၉၂

ခပ်ပွဲဖွဲ့မျှသာရွှေချနေသည့်မိုးက စဲမသွားသည့်အပြင် ပို၍ပင်သည်းလာသော
သယောင်နှင့် မိုးသက်လေကြမ်းကပါ ကူညီမြှောက်ပင့်၍ တပေါင်ပေါ်
တဝုန်းဝုန်းနှင့် ကမ္ဘာမြေပြင် တုန်ဟီးခမန်း ရွာချလျက်ရှိပါပြီကော။
သို့တိုင်အောင် မိုးမှောင်မှောင်၊ မြူမှောင်မှောင်မြင်ကွင်းထဲ
ဘယ်အရာကိုမှ ပြတ်သားစွာမြင်ခွင့်မပြုပြီတင်။ ဝိုးတဝါးနှင့် မှန်ရေခေ
အမှောင်ထဲတွင် ရှေ့မှပြေးလွှားနေသော အရိပ်မည်းနှင့်ခြေသံကို မှန်ဆွဲ၍
ပြေးလိုက်လာခဲ့သည့် ဖိုးနီမှာ ရုတ်တရက် ရှေ့မှမည်းမည်းကောင်ကြီး
တစ်ကောင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ဝုန်းခနဲလွင့်စင်ပြိုလဲကျသွားပါ
တော့သည်။

“ ဝုန်း . . . ဝုန်း ”

“ ဒား . . . အမယ်လေးဗျ ”

ရှေ့မှပြေးလွှားနေသည့် မင်းဒင်မှာ သူ၏နောက်မှ ဝုန်းခနဲ
လဲပြိုသံကြားနှင့်တူ အော်ဟစ်သည်။ သူ့သံကြောင့် ခြေလှမ်းများတန်လွှား
ကာ နောက်သို့လှည့်၍ အော်လိုက်သည်။

“ မင်းမောင် . . . မင်းမောင် . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ”

ဖိုးနီမှာ မြေပြင်သို့ပြန်အကျတွင် သုံးလေးပတ်လိမ့်ဆင်သွား
သဖြင့် မင်းဒင်၏မေးမြန်းသံကို မကြားနိုင်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ
လည်း မိုးရိပ်မြူမှုန်များက ပိတ်ဆိုင်းနေသည့်အပြင် တပေါင်ပေါ်ရွာသွန်း
နေသောမိုးကြောင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပါချေ။ မိုးရိမ်စိတ်နှင့်
အပြေးအလွှားခရောက်လာမှ မြေပြင်တွင်လဲကျသည်းညှာနေသူမှာ ဖိုးနီ

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

ခြင်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ကောင် ဖိုးနီ ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ အား . . . အီး . . . ကျွတ်ကျွတ် . . . ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့
ကျောက်တုံး နဲ့ဆောင့်မိတာလားမသိဘူး။ ကြယ်တွေလတွေမြင်ပြီး
ခေါင်းကိုမူးသွား တာပဲ အရေးပိုင်လေးရယ် ”

မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလဲကာ ကုန်းရုန်းထနေသည့် ဖိုးနီမှာ သူဝင်
တိုက်ခိုက်သော ကျောက်တုံးမည်းမည်းကြီးအား လက်ညှိုးငင်၍ ပြောလိုက်
ဧည့်မှာပင် . . .

“ ဒီမှာလေ အရေးပိုင်မင်းရဲ့ . . . ဟိုကျောက် . . . ကျောက်တုံးနဲ့
ထိုက် . . . တိုက် . . . တိုက် ဟာ . . . ဘာ . . . ဘာ . . . ဘာကောင်ကြီးလဲ
အား ”

ဖိုးနီ ထိတ်လန့်စွာကြားအော်ဟစ်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည့်
ကျောက်တုံးမည်းမည်းကြီးကို မင်းဒင်လှည့်ကြည့်လိုက်ခိုသည်တွင် . . .

“ ဟာ . . . အီး . . . မျောက် . . . မျောက်ရုပ် မျောက်ရုပ်ကြီးပါလား။
ဟို . . . ဟိုမှာလည်းတစ်ရုပ်၊ ဒီမှာတစ်ရုပ် အို . . . ဟို . . . မျောက်ရုပ်တွေ
တန်းစီပြီး ထုထားတာ အများကြီးပါလား . . . ဘုရား . . . ဘုရား ”

မင်းဒင်ကိုယ်တိုင် နောက်သို့ပင် ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်မိလိုက်
သည်အထိ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားပါ၏။ နောက်မှ များပြားလှသော
မျောက်ရုပ်ကြီးများကိုကြည့်ကာ သူတို့ သဲသဲမဲမဲရှာဖွေနေသည့် ‘မျောက်
တစ်ရာနယ်မြေ’ ဆိုသည်ကို သတိရသွားမိပါတော့သည်။

သူ့ရဲကောင်းစာပေ

“ အိုး .. ဒါ . . ဒါ . . ငါတို့လိုက်ရှာနေတဲ့ မျောက် . . . မျောက် တစ်ရာ . . . မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ . . . ဟုတ်တယ် . . . ကြည့်စမ်း၊ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲကို ငါတို့ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ထဲ ရောက်လာ ဘာပါလား ”

ဟုတ်သည် . . . သစ်ပင်ငယ်လေးများကလည်း အရွယ်ညီညီ မြေပြင်ကလည်း ညီညီသာသာ ပြန်ပြန်ပြူးပြူးနှင့် တစ်မှုတူးခြားနေသည့် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြိုဆိုနေကြသည် သို့ . . . ။

“ ဟုတ်လိမ့်မယ် အရာရှိလေး . . . ပျဉ်ဒရယ်ကြီးပိုင်းမှာ မျောက်တစ်ရာစေတီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောကြတဲ့စကားတွေထဲကအတိုင်း ပဲ . . . ဒီတန်းစီနေတဲ့ မျောက်ရုပ်တွေဟာ တစ်ရာတိတိ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုးဆယ်ကိုးရုပ်သာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာဟာ တကယ့် ဂန္ထီရနယ်မြေကြီးတစ်ခုပဲပေါ့ . . . အရာရှိလေးရယ် ”

ယခုမှပင် ကျောက်တုံးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ အမောဖြေရင်း ဖြစ်စဉ် များကို စိကားစဉ်ကာ စဉ်းစားနေမိပါ၏။ ဝါးရုံပင်ကြားမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင်ပစ်ခတ်လိုက် ရာမှ ဆင်းအော်သုံး တောပြိုင်သံ၊ သစ်ပင်ကြီးများလဲပြိုကျသံများကို တဂုန်းဂုန်းတပေါပေါနှင့် ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိုးမှောင် ကြီးကျလာခဲ့သည်။ မိုးမှောင်လမှောင်ကြားဝယ် ဝရုန်းသုံးကားထွက်ပြေး ကြရင်း မင်းမောင်တို့နှင့် လူချင်းကွဲသွားခဲ့ကြသည်ထင်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မင်းမောင်နှင့် မိုလ်မူးကြီးတို့သားအဖသည် အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်ကြပါမည်လား။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ခေါ်ငင် လာခဲ့ပြီးမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားသည့်အခြေအနေဆိုးကြောင့် မင်းမောင်တို့နှင့် ထပ်မံ၍ လူချင်းကွဲသွားရပြန်ပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် ဤတော ကြီးထဲတွင် အဖွဲ့သုံးဖွဲ့ကွဲကာ ရှိနေကြပါပြီ . . . စည်းမျဉ်းဥပဒေအတိုင်း လူချင်းကွဲလျှင် ‘ဇူး’ ထိုး၍ ဆက်သွယ်ခေါ်ငင်ရအောင်ကလည်း တပေါ ပေါနှင့်ရွာချနေသည့် မိုးအတွင်းဝယ် မည်သို့မျှကြားနိုင်မည်မထင်။

“ ကဲ . . . ဖိုးနီရေ တစ်နေရာရာမှာ မိုးခိုပြီးနေကြရအောင် ဟောဟိုရှေ့နားက ကျောက်ပြားကြီးတွေအောက်ကို ပွားကြစို့၊ မိုးတိတ် မှပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားကြမယ် ”

နှစ်ယောက်သား ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်စွယ်ရှိ ကျောက်ပြားကြီး များအောက်သို့ မိုးခိုရန် ဝင်ရောက်နားနေလိုက်ကြပါ၏။ သူတို့အဖို့မှာ အဆိုးထဲကအကောင်းဟုပင် ခေါ်ရလေမည်လား။ တစ်ချိန်လုံး သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေနေသည့် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေအတွင်းသို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပင် တံကြဲပွားမျက်စိလည်လမ်းများကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ ချေ၏။ ဖိုးနီကမူ မိုးစက်များအောက်မှ များပြားလှသော မျောက်ရုပ်တု ကြီးများကိုကြည့်ကာ သွေးပျက်ချောက်ချားနေမိပေတော့သည်။

အခါမဲမိုးကမူ တပေါပေါနှင့် ရွာချ၍ကောင်းနေဆဲ . . . ။

အခန်း(၁၉)

“ထူးဆန်းသော သူတော်စင်တစ်ဦးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း”

အခါမဲ့မိုးကမူ တဝေါဝေါနှင့်ရွာချ၍ကောင်းနေဆဲ . . .။

ပြေးရင်းလွှားရင်း မိုးငွေ့ဖြူငွေ့များနှင့် အုပ်ဆိုင်းနေသော အမှောင်တိုက်ကြီး လွင့်ပျယ်သွားချိန်မှာတော့ ရွာသွန်းနေသောမိုးရေ အောက်တွင် သူတို့ရှေ့တည့်တည့် ကိုက်အနည်းငယ်ခန့်တွင် ကျောက်ဂူဝ မည်းမည်းကြီးတစ်ခုကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရပါသည်။ ဤမျှလောက်ရွာချ နေသော မိုးသဲသဲအောက်တွင် နားမိစရာတစ်ခုခု လိုအပ်နေသော မင်းမောင်တို့မှာ ကျောက်ဂူဝတစ်ခုကို အမှတ်မထင်တွေ့မြင်လိုက်

သူရဲကောင်းစာပေ

ကြသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပါ၏။

“ဟော . . . ရှေ့မှာ ကျောက်ဂူတစ်ခုတွေ့တယ် ဟယ်လင်၊ နိုလ်မှူးကြီးကို အဲဒီဂူကြီးထဲကို ခေါ်သွားကြမယ်”

“သတိလည်းထားဦးနော် မင်းမောင် . . . တော်ကြာ ကျောက် ဂူထဲမှာ တောကောင်တွေခိုအောင်းနေဦးမယ်”

ဟယ်လင်နာ၏ သတိပေးစကားကြောင့် လက်ထဲမှ ငါးဖယ်ခုံး ဝါးကြီးကို အသင့်ကိုင်ကာ ကျောက်ဂူကြီးအနီးသို့ သတိနှင့်တိုးဝင်လိုက် သည်တွင် . . .

“ဝေါင်း . . . ဂရား . . . ဝေါင်း . . . ဂူး”

ကျောက်ဂူဝတစ်ခုကြီး၏ လက်ဝဲဘက် ဝါးရုံတောကြီးဘက်မှ တဝေါင်းဝေါင်းနှင့် အော်မြည်ဟိန်းလိုက်သည့် ကျားဟိန်းသံများကြောင့် ဟယ်လင်နာမှာ သေနတ်ကြီးကိုလျှက်နှင့် မင်းမောင်အနီးသို့ ထိတ်ထိတ် လန့်လန့်နှင့် တိုးကပ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အဖျားတက်နေ ဟန်တူသည့် ဖခင်ကြီးအား မှီတွဲလျက် . . .

“သတိထား ဟယ်လင် . . . ငါတို့တော့ သားခဲတွင်းကြီးတစ်ခု ထဲကို မှားပြီးရောက်လာကြတာထင်တယ်”

မင်းမောင်၏သတိပေးစကားကြောင့် ဟယ်လင်ခမျာ သူ့အား မှီတွဲကာ ငှက်ဖျားတက်နေသည့် ဖခင်ကြီးအတွက် ပျံ့ပန်နေမိသည်။ လက်ရှိအခြေအနေသည် မျှော်မှန်းထားသည်ထက် ပိုမိုညံ့ပင် ဆိုးဝါးနေ ခဲ့ပြီလေလား . . . ဝင့်ချက်စတာသေနတ်တစ်လက်၊ ငါးဖယ်ခုံးဝါးမြှောင်

သူရဲကောင်းစာပေ

တိုတစ်ချောင်း၊ ငှက်ဖျားတက်နေသည့် ရောဂါသည်တစ်ဦးနှင့် ဤသား
တွင်းကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ အသက်ချင်းလောင်းကြေးထမ်း
ရမည့်နှယ်ပါကတည်း။

“ ဝေါင်း . . . ဂရား . . . ဝေါင်းဂါး ”

ဝါးရုံတောကြီးထဲမှ ကျားဟိန်းသံကြီးများကို နားကွဲလှစေဖန်
ကြားလိုက်ရဦးသည်နှင့် ကြီးမားလှသော ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်း
ပိုင်းပိုင်းကြီးကို မင်းမောင်တို့ မိုးသဲသဲတွင် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

“ ဟာ . . . ဟို . . . ဟို . . . ဟိုမှာ ကျား . . . ကျားကြီး ”

“ OH.. God.. ဘုရားသခင် ”

မတူးတော့ပြီမို့ မင်းမောင်မှာ ဝါးဖယ်ခုံးခါးကြီးကို အသင့်ကိုင်
လျက် ခြွေကိုင်၍ရပ်ကာ ကျားကြီးအား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ဟယ်လင်နာ
ကမူ ဖခင်ကြီးကတစ်ဖက်နှင့်ဖြစ်နေ၍ မင်းမောင်ကို မကူညီနိုင်ရှာဖေ
ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ ဟဲ့ကောင်တွေ တော်ရာကိုသွားကြစမ်း . . . ဒီလောက်ခုတ္တ
ရောက်နေကြတဲ့သူတွေအချင်းချင်း မနေဘဲယှက်ကြစမ်းနဲ့ ထွက်သွား
ကြစမ်း ”

ရုတ်တရက် ကျောက်ဂူထဲမှထွက်ပေါ်လာသည့် ကြည်လင်
ပြတ်သားသောအသံကြောင့် သူတို့နှစ်သားရှိ ဝါးရုံတောအစပ်မှ ကျားကြီး
မှာ ဝေါင်းခနဲတစ်ချက်အော်မြည်ကာ ဝါးရုံတောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်ပွားသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ တစ်ဆက်

သူရဲကောင်းစာပေ

တည်းမှာပင် ဝါးရုံတောကြီးအတွင်းမှ တဖျောင်းဖျောင်းနှင့် တောတိုးသံ
ကြီးများနှင့်အတူ ကျားကြီးနှစ်ကောင် ပြေးထွက်သွားကြသည်။

မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့နှစ်ယောက် အသံကြားရာသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြူဆွတ်ရှည်လျားလှသည့် မုတ်ခိတ်ကုန်းစွယ်များ
ဖြင့် ယောဂီရောင်တောက်တစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းကာ ဆံပင်သျှောင်
ကို နောက်သို့ခွေတွဲ၍ချထားသည့် ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနှင့် လှသူတော်
ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည့်
တောင်ဝှေးကို ထောက်ကာထောက်ကာနှင့် မင်းမောင်တို့ရှိရာသို့
တစ်လှမ်းချင်းတိုးဝင်လာခဲ့ပြီး စေ့စေ့စူးစူးကြည့်ကာ . . .

“ အော် . . . အဝိဇ္ဇာဖုံးနေကြတဲ့ လူသားတွေပဲကိုး . . . ဒီလောက်
ခေါင်တဲ့တောကြီးထဲကို မီးပေါက်လက်နက်တွေကိုင်ဖွဲ့ပြီး ရောက်လာကြ
တော့ နယ်မြေခံသားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရန်လိုပြီး ဟိန်းကြဟောက်ကြတာ
ဘာဆန်းလို့လဲကွယ် ”

လှသူတော်ကြီး၏ ထိရှသောစကားများဆုံးသည်နှင့် မင်းမောင်
နှင့်ဟယ်လင်တို့နှစ်ယောက်သား ယောဂီသူတော်စင်ကြီးအား ဒူးထောက်
၍ ဦးညွတ်ကန်တော့လိုက်ကြပါ၏။

“ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်လာကြတဲ့သူတွေပါ . . . အဘိုး။
ကျွန်တော်တို့လက်ထဲက မီးပေါက်လက်နက်တွေက သတ္တဝါတွေတိုင်းကို
ပစ်ခတ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး ကာကွယ်ဖို့အတွက် ယူဆောင်လာခဲ့ကြတာပါ။
အဘိုး၊ ဒီမှာ ငှက်ဖျားမိထားတဲ့ လူမမာတစ်ယောက်လည်း ပါနေလို့

သူရဲကောင်းစာပေ

ကျွန်တော်တို့ကို နားခိုခွင့်ပေးပါ အဘိုး "

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မင်းမောင်၏စကားကို ခေါင်းတည့်နှိပ်ပြီး ဖြင့်နားထောင်ရင်း ယောဂီသူတော်စင်ကြီးနှုတ်ဖျားမှ စကားတစ်ချို့ ထွက်ကျလာခဲ့သည်။

"အင်း . . . ကယ်သင့်တဲ့အချိန်ရောက်လာတော့လည်း ကယ်လိုက် တာပေါ့၊ ကိုင်း. . . လာ. . . လာ ကျုပ်နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြ၊ စောစောက ကျားတွေကို ကျုပ်မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါပြီ၊ လူကလေးတို့ လက်ထဲက လက်နက်တွေကိုတော့ ကျုပ်နဲ့အတူရှိခိုက်မှာ မေ့ထားလိုက် ကြပါ။ "

ထို့နောက် မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်တို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဒေါ်နယ်ကိုတို့က ယောဂီသူတော်စင်ကြီးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြ သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပုစွန်ပုစွန်များစွာနှင့် . . .၊ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

" ရှူး . . . ဖရူ "

ကျောက်ဂူဝေရှေ့မှ ဝဲခနဲ ပါးပျဉ်ထောင်မာန်ဖိလာသည့် ငန်းမြေ နက်ကြီးနှစ်ကောကြောင့် မင်းမောင်တို့အားလုံး နောက်သို့တွန့်သွားကြ သည်။

ဟုတ်သည် . . . ။ ကြီးမားနက်ပြောင်နေသည့် ပါးပျဉ်ကြီးကို ထောင်ကာ မင်းမောင်တို့အား တိုက်ခိုက်ရန် တာစုနေသည့် ငန်းမြေကြီး နှစ်ကောင်က ဦးခေါင်းကြီးများကို ဘယ်ညာယိမ်းလျက် . . . ။

" ဟဲ့ . . . ကောင်ရှည်တွေ တစ်ခြားကိုရှောင်နေကြစမ်း . . .

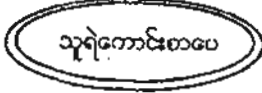
မို့ နောက်ကသူတွေဟာ မင်းတို့ရဲ့ရန်သူ မဟုတ်တော့ပါဘူး "

အဲဒါ့ဗြဿ်ရုပ်ပင် ယောဂီသူတော်စင်ကြီး၏ စကားဆိုသည်နှင့် ကြီးမားလှသော ငန်းမြေကြီးနှစ်ကောင်မှာ ကျောက်ဂူဝဲတစ်ဖက်ရှိ ကျောက်ချပ်ကြားများအတွင်းသို့ တလျှောက်လျှောက်နှင့် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ် သွားကြပါသည်။

မောက်တစ်ရာနယ်မြေ၏ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော ဝိဒ္ဓါရေခန္ဓိဗုညာစဉ်များသည် မင်းမောင်တို့အား စတင်ရှုဖမ်းစားကြလေ ပြီလားဟု . . . ။

" ဒါတွေက . . . တကယ်တော့ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ ပညာရပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး လူကလေးရယ် . . . အနိုင်မခံမေတ္တာခါတ်ရဲ့ တန်ဖိုးသတိထား တွေပေါ့ . . . သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာခါတ်တွေ ပွားများနိုင်ရင် သတ္တဝါတွေကလည်း ကိုယ့်ကိုမေတ္တာမပျက်ကြပါဘူးကွယ်၊ ကဲ . . . လာကြ . . . လာကြ . . . ဟောဒီ မီးလင်းဖိုနားမှာ လူနာကို လှဲသိပ် ထားလိုက် "

မင်းမောင် ထိတ်ခနဲရင်ခုန်သွားပါ၏။ ဤသူတော်စင်ယောဂီ ကြီးသည် သူ၏စိတ်ထဲတွင် ကြံစည်တွေးတောသည့်အရာများကို ဖောက် ထွင်း၍မြင်နိုင်လေသည်လား။ ဒွိဟသံသယအတွေးများနှင့် ကျောက်ဂူ ကြီးထဲသို့ လှည့်ပတ်အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဟယ်လင်နာကမူ ညည်းတွား နေသည့် သူမ၏ဖခင်ကြီးကို မီးဖိုနှင့်မနီးမဝေးတွင် ဖိုလှဲနေစေပါ၏။ ထို့နောက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် လွယ်သိုင်းထားသည့် ဝင့်ချွန်

စတာနိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကျောက်ဂူနံရံတွင် ထောင်လိုက်စဉ် . . .

“ ဂျူး . . . ဖရူး ”

“ OH.. God.. မင်းမောင် ”

ရုတ်တရက် ပါးပျဉ်ထောင်လိုက်သော ကျောက်တုံးကြား မြွေကြီးကြောင့် အနီးရှိ မင်းမောင်ကို ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွဲလိုက်မိသည်။

မြွေကြီး၏အသံကြောင့် ယောက်ျားတော်စင်ကြီးက သူ၏ထံထဲမှ တောင်ဝှေးကြီးကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဆောင့်ချလိုက်ပြီး . . .

“ ကိုင်း . . . ဒီနေ့အဖို့ မင်းတို့တစ်တွေကို တရားမဟောသောဘူ။ ဒီမှာ လူဧည့်သည်တွေပါလာလို့ နောက်နေညကျမှ ပြန်လာခဲ့ကြအခုတော့ ပြန်လိုက်ကြပေဦးတော့ ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း လူသူတော်ကြီး၏စကားကြောင့် ကျောက်ဂူကြီးထဲရှိ ငန်းမြွေကြီးများ၊ မြွေဟောက်ကြီးများနှင့် ငန်းတော်ကြားမြွေပါမကျန် အပြင်ဘက်သို့ အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြသည်မှာ ကျောက်ဂူကြီးပင် သိ၍သိ၍မိကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်သို့ . . .။

ထိုအခါမှ မင်းမောင်ရင်ခွင်ထဲမှ ဟယ်လင်နာခမျာ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ဖယ်ခွာလိုက်ပြီး မင်းလင်းဖိုမှ မီးခဲတစ်ချို့ကို ထင်းကိုင်းတစ်ခုနှင့် ထိုးဆွနေလိုက်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်ထဲမှာတော့ မမျှော်လင့်သော အထိအတွေ့ထူးကြောင့် မူးမူးမေ့မေ့ဖြစ်သွားကြသည်လေလား . . .။

သူရဲကောင်းစာပေ

မင်းမောင်ကမူ ဟယ်လင်ကိုကျောခိုင်းလျက် ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းဝယ် အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေပါ၏။

အတန်ငယ်ကွယ်ဝန်းသည့် ကျောက်ဂူကြီးထဲဝယ် ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်ခု၊ ကျောက်ရေအိုးတစ်လုံးနှင့် ဂူနံရံတွင် မှည့်ဝင်းနေသောသစ်သီးအချို့နှင့် ငှက်ပျောခိုင်များက ထောင်လျက်၊ ရေပြည့်ဝါးကွည်တောက်ကြီးနှစ်လုံးနှင့် အရှေ့ဘက်ကျောက်သားစင်မြင့်ထက်တွင် ရှေးဟောင်းကျောက်ဆင်းတုတော်တစ်ဆူနှင့် ပူဇော်လက်စ သီမီးတိုင်များက ကျောက်ဂူထဲဝယ် လင်းလက်နေပါလေ၏။

မိုးစိုရွာလာကြသည့် အအေးဒဏ်ကြောင့် နှစ်ဦးသား၊ မီးလင်းဖိုနားသို့ တိုးဝင်သွားကြသည်။ မီးဖိုမှာ အပူငွေ့ကြောင့် အဝတ်အစားတစ်ချို့ပင် သွေ့ခြောက်စပြုနေပါ၏။

မင်းမောင်မှာ မကြုံစဖူးထူးခြား ဆန်းကြားသော ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ဤယောက်ကြီး နေထိုင်သောနေရာမှာ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေများလား ဟူသော အတွေးများက တစ်စတစ်စ နေရယူလာကြသည်။

“ ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒီနယ်မြေဟာ လူကလေးတို့ သိပ်ပြီး ရောက်ချင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထူးကြီးပေါ့။ ဒီကျောက်ဂူကြီးရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ မျောက်တစ်ရာစေတီနဲ့ ထူးခြားတဲ့မျောက်ရုပ်တုကြီးတွေ ရှိတယ်ကွယ် . . . ဒီညတော့ ဖူးလို့မရတော့ဘူး မနက်မိုးလင်းမှ လူကလေးတို့သွားပြီး ဖူးမျှော်ချေကြပေါ့။ ကဲ . . . ရော့ . . . ရော့ ကလေးမ ဒီဆေးကို လူမမာကို တိုက်ကျွေးလိုက်ပါ။ မကြာခင်

သူရဲကောင်းစာပေ

ရောက်တွေကို ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်ကင်းသက်သာသွားပါလိမ့်မယ်။
ယောက်ျားတော်စင်ကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မင်းမောင်နှမ
သူတော်စင်ကြီးရှေ့သို့တိုင် သွားရောက်၍ ဦးချကန်တော့လိုက်ပါအောင်
သည်။

“ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဘိုး၊ စောစောက ဖွဲ့ဟသံသယ
တွေ ပွားမိတဲ့အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ အခုချိန်ကစပြီး အဘိုးရဲ့သန်စင်
အေးငြိမ်းတဲ့တရားတွေကိုလည်း နာကြားပါရစေ အဘိုး ”

သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်ကြစည်နေသမျှအားလုံး တစ်ခုမကျန်
သိမြင်နိုင်သည့် ယောက်ျားတော်စင်ကြီး၏ သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိတို့အား
ရိုးသေစွာ ဦးညွတ်ကန်တော့လိုက်ရသဖြင့် မင်းမောင်စိတ်တို့ ပေါ့ပါး
လန်းဆန်းသွားပါလေ၏။

မကြာခင်မှာပင် ငှက်ဖျားအခံနှင့် ဖျားကြီးနေရှာသည့် ဗိုလ်မှူး
ကြီးမက်ဒေါ်နယ်မှာလည်း သူတော်စင်ကြီး၏ ဆေးတစ်ခွက်နှင့်ပင်
ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာပါ၏။ ဟယ်လင်နာကမူ ထူးခြားသောသတ္တိ
ထူးများနှင့် ပြည့်စုံသည့် သူတော်စင်ကြီးကို ငေးမော၍ ကြည့်နေမိသည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မျောက်သတ္တဝါကြီးများကြားမှ သနားစဖွယ် အစ်မ
ဖြစ်သူ ‘မာရီယာ’ ကိုလည်း သတိရနေမိပါသည်။

“ အင်း... ရေခြားခြေခြားနဲ့ တိုင်းတစ်ပါးကလူမျိုးခြားပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကလည်း သံယောဇဉ်မီးတွေ တယ်ကြီးရှာတာပဲကလား၊ တစ်နယ်
ခြားအထိတောင် လိုက်လာကြပြီး ကံကြွေးဝဋ်ကြွေးတွေကို ပြုပြင်ချင်

သူရဲကောင်းစာပေ

ရသေးတယ်လို့ကွယ် ”
သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဆေးသောက်ပြီး အတန်ငယ်လန်းဆန်း
လာသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်ဘက်သို့ စကားဦးလှည့်သွားသည်မှ
မျက်နှာဖြူသားအဖနစ်ယောက်စလုံး ယောက်ျားကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်
ကြပါ၏။

“ မှတ်ထား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး... သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုတဲ့
ကျုပ်တို့ရဲ့ အတုလဲ အတုမရှိတဲ့ ဘုရားရှင်တောင်မှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့
အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေကို ကြေအောင်ပေးဆပ်ခဲ့တာပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
တို့လို သာမန်ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ဦးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖယ်ရှားလို့ရမှာ
တဲ့လဲ ”

“ သည်ကြားထဲ မနေနိုင်လို့ ရောက်လာရပြန်တော့လည်း
ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ချဦးမယ်၊ ဖြစ် တည် ပျက် ဆိုတဲ့ သဘာဝရဲ့ သဘော
တရားတွေဟာ မမြဲခြင်းဆိုတဲ့ အနိစ္စတရားတွေပဲလို့ သင့်တင့်စွာ နှလုံး
သွင်းဆင်ခြင်နိုင်မှ စိတ်သက်သာရာ ရတော့မပေါ့ ”

ယောက်ျားကြီး၏ သဘာဝကျကျ လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အပြု
သဘောဆိုရာ အရှေ့တောင်အာရှသမိုင်းနှင့်ညီသော တရားသဘောများ
ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်လွန်းလှသဖြင့် သူတော်စင်ယောက်ျားကြီးအား
ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်က ကျကျနနခူးထောက်၍ ကန်တော့လိုက်ပါ
လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့က ထူးခြားလှသည့်

သူရဲကောင်းစာပေ

သူတော်စင်ယောဝီကြီးအား ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်တို့ မိသားစု၏ လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်က ရင်နာကြေကွဲဖွယ် အတိတ်အတတ်ကြောင်း လေးတစ်ပုဒ်ကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောကြားလိုက်ပါတော့သည်။

ကျောက်ဂူကြီး၏ အပြင်ကမ္ဘာမှာတော့ အချိန်ခါမဲ့မိုးက တစ်စတစ်စနှင့် အားပျော့သွားလေသည်လား . . . ။

အခန်း(၂၀)

“ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေသို့ . . . ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြသူများ ”

အာဠာဝကတိုင်းကျော်တို့လူစုမှာ စိန်ဘန်းနှင့် မွန်ထော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လမ်းပြစေပြီး မိန်းမလှကျွန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်မှ ပတ်၍ အတွင်းသို့ဝင်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စိန်ဘန်းက တောကျွမ်း သလောက် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသည်။ ချောက်တွေ့လျှင် မည်သို့ ရှောင်မည်၊ ချောင်းတွေ့လျှင် မည်သို့ဖြတ်မည်၊ ဆူးခြုံရှိလျှင် မည်သို့

ကွင်းရှောင်ရမည်ကို သိထားသူဖြစ်၍ အဆင်ပြေလျက်ရှိသည်။

ကောသည် အတွင်းပိုင်းသို့ရောက်လာလေလေ နက်ရှိုင်းလာလေလေဖြစ်သည်။ လမ်းမရှိသောအခါ ဆူးခြံကိုရှင်းရသည်... ရောင်မများကိုဖြတ်ရာတွင် မိကျောင်းများ ရှိတတ်သဖြင့် သတိထားရသည်။ မတော်လျှင် မိကျောင်းသိုက်များနှင့်တိုးလျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

စိန်တန်းက ကံကုမယ့်ကြည့်၊ ဉာဏ်ကိုလွှာ၍ သုံးသည်။ စိန်တန်းကိုအားကိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ကံကြမ္မာမျက်စိလည်မှ သို့မဟုတ် မျောက်တစ်ရာဘုရားကို ကုသိုလ်ကံထူးမှ ဖူးတွေ့ရသည်။ မျက်စိလည်လမ်းမှတစ်ဆင့် ဒုက္ခရောက်နေသူများအား လမ်းပြကူညီပေးသည် ဘာညာစသည်များကို ယုံကြည်လက်ခံသူမဟုတ်။ ဤတောထဲတွင် မျောက်တစ်ရာဘုရားသာ အမှန်တကယ်ရှိလျှင် တွေ့ကိုတွေ့ရမည်ဟု တစ်ယူသန်အစွဲရှိသူဖြစ်သည်။

ယခု လွန်ခဲ့သောလေးငါးလခန့်က ဤတောကြီးထဲတွင် ကြီးမားလှသော မျောက်ရုပ်တုကြီးများကို မွန်ထော်နှင့်အတူ တွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက စိတ်ထဲတွင် အစာမကြေမှုတစ်ခုရှိခဲ့သည်။

ထိုအစာမကြေမှုမှာ ညတစ်ည လသာသာတွင် ကြီးမားလှသော မျောက်ကြီးများအလယ်၌ ရွှေရောင်ဆံပင်လေးများနှင့် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည့် လူမလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ၏လည်တွင်ဆွဲထားသည့် အစိမ်းရောင်များ လင်းလက်နေသည့် ရတနာလည်ဆွဲတစ်ခုသာ

သူရဲကောင်းစာပေ

သူ့ကို အစာမကြေညက်စေသည်သို့...။

သည်ကြားထဲ ဘိုးတကရဆိုသည့် ကပ္ပိယကြီးကလည်း ထိုဖြစ်ရပ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသိကြီးနှင့် မျှိုသိပ်ထားခဲ့သည်။ စိန်တန်း၏ အစာမကြေညက်မှုက ပိုမို၍ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ မှောက်ဆုံး မါးပြင်ခေါင်းဆောင်လိုလို ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူခိုလ်လိုလို အာဠာဝကတိုင်း ကျော်ဆိုသူနှင့် ပေါင်းစည်းကာ ယခုကဲ့သို့ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စိန်တန်းက လက်ထဲမှသေနတ်ကို မြေတွင်ထောက်ကာ ခြေရာခြေကြောင်းနှင့် သံလွန်စအချို့ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုနေပါ၏။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကျိုးပြတ်နေသည့် သစ်ရွက်စိမ်းတစ်ချို့နှင့် သစ်ပင်တစ်ချို့တွင် မီးထစ်ရာများကိုပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့်...

"ဟုတ်တယ်... ဆရာကြီး ဒီကောင်တွေ ဖောက်လမ်းကြောင်းအတိုင်း တက်သွားကြတာ သေချာတယ်... ဟိုမှာကြည့်ပါလား၊ ခရီးစဉ်မှတ်မိအောင် သစ်ပင်တွေမှ... မီးထစ်ရာတွေပေးသွားကြတယ်လေ"

ဟုတ်သည် စိန်တန်းတွေ့ထင်သကဲ့သို့ တောခေါင်းကြီးဦးကျော်သာနှင့် အဖွဲ့သားများက သစ်ပင်များကို လှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း ပင်စည်များတွင် မီးထစ်ပြီး အပြန်လမ်းအတွက် မှတ်သားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

"ကဲ... လာ ဆက်ပြီးသွားကြမယ် ဆရာကြီး တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်ကိုရောက်ရင် အပေါ်ပေါ်ကနေကြည့်ပြီး ကျုပ်ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာကို

သူရဲကောင်းစာပေ

ရှာဖွေကြည့်မယ်။ နောက်ဆုံး ဟိုမျက်နှာဖြူသားအဖရှိနိုင်လောက်မယ် နေရာကို မှန်းဆလိုရနိုင်မယ် ”

တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပေါ်စီးမှတွေ့မြင်နိုင်သည်မို့ ဘုရားနှင့် မျောက်ရုပ်ကြီးများရှိနိုင်မည် နေရာဒေသကို မှန်းဆ၍ရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့သော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရှေ့မှဆီးကာပိတ်ဖုံးနေသော ဆူးခြူးများကိုရှင်းကာ တောထိုးတိုးခဲ့ကြသည်။

အာဠာဝကတိုင်းကျော်ကလည်း စိန်ဘန်း၏အပြောနှင့်ပင် ရှားသွပ်နေရသော ‘လန်လုစွေ’ခေါ် ကျောက်စိမ်းနက်ကို လွန်စွာမှ ချဉ်ချင်းအာသီသရိုနေပါ၏။ ဤမျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲတွင် မျောက်ကြီးများနှင့်အတူ လှည့်လည်သွားလာနေသည့် ‘လန်လုစွေ’ကျောက်စိမ်းနက်ပိုင်ရှင် လှမလေးတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင်...

သို့သော်... သူ၏အတွေးစိတ်ကူးကို တဝေါဝေါတဝုန်းဝုန်းနှင့် ရှာချလာသော မိုးသက်လေနှင့်အတူ ကျည်ခနဲ ကျည်ခနဲ အော်မြည်ဟစ်လိုက်သည့် ဆင်ကြီးများ၏ ဆင်မာန်ဟစ်သံကြီးများက ဖျက်ဆီးချေမှု လိုက်ပါတော့သည်။

“ ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ... ဝူး ”
“ ကျည်... ကျည်... ဝူး... အူး... ဝူး... ကျည် ”
“ ဝေါ... ဖရော... ဝုန်း... ဖရူး... ဖျော ”
ခဏအတွင်းမှာပင် ဆင်အော်သံ၊ တောတိုးသံ၊ သစ်ပင်ကြီး

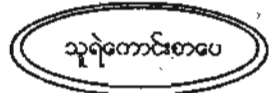
အဖျား၏ လဲပြိုင်သံများနှင့် တဝေါဝေါ မိုးသက်လေပြင်းရိုက်ခတ်သံများအတူ ကမ္ဘာ့ပျက်သည့်နယ် ဆူညံစွာပေါ်ထွက်လာကြပါတော့သည်။

“ဟာ... ဆ... ဆရာကြီး ဟို... ဟိုမှာ ဝေင်... ဆင်... ဆင်ကြီးတွေ... ”
“ ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း ”
“ ကျည်... ကျည်... ဝူး... ဖျောင်း ”
“ အား... အမယ်လေး... အူး ”

တောကြီးအတွင်းမှ မည်းမည်းတုတ်နေသည့် တောဆင်ရိုင်းကြီးများက မကောင်းဆိုးဝါး၊ နာနာဘာဝကောင်ကြီးများနယ် စိန်ဘန်းကြီးလှူရိုရာသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်မို့ ကြောက်လန့်တကြား၊ သေနတ်ဖြင့် အိတ်ကြရင်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြပါတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် တောကြီးတစ်ခုလုံး တဝေါဝေါအော်မြည်သံကြီးများနှင့် ဝင်းခနဲ ဆက်ခနဲ လျှပ်ပျက်သံ၊ တကိုင်းဂိုင်းနှင့် မိုးထစ်ချုန်းသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လောဘသားများအား မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ မောင်းနှင်ထုတ်ပေးသကဲ့သို့ပါတည်။

အာဠာဝကတိုင်းကျော်က လူပါးလူမိုက်၊ တောကျွမ်းသော စိန်ဘန်းအား သူ့အနီးတွင်ခေါ်ထားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့သော ကျဉ်းထဲအရပ်ထဲတွင် စိန်ဘန်းနောက်မှ အရိပ်အခြေကြည့်၍ လိုက်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း စိန်ဘန်းနှင့်အတူ ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ကို

သက်စဉ်းဂျူးဂျီ

၂၀၂

ပစ်ခတ်ခဲ့ပြီး မဟာနိသဖြင့် တစ်ဖက်ရှိလျှို့ကြီးထဲသို့ လိုဝှ်ဆင်းကာ အန္တရာယ်သေဘွင်းမှ ပွတ်ကာသိကာဖြင့် ရှောင်တိမ်းလွတ်မြောက်လာကြသည်။ သို့သော်... လျှို့ကြီးထဲမှာတော့ ညနေဆည်းဆာဖြစ်သည့်တိုင် အမှောင်ရိပ်များက အင်အားကောင်းကောင်းဖြင့် ကြီးစိုးထားကြသည်။ မြူခိုးနှင့်မှုန်များဖြင့် ပိတ်ပုံနေသည့်ကြားမှ တဝေါ်ဝေါ်နှင့်ရွာချလာသော မိုးကပါ အင်အားပြည့်ကူညီပေးနေသည်မို့ အာဠာဝကတိုင်းကျော် စိန်ဘန်းနှင့် နောက်ပါတပည့် သုံးလေးဦးတို့မှာ ကြွက်စုတ်ကလေးများ နှယ် ဖြစ်နေပါချေပြီကော။

၆၆၆၆၆၆

အခါမဲ့မိုးကြီးက တစ်စတစ်စ အားပျော့သွားခဲ့ပါချေပြီ။ ကျောက်ပြားကြီးနှစ်ချပ်ဆင့်၍ မိုးထားသည့် သဘာဝခေါင်မိုးကြီးများအောက်တွင် သစ်တောအရာရှိမင်းဒင်နှင့် ဖိုးနီတို့မှာ စိတ္တိနေသည့် အင်္ကျီဘောင်းဘီများကိုချွတ်ကာ ရေစင်အောင်ညှစ်ထုတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ခပ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်ချိန်တွင် ပြန်၍ဝတ်ဆင်ထားလိုက်ကြပါ၏။ ထို့အတူ သေနတ်များနှင့်ကျည်ဆန်များကိုလည်း စစ်ဆေး၍ တိုက်ချွတ်နေကြပါ၏။ နှစ်ဦးသား ဗိုက်ဆာနေကြသော်လည်း မိုးက ကောင်းစွာ မတိတ်သေးသဖြင့် ကျောက်အမိုးပြားကြီးအောက်မှ မထွက်နိုင်ကြသေး။

သူရဲကောင်းစာပေ

အမှောင်သည် တစ်စတစ်စ ကြီးစိုးမင်းမူလာခဲ့သည်။ မှိန်ဖျော့ချော့ အမှောင်ရိပ်များအောက်တွင် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် မြင်တွေ့နေရသော မျောက်ရုပ်ကြီးများကိုကြည့်ကာ ဖိုးနီတစ်ယောက် သွေးပျက် ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။ သူ၏မျက်စိထဲဝယ် ကြီးမားလှသော မျောက်ကြီးများမှာ ထရိပ်ရိပ်နှင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ မြင်နေရသလိုလို။

“ဟေ့... အရာရှိလေး ငါ... ငါဒီမျောက်ရုပ်ကြီးတွေကို မြင်တွေ့နေရတာ စိတ်မသန့်သလိုပဲ... ငါ့မျက်စိထဲမှာ ဒီမျောက်ရုပ်ကြီးတွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လှုပ်ရှားလာကြသလားလို့”

“ဟာ... မင်းနှယ်ကွာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဒီအရုပ်ကြီးတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှုပ်ရှားနိုင်ပါတဲ့လဲ... မင်းရဲ့စိတ်ကိုက ချောက်ချား တုန်လှုပ်နေလို့ မျောက်ရုပ်ကြီးတွေက လှုပ်နေကြတာနေမှာပေါ့”

မင်းဒင်မှာ သေနတ်ကိုတိုက်ချွတ်ပြီး ပြောင်းဝမှဒေစ ကျည်ဆန် ထည့်ပြီး ဆုံလည်ပိတ်သည့်အဆုံး စနစ်တကျလုပ်ကိုင်ရင်း ဖိုးနီကို မာန်မဲဆူပူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်...

တန်းစီကာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့် မျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ အရှေ့ဖျားဘက်ဆီမှ တောတိုးသံ၊ ခြံခတ်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ စကားပြောသံ အချို့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘုရား... ဘုရား လိုက်လာမိတာ မှား... မှားပြီထင်တယ် တော... တောချောက်ပြန်ပြီလား မ... မ... မလိဘူး အရာရှိ”

သူရဲကောင်းစာပေ

လေးရေ”

“ဟာ...တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ဖိုးနီရာ၊ လူလား တောထဲ
လားဆိုတာ သေသေချာချာ နားစွင့်နေတာကွ... တစ်ချက်မှားသွား
နဲ့ အသက်ပါပေးလိုက်ရမယ့် တောကြီးဆိုတာ မမေ့နဲ့ ”

မင်းဒင်မှာ ဖိုးနီကိုသာ ဖိနှိပ်မာန်မဲရင်း ကျောက်တုံးကြီးအောက်
ကွယ်တွင် နေရာယူကာ ပြောင်းဝကို အသံများထွက်ပေါ်လာသည့် နေရာ
သို့ အသင့်ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ပါ၏။

ပထမ...တောတိုးသံကြားရသည်။ ဒုတိယ စကားသံထဲတွင်
ကြားလိုက်ရပြီး ပစ်ကွင်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်
ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆွဲလျက်...

“ဟာ...စိန်...စိန်ဘန်းနဲ့ ဟို...ဟို ဘီ...ဘီ...ဘီ
ကြီးတို့ပါလား ”

မင်းဒင်နောက်မှ ဖိုးနီ၏အသံက ထစ်ငေါ့ထစ်ငေါ့နှင့် ထွက်
လာသည့်ကြောင့် မင်းဒင်က လှည့်၍မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ ဖိုးနီ ”

“ ဟို...ရှေ့က ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ကောင်က ကခုန်နီရွာထဲ
မှဆိုးစိန်ဘန်း၊ အဲ...ဟို တောဆောင်းဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ဗိုက်
ခပ်ဝဝနဲ့လူက ဘီလူးကြီးလို နာမည်ကြီးနေတဲ့ အာဠာဝကတိုင်းကျော်
ဝါးပြိုင်လီလိုလို ရောင်စုံသူပုန်လိုလိုနဲ့ တပည့်တပန်းတွေ အများကြီး
ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်နေတဲ့ ဝါးပြခေါင်းဆောင် ”

သူရဲကောင်းစာပေ

ဖိုးနီက နောက်မှ တာတွတ်တွတ်နှင့် တိုးတိုးသာသာ ပြောပြ
နေပါ၏။ မကြာခင် မျောက်ရုပ်ကြီးများ၏ရှေ့သို့ စိန်ဘန်းနှင့်အာဠာဝက
တိုင်းကျော်တို့ ဦးဆောင်သော လက်နက်ကိုင် လေးငါးခြောက်ယောက်ခန့်
ပိုင်းအုံရောက်ရှိလာကြသည်။

“ ကိုင်း...ကျုပ်ပြောသားယဲ ဟောဒါက မျောက်တစ်ရာနယ်
မြေကြီးထဲက ထူးခြားတဲ့မျောက်ရုပ်ကြီးတွေပဲ၊ တကယ်ရှိလို့ တကယ်
သေသေချာချာရှာဖွေရင် တွေ့ပါတယ်လို့...ဟင်း...ဟင်း...
ကံကောင်းချင်တော့ ဒီနေ့လပြည့်နေ့ဆိုတော့ ဟောဒီနေရာကို ညသန်း
ခေါင် လောက်ဆိုရင် လူမလေးနဲ့မျောက်ကြီးတွေ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်
... ဆရာကြီး ”

“ မင်းဟာ သေချာရဲ့လား... စိန်းဘန်း မင်းပြောသလို
ရောက်မလာခဲ့ရင်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ငါသဘောကတော့ ထိုင်ပြီး
စောင့်နေရတာထက် သူရှိတဲ့နေရာကိုသွားရှာတာ ပိုမကောင်းဘူးလား
စိန်ဘန်းရယ် ”

အာဠာဝကတိုင်းကျော်က သူ၏ရှေ့မှ ကြီးမားလှသော မျောက်
ရုပ်ကြီးများကိုကြည့်ရင်း သူ၏သဘောထားကို စိန်ဘန်းအား ပြောဆို
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ အို... သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊
ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီလူမလေးနဲ့ မျောက်ကြီးတွေက ဘယ်မှာနေကြ
သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူးလေ ”

သူရဲကောင်းစာပေ

နောက်ဆုံးစကားပြောလိုက်သော စိန်ဘန်းကြောင့် အာဠာဝက တိုင်းကျော်မှာ ယောင်နုနုဖြစ်သွားပါ၏။ သို့သော်လည်း 'လန်လုရွှေ' ခေါ် ကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲရတနာကြီးဟူသော လောဘာစိတ်ကြောင့် စိတ်ကို တစ်ထစ်မျှလျှော့ချလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ စိန်ဘန်း၏ မချေမငံစကားကြောင့် ကသိကအောင့်ဖြစ်သွားပါ၏။

“ ဟင်း . . . ဟင်း . . . စိတ်ကိုရှည်ရှည်ထားပါ ဆရာကြီး အဲဒီလူမလေးကိုသာ စောင့်ပြီးဖမ်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဆယ်သက် စားမကုန်နိုင်တဲ့ ကျောက်စိမ်းနက်ကိုရမယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှမတွေးမိဘူးလား ”

စိန်ဘန်း၏စကားကြောင့် အာဠာဝကတိုင်းကျော်၏ မျက်နှာမှာ ပျက်ယွင်းသွားပါ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း စိန်ဘန်းကို လျှော့တွက်၍မရကြောင်း တွေးနေမိသည်။

“ အော် . . . မင်းကလည်း အကြံတော်တော်ကြီးပါလား အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း အကြံတူရင်ရန်သူဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်လေ အဲဒီတော့ မင်းဟာ ငါ့အတွက် အကြီးမားဆုံးရန်သူပဲ၊ လူမလေးကိုတွေ့ပြီး ကျောက်စိမ်းနက်ကိုရတာနဲ့ မင်းကိုရှင်းပစ်ရမယ့် စိန်ဘန်းရေ ဟင်း ဟင်း ”

ထိုအတူပင် စိန်ဘန်း၏အတွေးကမ္ဘာထဲတွင်လည်း အာဠာဝက တိုင်းကျော်၏ နောက်ဆုံးနေ့များကို မြင်ယောင်ကြည့်နေမိပါ၏။

“ ဟင်း . . . ဟင်း ဟောဒီမိန်းမလှကျွန်းရဲ့တောကြီးဟာ ငါ့

မင်းပြန်ဆိုတာ မင်းမေ့နေတယ်ထင်တယ်၊ ငါ့ခြေ ငါ့လက်နဲ့ စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ဟောဒီမျောက်တစ်ရာဝက်ပါတောကြီးဟာ မင်းရဲ့နောက်ဆုံး သင်္ချိုင်းပဲ အာဠာဝကဘီလူးကြီးရေ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ”

လောဘာစိတ်ဟူသည် လွန်စွာပြင်းထန်သော ဓမ္မေသိပ်နှင့်တူ၏။ ဓမ္မေသိပ်မိခဲ့၍ အချိန်မှီသိရှိခဲ့လျှင် အသိပ်ဖြေဆေးနှင့် ကုသကာကွယ် နိုင်သော်လည်း လောဘအသိပ်တက်ခဲ့လျှင်ကား မည်သည့်ဖြေဆေးမှ မရှိပါချေ။ ယခုလည်း ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးကိုယ်စီနှင့် လူမလေးထံမှ လည်ဆွဲရတနာကို စိတ်ကူးယဉ်နေကြသည့် လောဘာတစ္ဆေကောင်ကြီးနှစ်ယောက်၏ ဇာတ်သိမ်းသည် . . . သာယာလှပချိုခြိန်နိုင်ပါမည်လား။

ထိုစကားများကို ကြားသိလိုက်ရသည့် မင်းဒင်ခမျာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားပါချေပြီကော။ လျှို့ဝှက်သတင်းပေါက်ကြားမှုကို အံ့အားသင့်သွားရသည့်အပြင် ယခုတိုင် ဘယ်ဆီဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိရသေးသော မင်းမောင်နှင့် မျက်နှာဖြူသားအဖတို့အတွက်ပါ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ဝင်လာပါလေ၏။

“ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ . . . ဒီကောင်တွေအုပ်စုက ဒီအကြောင်းတွေကိုသိပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတာပါလိမ့်၊ အင်း . . . မင်းမောင်တို့နဲ့များ ရင်ဆိုင်တိုင်းမိခဲ့ရင်တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ ပိုးနီရေ ”

“ ရှူး . . . ရှူးတိုးတိုး အရာရှိလေး၊ လေသင့်ရင် ငါတို့အသံတွေကို သူတို့ကြားသွားနိုင်တယ်နော့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ . . . ငါတို့

ပြောသလို ဟို...ဟိုမျောက်ကြီးတွေနဲ့ လူမလေးတို့ ရောက်အလာကို စောင့်ကြည့်ကြမလား အရာရှိလေး ”

အခြေအနေက ရှေ့မတိုးသေး နောက်မဆုတ်သာ ရှိနေပါ၏။ သည်ကြားထဲ မင်းမောင်တို့နှင့် အဆက်အသွယ်မရသေးသည်က ခက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ပြောသလိုပင် လူမလေးနှင့်မျောက်ကြီး များ ရောက်ရှိလာကြမည့် သန်းခေါင်ယံအချိန်ကိုပင် စောင့်ကြည့်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်... အချိန်အခါမဲ့ မိုးကြီးက လုံးဝစဲသွားပါချေ ပြီတည်း။

သူရဲကောင်းစာပေ

အခန်း(၂၁)

“သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသော မျောက်တစ်ရာဝိညာဉ်”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ၏ လပြည့် ညတစ်ည...။ နင်းငွေမြူမှုန်များနှင့် လက်ကျန်မိုးရိပ်မိုးသားများက လေနှင့်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့လွင့်ပျောက်... ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လပြည့်ဝန်း ကြီးက တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသလို လပြည့်ညဉ့်ကလည်း တစ်စ တစ်စ ရင့်လာသည်သို့...။

မကြာမီ လပြည့်ဝန်းကြီးသည် ညဉ့်ကောင်းကင်၏ အလယ် ဗဟိုတည့်တည့်တွင် မီးလုံးကြီးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်သို့။ ရွှန်းဖြူ

သူရဲကောင်းစာပေ

ဝင်းပစ္စာဖြင့် သူ၏အလင်းအားတို့ကို ဖြန့်ကျက်ပေးနေပါ၏။

အချိန်က . . . လပြည့်ည လ၊ မွန်းတည့်ချိန်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း တောအုပ်အစပ်ဆီမှလိုလို . . . မျောက်ရှစ် တစ်ရာ၏ အဖျားထိပ်ထုံးဘက်ဆီမှလိုလို . . . ကွဲကွဲကွဲနှင့် မျောက်အော် သံအချို့ကို သံသဲမှုကြားနေရသည်။

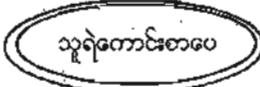
“ဟော . . . ဟော သူ . . . သူတို့လာ နေ . . . ကြ . . . ပြ ကျောက်တုံးတွေအကွယ်မှာ ဝပ်နေကြစမ်းဟေ့၊ အသံမထွက်နဲ့၊ မလှုပ်ရှားမိကြစေနဲ့၊ ဟို . . . ဟိုမှာ လူ . . . မ . . . လေးနဲ့ မျောက်ကြီးတွေ လာနေကြပြီ”

“ဟာ . . . ဘုရား . . . ဘုရား ဒီမျောက်ရှစ်ကြီးတွေ ဘယ်လို လှုပ်ပြီး အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြတာလဲဟေ့ . . . ကေ့ တော . . . တော တောချောက်ခံပြန်ပြီထင်တယ် ”

အာဠာဝကတိုင်းကျော်၏ နောက်လိုက်တပည့်များမှာ တော တွင်းအတွေ့အကြုံ မရှိကြသူများမို့ ကျောက်သားမျောက်ရှစ်ကြီးများ နောက်မှ တစ်ရပ်ရပ်နှင့်လှုပ်ရှားတိုးဝင်လာကြသည့် မျောက်ကြီးများကို လရောင်အောက်တွင် အမြင်မှားနေကြသဖြင့် သွေးပျက်ချောက်ချားနေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ တိတ်ကြစမ်း . . . လုံးဝအသံမထွက်နဲ့ ”

အာဠာဝကတိုင်းကျော် ဆူပူငေါက်ငန်းလိုက်မှ နောက်လိုက် တပည့်များမှာ ကျောက်တုံးအကွယ်တွင်ဝပ်ကာ ဘုရားတနေပါချေ .

ပြီကော။

မကြာမီ သစ်ပင်မြို့နယ်ကြီးများပေါ်မှတစ်ဆင့် လွဲကော၊ ခုန်ကော၊ ကူးကောနှင့် မျောက်ရှစ်ကြီးများအနီးသို့ တကယ့်မျောက်သတ္တဝါကြီးများ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထူးခြားသည်မှာ မျောက်ကြီးများနှင့်အတူ ရွှေ ရောင်ဆံပင်လေးများနှင့် မျက်လုံးပြာပြာ လူမလေးတစ်ယောက်ကို လပြည့် ညအလင်းရောင်တွင် အံ့ဩစွာတွေ့မြင်နေကြရပါတော့သည်။

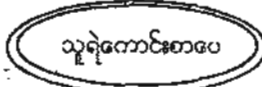
ထိုမြင်ကွင်းကို ကျောက်ပြားကြီးများအကွယ်မှ သစ်တော အရာရှိမင်းဒင်နှင့် ဖိုးနီတို့ကလည်း မြင်တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား တကယ့်ကို လူမလေးတစ်ယောက်ပါလား၊ နောက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသမီး ဟယ်လင်နာလို ရွှေရောင်ဆံပင်လေးနဲ့ ဆိုတော့ . . . ဟင် လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ပစ္စည်းကလည်း အစိမ်းရောင် တွေ ပြုံးပြုံးပျက်ပျက်နဲ့ပါလား ဒါ . . . ဒါ . . . ဒါဆို ”

ဟုတ်သည် . . . မြူနှင်းများဝေဝနေသည့် ညချမ်းခါသမယတွင် မျောက်ကြီးများနှင့်အတူ ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် မိန်းမငယ်လေးက တစ်ပင် မှတစ်ပင်သို့ ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်စွာ ခုန်ပျံဆော့ကားကနေသည်မှာ တကယ်ပင် မျောက်ကြီးများနှင့်မခြား ကျွမ်းကျင်လှပါဘိခြင်း။

“ကိုင်း . . . လာ . . . ဆရာကြီး သူတို့နောက်ကနေ အသာ လိုက်ချောင်းကြမယ်၊ ငါတို့ကို တွေ့မသွားစေနဲ့ အခွင့်သင့်ရင် တစ်ပြိုင် တည်းလှုပ်ရှားကြမယ် ”

စိန်ဘန်းက အာဠာဝကတိုင်းကျော်တို့အဖွဲ့ကို သတိပေးစကား

ပြောပြီး မျောက်အုပ်ကြီးနောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ လူမလေးနှင့် မျောက်ကြီးများကတော့ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်ပျံ့ဆော့ကစားကြရင်း နက်ရှိုင်းသောတောကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီ ပါတော့သည်။

ထိုးအချိန်တွင် . . .

မျောက်တစ်ရာစေတီနှင့် မနီးမဝေးရှိ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့သားအဖမှလည်း ယောက်ျားတော်စဉ်ကြီး ရှင်းပြနေသည့်စကားများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

“ အင်း . . . ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ကြရတဲ့ သံသရာကြီးဟာ တယ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ကျွန်ုပ် အထင်ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားသမီးလေးကို မျောက်ကြီးတွေက ကယ်တင် ပေးထားတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောဒီမျောက်တစ်ရာ နယ်မြေကနေ ဟိုးမြစ်ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးအထိပေါက် တဲ့ လျှို့ဝှက်ဥမင်လို့ထင်ခေါင်းတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီကမျောက်ကြီးတွေဟာ ရံပန်ရုံခါ အဲဒီသမီးကြောင်းကနေ မျောက်တစ်ရာဝဲကြီးရှိရောက် ညဘက် တွေမှာ သွားလာကြလေ့ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားတယ် ”

“ ခင်ဗျားတို့ရဲ့သမီးဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မျောက် တစ်ရာဝဲကြီးထဲကနေ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး ကမ်းစပ်မှာတင်နေရာကနေ မျောက်ကြီးတွေက တွေ့သွားပြီး ကယ်တင်ခဲ့လို့ အခုလို မျောက်တွေနဲ့ အတူသွား၊ အတူလာ၊ အတူဆော့ကစားရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့တာဖြစ်မယ်။

သူ့ရဲ့ကောင်းစာပေ

သူ့ကိုကျွပ်တွေ့တာတော့ လေးငါးနှစ်လောက်ရှိလွှားပြီ။ အဲဒီလူမလေးနဲ့ မျောက်ကြီးတွေဟာ ကျွပ်တရားအားထုတ်တဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ကျောက်ဂူကြီးကို လပြည့်လကွယ်နေတိုင်း ငှက်ပျောသီး၊ သစ်သီး စတဲ့ စားစရာတွေကို လာပြီးပို့ပေးကြတယ်လေ ”

သူတော်စဉ်ယောက်ျား၏စကားများကို နားထောင်ရင်း ဗိုလ်မှူး ကြီးတို့သားအဖမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကိုက်၍ခံစားနေကြရရာပါ၏။ အဖြစ်ဆိုးလှသည် သမီးဖြစ်သူ၏ဘဝကို မည်သို့ကယ်တင်ရမည်ကိုလည်း စဉ်းစားနေမိကြသည်။

“ ကျုပ် . . . ဒီကလေးမကို မျောက်ကြီးတွေကြားမှာတွေ့တာနဲ့ ကယ်တင်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံကြည့်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ငယ်စဉ်ကတည်းက တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့အတူ ယဉ်ပါးခဲ့လေတော့ ကျွပ်ဆီမှာ သူမနေနိုင်ဘူး။ မျောက်ကြီးတွေနဲ့ပဲ ပြန်ပြီးလိုက်သွားတာနဲ့ နောက်ဆုံး ဒီလိုပဲကြည့်နေရတော့တယ်လေ ”

“ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲပေါ့ကွယ် . . . လူကိုပြုပြင်လို့ ရချင်ရနိုင်ပေမယ့် ကံကိုတော့ ဘယ်လိုမှပြုပြင်လို့မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ အင်း . . . နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ဒီလိုပုံစံအတိုင်းပဲ မျောက်ကြီးတွေနဲ့ အတူ လွှတ်ထားလိုက်ရတော့တာပဲပေါ့။ လူတွေပြောပြောနေကြတာက တော့ မျောက်တစ်ရာနယ်မြေထဲက မျောက်ရုပ်ကြီးတွေဟာ ညညဆိုရင် အသက်ပိညာဉ်ဝင်လာကြပြီး လမ်းစပျောက်နေတဲ့သူတွေ၊ ဒုက္ခရောက် နေကြတဲ့သူတွေနဲ့ အန္တရာယ်နဲ့ကြုံတွေ့နေရတဲ့သူတွေကို လမ်းပြကယ်တင်

သူ့ရဲ့ကောင်းစာပေ

ပေးနေကြတယ်လို့ ခွဲထင်ယုံကြည်နေကြတယ်... အမှန်တော့ ဒီထူးလေးနဲ့ မျောက်ကြီးတွေပဲ လုပ်ဆောင်ပေးနေကြတာပဲလေ။ အင်း... ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ လောကီသံသရာထဲက အင်မတန်နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်လှတဲ့ ဝိဇ္ဇာခရဂုဗိဇ္ဇာပညာရပ်တွေကို ပြောပြလို့မထင်တော်ဘူးပေါ့။”

“ အင်း... ခဏကြာလို့ အရုဏ်တက်ခါနီးရင် မျောက်ကြီးတွေနဲ့အတူ ခင်ဗျားရဲ့သမီးဆိုတဲ့ ‘လူမလေး’ တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတော့မယ်။ အင်း... အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မဆုံးနိုင်ဘဲ သံသရာလည်နေတဲ့ လောကကြီးပါလား။”

သူတော်စင်ယောဂီကြီးမှာ မင်းမောင်တို့အား ရှည်ကြာစွာ ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ပြီး သူ၏ဝါးကွပ်ပြစ်ပေါ်တွင် ခဏတာမျှ အနားယူနေသည်သို့။

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ အရှေ့လောက၏တစ်စွပ်မှ နီကျင်ကျင်အရောင်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး နေ့သစ်တစ်ခု၏ အရုဏ်ဦးသည် လူးလွန်နိုးထစပြုလာခဲ့ပါပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ဂူကြီးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်တောအုပ်ဆိုမှ ကွဲကွဲကွဲကွဲ အော်သံတစ်ချို့နှင့်အတူ တောတိုးသံသဲ့သဲ့ညင်ညင်ကို ကြားလာရပါ၏။ ကွပ်ပြစ်ပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေကာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည့် သူတော်စင်ယောဂီကြီးမှာ မင်းမောင်တို့အားမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချလျက်မှပင် တိုးညင်းစွာစကားဆိုလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းစာပေ

“သူတို့လာနေကြပြီ... လူကလေးတို့ကိုတွေ့သွားခဲ့ရင် ဝင်လာကြမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ သမီးလေးကိုတွေ့ချင်ရင် တစ်နေရာကသာ ပုန်းကွယ်ပြီးကြည့်ကြပေတော့။ ပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွယ်။”

ယောဂီသူတော်စင်ကြီး၏စကားကြောင့် မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့မှာ ဖခင်ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကျောက်စွယ်ကြီးများနောက်သို့ တွဲငင်ခေါ်ယူသွားကြပြီး ပုန်းကွယ်၍နေလိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်၏မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်ကြည်တို့က အိုင်ဖွဲ့လျက်...။

ထိုအချိန်တွင် မျောက်အော်သံများကို နီးကပ်စွာကြားလိုက်ကြပြီး ကြီးမားလှသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်တော့မှ သစ်သီးအချို့ကို ပွေ့ပိုက်ကာဝင်ရောက်လာသည့် လူမလေးကို ဝမ်းနည်းဝမ်းသာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အညိုရောင် သားမွှေးရေတစ်ချပ်ကို အပေါ်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သလိုခြုံလွှမ်းထားပြီး ပေါင်လည်အထိဝတ်ဆင်ထားသည်။ တစ်ချို့ မျောက်ကြီးများက ငှက်ပျောခိုင်ထမ်းလာကြပြီး မျောက်ငယ်လေးများမှာမူ သစ်သီးတစ်ချို့ကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည်များက ညစ်ပေစွာဖွာလန်ကျဲနေသည့်တိုင် အနောက်တိုင်းဗီဇေနေ့ဖြစ်သော မျက်လုံးပြာပြာနှင့် လည်တွင်ခွဲထားသည့် ‘လန့်လှစွေ’ ကျောက်စိမ်းနက် လည်ဆွဲရတနာက ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်၏သမီး မာရီယာဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်သို့။

ကျောက်စွယ်နောက်ကွယ်မှ ကြေကွဲစွာကြည့်နေရာသည့် ဖခင်

သူရဲကောင်းစာပေ

ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ညီမဖြစ်သူဟယ်လင်နာတို့၏ ရင်ထဲမှာတော့ မခံစားနိုင်လောက်အောင်ပင် စူးစူးနစ်နစ်နာကျင်လျက် ရှိပါ၏။

“ အော် . . . အဖြစ်ဆိုလျှင်လား သမီးလေးရယ် ”

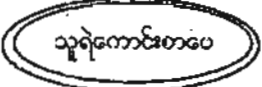
မည်ကဲ့သို့ ဝိပါကဝဋ်ကြွေးပါလာခဲ့လေသည်မသိ၊ လူသားစစ်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် တိရစ္ဆာန်များကြီးများနှင့်သာ အတူတကွနေထိုင်ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေရှာသည့် ကံဆိုးရှာသူ သမီးကြီးမာရီယာကိုကြည့်ကာ ဖခင်ဗိုလ်မှူးကြီးခမျာ ယူကြီးမရ တာသသနှင့် နှလုံးကြေကွဲလျက်ရှိနေပါချေပြီတည်း။

မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့မှာလည်း မည်သို့မှမယုံကြည်နိုင်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဆိုနှင့်ဖွယ်ကောင်းလှသော ဖြစ်ရပ်ခန်းတစ်ခုကို မကြည့်ချင်မြင်လျက်သာရှိနေပါ၏။

“ OH .. God ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ဘယ်လိုအဖြစ်ကြီးနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတာလဲ . . . မမရယ် အဟင် . . . ဟင် ”

“ အော် . . . လူသားစစ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ လူသူမနီးတဲ့ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့အတူတူ ရှင်သန်နေရတာလို့ သမီးရယ်၊ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး သမီးကို ငါခေါ်မယ် . . . ငါ့သမီး ကို ငါကိုယ်တိုင်ခေါ်သွားမယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ”

ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ အခြေအနေပြောင်းလဲသွားသည့် ကြေကွဲသောနှလုံး၊ စူးရှသောဝေဒနာခံစားမှုများကို ရင်မှာပိုက်လျက် မချည့်တင်ကံခံစားနေရရှာသည့် ဖခင်ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ ငှက်ဖျားဒဏ်အခံ

နှင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည်ထင်။

မျက်လုံးကြီးပြူးကျယ်လျက် ပါးစပ်မှလည်း တာတွတ်တွတ်ပြောကာ စိတ်ကစဉ်းကလျား ဖြစ်သွားခဲ့သည်လေလားမသိ၊ မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့အလစ်တွင် ကျောက်စွယ်နောက်မှ ဝန်းကန်ပြေးထွက်ကာ သမီးစိတ်နှင့် လူမလေးအား ပြေး၍ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ သမီး . . . သမီးလေး မာရီယာ . . . ဒယ်ဒီနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ . . . လိုက်ခဲ့ရမယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ”

“ ဒိုင်း . . . အ . . . ပူး . . . ပူး . . . ပူး . . . အူး ”
ရုတ်တရက်မို့ လူမလေးမှာ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ပွေ့ဖက်လာသည့် ဖခင်ကြီးကို ဝန်းကန်တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဝုန်း . . . ဘုန်း ”

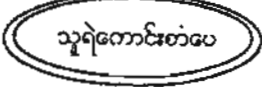
“ အ . . . ”

“ ဟာ . . . ဗိုလ်မှူးကြီး ”

“ OH .. ဒယ်ဒီ ”

ဟုတ်ပါသည် . . . သတ္တဝါများနှင့်သာ နှစ်ရှည်လများ နီးနီးကပ်ကပ်နေတိုင်လာခဲ့ရသည့် လူမလေးမှာ သူ့အားဖက်တွယ်လာသည့် ဖခင်ကြီးကို ရန်သူတစ်ကောင်က ဖမ်းယူဆွဲလိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်မှားကာ ကုတ်ခြစ်တွန်းဖယ်ကာ ကျောက်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားပါလေတော့သည်။

“ ကွီ ကွီ . . . ဂီး . . . ဂီ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဖျော ”

မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားမှုကြောင့် ကျန်သည့် မျောက်ကြီးများပါ ကျောက်ဂူအတွင်းမှ တစ်ခုခုနှင့် ဝရန်းသန်းတား ပြေးထွက်သွားကြပါတော့သည်။

လူမလေး၏ ကြောက်လန့်တကြား တွန်းထုတ်လိုက်မှုကြောင့် လွင့်စင်ပြိုလဲသွားသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးမက်ဒေါ်နယ်မှာ ဦးခေါင်းအုပ်ဆတ် နှင့် ကျောက်ဂူနံရံရိုက်ခတ်မိရာမှ ခဏမျှသာ ညည်းညူပြီး ငြိမ်သက် သွားပါလေ၏။

“ဟာ . . . ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ဗိုလ်မှူးကြီး ”

“ဒယ်ဒီ . . . ဒယ်ဒီ ”

မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့ လဲကျသွားရှာသည့် ဖခင်ဗိုလ်မှူး ကြီးမက်ဒေါ်နယ်အား တကြော်ကြော်ခေါ်ငင်သည့်တိုင် မထူးနိုင်ရှာပါ လေတော့။ ဦးခေါင်းကိုထိခိုက်မိသောဒဏ်၊ နှလုံးကြော့မှုဒဏ်တို့ကြောင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ဆို့ကျပ်ကာ သေဆုံးသွားရှာပါတော့သည်။

“အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒယ်ဒီရယ် အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားရှင် အဟင့် . . . ဟင့် ”

“အင်း . . . ဝဋ်ဒုက္ခများ တယ်ပြီးကြောက်စရာကောင်းပါလား ငှက်ဖျားကလည်းအခံရှိ ခရီးကလည်းပန်း၊ ဦးခေါင်းကိုလည်းထိခိုက်သွား ဒီကြားထဲ သမီးဖြစ်သူရဲ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ဓါတ် ပျက်ပြားသွားပြီး ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ ဝိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားရတော့တာပဲ လူကလေး ”

“ ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်ရလေဗိုလ်မှူးကြီးရယ်၊ ခြေခြားမြေခြားကနေ အနှစ်နှစ်အလလ ဝဲဘာင့်တရားဖွဲ့ခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သမီးလေးကို တွေ့ရကာမှ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့ဗျာ ”

ဟယ်လင်နာကမူ ဖခင်ကြီး၏ရှင်အလောင်းကိုဖက်တွယ်လျက် ငိုရှိုက်နေပါ၏။ မင်းမောင်ကမူ ဟယ်လင်နာ၏ပခုံးလေးအား ပွေ့ဖက် ရင်း ကြေကွဲစွာရွတ်ဆိုနေမိသည်။

“ ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပျိုမလဲ လူကလေးရယ် . . . သတ္တဝါ တစ်ခု ကံတစ်ခုတဲ့၊ သူ့ရဲ့ဘဝရေစက်က ဒီဘဝမှာ ဒီလောက်ပဲရှိခဲ့တာ ကို။ ကိုင်း . . . ထ . . . ထပြီး လူကလေး၊ ထွက်ပြေးသွား တဲ့ လူမလေးနဲ့ မျောက်ကြီးတွေမှာ အန္တရာယ်တွေနိုင်တယ်ကွယ့် . . . ဒီမျောက်တစ်ရာ နယ်မြေထဲမှာ လူစိမ်းတွေရောက်နေကြပြီ၊ အင်း . . . လောဘသားတွေ လက်ထဲကနေ ကယ်တင်နိုင်သလောက် ကယ်တင်ပေးခဲ့ ပါဦးကွယ် ”

ယောဂီသူတော်စင်ကြီး၏ စကားကြောင့် မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့မှာ လူမလေးထံသို့ စိတ်ရောက်သွားကြသည်။ ကြောက် လန့်တကြားနှင့် ပြေးထွက်သွားသော လူမလေးနှင့် မျောက်ကြီးများသာ အန္တရာယ်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်နေကြကြောင်း မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာ တို့ ကြိုတင်သိမည်နိုင်ကြမည်ဟု . . . ဆိုပါလျှင် . . . ။

အခန်း(၂၂)

“ သွေးစွန်းခဲ့သည့် . . . မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ ”

“ ဒိန်း . . . ဒိုင် . . . ဒိန်း . . . ဒိုင် ”

“ ခွီး . . . ဝှီး . . . ဂဲ . . . ဂီး . . . ခွီး ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံများနှင့် မျောက်အော်သံများကို ဆူညံစွာကြားလိုက်ရသဖြင့် မင်းမောင်နှင့် ဟယ်လင်နာတို့ သေနတ်ကိုယ်စီခွဲ၍ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက် လိုဏ်ဂူအပြင် အရုဏ်ဦးနေခြည်အောက်မှာတော့ အော်ဟစ်ပြေးလွှား သံ၊ မျောက်အော်သံ၊ မာန်ဖိသံကြီးများနှင့် ပေါက်ကွဲသံကြီးများက ကမ္ဘာ

မျောက်တစ်ရာနယ်

ပျက်သည့်အလား သောသောညံ့လျက် ရှိပါချေပြီ . . . ။
ကျောက်ဂူထဲမှပြေးထွက်လာသော ‘လူမလေး’အား စိန်ဘန်း နှင့်အာဠာဝကတိုင်းကျော်တို့က အပိုင်စောင့်၍ ပစ်ခတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သွေးရှူးသွေးတန်နှင့် ပြေးထွက်လာသည့် လူမလေး၏ ပခုံးစွန်း တွင် သွေးများ ရဲခနဲဖြာထွက်သွားပြီး ခြုံပုတ်ကြီးအတွင်းသို့ ယိုင်လဲ လွင့်စင်ကျသွား၏။

“ ဒိုင် . . . ဒိုင် ”

“ အင့် . . . ဝုန်း . . . ဖရော ”

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့သွားကြသော မျောက်ကြီးများမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် စိန်ဘန်းနှင့် အာဠာဝကတိုင်းကျော်တို့လူစုအား ရန်မူ တိုက်ခိုက်ကြပါတော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စိန်ဘန်းတို့နောက်မှ ထပ်ချစ်မကွာလိုက်လာသည့် မင်းဒင်နှင့်ဖိုးနီတို့ကလည်း စိန်ဘန်းတို့ လူစုအား ပိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ကြသည်။

“ ဒိုင် . . . ဒိုင် . . . ဒိုင် ”

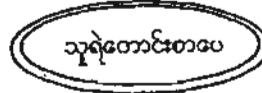
“ သေကြစမ်း . . . လူယုတ်မာလောဘာသားကောင်တွေ ”

“ ခွီး . . . ခွီး . . . ဂီး . . . ဂဲ . . . ခွီး ”

“ အား . . . အောင်မယ်လေးဗျ မျက်စိကန်းပါပြီ ”

“ အီး . . . အူး ”

ယခုတော့ လူယုတ်မာလောဘာသားများနှင့် မျောက်ကြီးများက

သဲသဲပဲပဲပဲ တိုက်ခိုက်နေကြပါပြန်ပြန်ကော။ မလွယ်ပါ... မည်သည့်
တုတ်မျှလှုပ်နေသည့် မျောက်ကြီးများမှာ တစ်တစ်စ ပိုမို၍ပင်များပြား
လာကြသည်ထင်...။ လူ့ခိုက်ထိပ်ခေါင် ရောင်စုံသောင်းကျန်သူများမှာ
မျောက်ကြီးများ၏ ဒေါသတကြီးတိုက်ခိုက်မှု၊ မင်းဒင်တို့၏ပစ်ခတ်မှု
အောက်တွင် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြပါ၏။

စိန်ဘန်းမှာ လက်ထဲမှပိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် မျောက်ကြီး
တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရန်ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက်ကြီး
တစ်ကောင်က ဝုန်းခနဲ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်ချတိုက်ခိုက်သဖြင့်
ဝုန်းခနဲပြန်လဲကျသွားပြီး ခြုံပေါ်မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါးကြီး
ထဲသို့ အတားဒေသီမဲ့ ထိုးကျသွားပါလေတော့သည်။

“ အ... အား ”

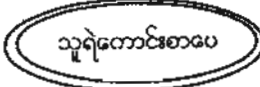
“ ဖျော... ဖရော... ဖရော ”

“ ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိန်း... ဒိန်း ”

ထိုအချိန်တွင် တောခေါင်းကြီးဦးကျော်သာတို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိ
လာကြပြီး သစ်တောအရာရှိမင်းဒင်တို့နှင့် ပူးပေါင်းမိသွားကြသဖြင့်
ပစ်အားပိုမို၍ ဖြိုင့်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ ဒိုင်း... ဒိန်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း ”

“ ဟေ့ကောင်တွေ မပြေးကြနဲ့နော် ပစ်... ပစ်ကြစမ်း ”
သို့သော်... အာဠာဝကတိုင်းကျော်တို့မှာ သစ်တောအုပ်များ
ကို အကာအကွယ်ပြုကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဘိုးကလေးမြို့နယ်

တစ်ဝိုက်တွင် သတင်းကြီးကျော်ကြားခဲ့သည့် အာဠာဝကတိုင်းကျော်သည်
လူရည်လူသွေးညီသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ မျောက်ကြီးများ၏တိုက်ခိုက်
မှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

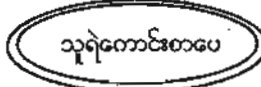
“ ချောက်... ချောက်... ချောက် ”

သူ၏သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ဆံမရှိတော့၊ သူ့ရှေ့သို့ ခုန်ယုံ
ကျော်လွှား၍ ရောက်ရှိလာသူမှာ မင်းမောင်ပင်တည်း... ကံကောင်း
သည်က မင်းမောင်က သေနတ်မကိုင်၊ ငါးဖယ်ခုံးခါးကိုသာ စီးစီးပိုင်ပိုင်
ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အာဠာဝကတိုင်းကျော်အား ရင်ဆိုင်လိုက်ပါတော့သည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင်...

“ ကံကြမ္မာသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် မျက်စိ
မှောက်ခဲ့လေသည်လားမသိ၊ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ မြွေပွတ်လက်လွတ်
ပြုတ်ကျသွားသော စိန်ဘန်းမှာ သေနမစေသေး၍လားမသိ၊ သွေးရူး
သွေးတန်းဖြင့် နီးစပ်ရာခြုံနွယ်များကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာတွင် ကံ
ကောင်းထောက်မစွာ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သဖြင့်
ချောက်ကမ်းပါးအလယ်တွင် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေပါလေ၏။

“ အား... ဂီး... အမယ်လေး... ကယ်... ကယ်ကြပါဦးဟေ့ ”

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ သူ၏ညာဘက်ပခုံးတွင် မျောက်ကြီး
များ၏ကုတ်ခြစ်တိုက်ခိုက်မှုကို ခံထားရသဖြင့် သွေးချင်းချင်းနီနေသည်
မဟုတ်ပါလား၊ ဤနွယ်ကြိုးကို အချိန်မည်မျှကြာအောင် သူဆွဲခိုထား
နိုင်ပါမည်နည်း။ ယခုပင် ညာဘက်ပခုံးမှဒဏ်ရာက လက်အစုံလှုပ်နှိုး

လိုက်တိုင်း အသည်းခိုက်မှု နာကျင်လျက် . . . ။

တိုစဉ်မှာပင် ကမ်းပါးထိပ်မြို့စပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် ‘လူမလေး’ မှာ ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ စိန်ဘန်း၏ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ငိုကြည့်လိုက်ရာ နွယ်ကြိုးတန်းလန်းနှင့် စိန်ဘန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

“ အင်း . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ကယ်ကြ . . . ပါ . . . အီး ”

ညည်းညည်းညူညူနှင့် ဟစ်အော်ငိုညည်းနေသံကြောင့် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရရှိထားသည့် လူမလေးမှာ ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ ဒုက္ခရောက်နေသူအား ကယ်တင်ရန် နွယ်ကြိုးကို အင်အားသုံး၍ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဗြိတိန်ခနဲ အပေါ်သို့မြောက်ပါသွားသဖြင့် စိန်ဘန်းခမျာ ထိတ်ခနဲပင် ရင်ရန်သွားပါ၏။ ထို့ကြောင့် အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် . . .

“ ဟင် . . . ဟို . . . ဟို . . . လူ . . . လူ . . . မလေး ပါလား ”

ဟုတ်သည် . . . ဒဏ်ရာကြားမှ လူမလေးတစ်ယောက် ရန်သူ မိတ်ဆွေမသိ၊ ကယ်တင်ပေးနေကျ ဒုက္ခသည်တစ်ဦးနယ် ထင်မြင်နေ သဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် နွယ်ကြိုးကို ဆွဲတင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ လို့ရာတွင် ဒဏ်ရာမှသွေးများက ပန်းမှတစ်ဆင့် တစ်စုံစီစီ စီးဆင်းကျနေပါ၏။

“ အ . . . အီး . . . အင်း ”

“ ဘုရား . . . ဘုရား လူမလေးက ငါ့ကိုဆွဲပြီးကယ်တင်ပေးနေတာလား . . . ဟော . . . ဆွဲ . . . ဆွဲကြိုး . . . ကျောက် . . . စိမ်း . . . နက်ဆွဲကြိုး လေးပါလား ”

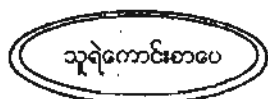
ကမ်းပါးထိပ်မှ မှောက်ချပြီး နွယ်ကြိုးကိုဆွဲတင်နေသဖြင့် လူမလေး၏လည်တွင်ဆွဲထားသည့် ကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲရတနာက တက်သစ်စနေခြည်တွင် တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့် ယမ်းခါနေသည်သို့ . . . ။

“ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ငါ့ကုသိုလ်ကံက တယ်ကောင်းပါလား။ ကျောက်စိမ်းနက်ကိုဆွဲထားတဲ့ လူမလေးနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်လို့ ဟင်း ဟင်း . . . ဟင်း ဒီတစ်ခါတော့ လွဲချော်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ အပေါ်ကို ရောက်ပြီးမှ လူမလေးကို အပိုင်ကိုင်ရမယ် ”

စိန်ဘန်းမှာ နွယ်ကြိုးကိုအားပြုကိုင်ထားရင်း တရွေ့ရွေ့နှင့် အပေါ်သို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နွယ်ကြိုးကိုအားပြုကာ ဆွဲခိုရင်း ညာလက်ဖြင့် ခါးမှခါးမြောင်းတို့ကို ဆွဲနှုတ်၍ ကွယ်ဝှက်ကာ ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ အား . . . အ . . . အီး . . . ကယ် . . . ကယ် . . . ကြ . . . ပါ ”

အန္တရာယ်မှ အပြီးအပိုင် မလွတ်မြောက်နိုင်သေးခင်မှာပင် အသံကဲသခင်ကျေးဇူးရှင်အပေါ်တွင် မကြကောင်းမစည်ရာများကို ကြံစည်တွေးတောလျက်ရှိပါချေပြီကော။ မကြာမီ လူမလေး၏ကယ်တင်မှုဖြင့် တစ်စတစ်စ ကမ်းပါးစောက်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။

ကယ်တင်ရှင် လူမလေး၏ မျက်နှာထက်မှာတော့ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ တရွဲရွဲရှိလျက်။ နောက်ဆုံးတော့ လူမလေး၏ ကယ်တင်ကြီးစားမှုဖြင့် စိန်ဘန်းတစ်ယောက် သေတွင်းမှ လက်မတင်လေးလွယ်မြောက်လာခဲ့ပါချေပြီကော။

“ ဟား . . . အား . . . အီး . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် ”

ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် အားပြတ်သွားဟန်ဖြင့် စိန်ဘန်းတစ်ယောက် မှောက်လျက်ကြီးလှဲလှဲလိုက်ပြီး ဓါးမြောင်ကို ရင်ခွင်အောက်တွင်ပုတ်၍ ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ စိန်ဘန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီးချိန်တွင် လူမလေးမှာ ချွေးဒီးဒီးကျလျက် မောဟိုက်ကာ နေပါတော့သည်။

ထို့နောက် လူမလေးမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ခုတွင် ဗိုလှဲထိုင်ကျ အမှော့ဖြေနေမိသည်။ အကြံသမား စိန်ဘန်းကမူ လူမလေးအနီးတွင် အားလျားမှောက်ကာ အခြေအနေနှင့်အခွင့်အရေးကို ချောင်းမြောင်းလျက်။ မကြာခင် အနီးသို့ လူမလေးရောက်လာသည်နှင့် ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ ဓါးမြောင်ကိုထုတ်ကာ လူမလေး၏ရင်ဘတ်နေရာသို့ စွပ်ခနဲထိုးချလိုက်သည်။

“ ဝှစ် . . . စွပ် . . . ဒုတ် ”

“ အ . . . ဟာ ”

“ ဝုန်း . . . ဖရော့ . . . ဖျော့ . . . ဖရော့ ”

ရုတ်တရက် ရင်ဝဆီမှ စူးရှနာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ‘လူမလေး’

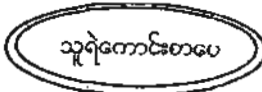
မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်သို့ ဝုန်းခနဲ လျင်မြန်စွာခုန်တက်သွားပါတော့သည်။

“ ဟာ . . . ဟ . . . ဘယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ခုန် . . . ခုန် ခုန်တက်သွားပြီဟာ။ တောက် . . . ရင်စကို မလွဲအောင် သေသေချာချာ အပိုင်ထိုးလိုက်ရသားနဲ့ကွာ ”

လူမလေးမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားထိတိုင် ခြိုးတက်သွားကာ စိန်ဘန်းရှိရာသို့ ပြန်၍ပြန်၍လိုက်ပြီး သွေးတစ်စက်စက်ကျနေသည့်ရင်ဝမှ ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်ဖိထားပါ၏။

လူမလေး၏ အပြာရောင်သန်းနေသည့် မျက်လုံးလေးများကမူ စိန်ဘန်း၏ ရက်စက်သောအပြုအမူကို နားလည်ရန်ခက်နေသကဲ့သို့။

စိန်ဘန်းမှာမူ သွေးစွန်းနေသည့် ဓားမြောင်ကိုကိုင်လျက် . . . လန့်လှစွာ ကျောက်စိမ်းနက်ပိုင်ရှင် လူမလေးရှိရာသို့ မော့ကြည့်နေပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် . . .

အခန်း(၂၃)

“ သစ္စာတရားတစ်ခု၏ကျိန်စာ . . . သို့မဟုတ်. . . ”

ထိုအချိန်တွင် . . .

ကမ္ဘာမြေပြင်သည် တော်လဲသံကြီးများနှင့် ဆူညံစွာအော်မြည်ဟစ်ကြွေးလာပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် မျောက်တစ်ရာနယ်မြေသည်လည်း တခေါင်တခုနီးဝန်းနှင့် ဆူပွက်လှုပ်ရှားလာပါချေပြီကော။

“ ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ ”

“ ဝုန်း . . . ဖရော . . . ဖျော . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး ”

ရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက လောကီဂန္ထိရ ဝိဇ္ဇာရေဂန္ထိရ

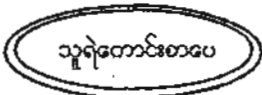

ဤအရပ်များဖြင့် စီရင်ထားအပ်သော၊ သာမန်လူသားတို့၏ ပါရမီဉာဏ်စွမ်းဖြင့် မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်သော၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ဘုဗွား၊ ရုက္ခာဖိုး အစရှိသည့် ရေမြေလေတို့ကို စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်သည့် ငြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သော ပရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ စောင့်ရှောက်ထိမ်းသိမ်းခဲ့ရာ ဤနယ်မြေသည်၊ သို့မဟုတ် သာသနာနယ်မြေထူးကြီးဖြစ်သော မျောက်တစ်ရာနယ်မြေကြီးသည် သစ္စာမဲ့သော၊ ကတိမတည့်သော အဝိဇ္ဇာအမှောင်ပိတ်ဖုံးကာ လောဘသက္ကရကြီးမားလှသော မည့်သည့်သတ္တဝါမျိုးကိုမဆို လက်သင့်ခံခြင်း အလျင်းမရှိခဲ့ပါပေ။

သစ္စာဖျက်လျှင် သစ္စာဖျက်သည့်အပြစ်၊ ကတိသစ္စာဖောက်ဖျက်လျှင် ကတိတရားဖျက်သည့် အပြစ်၊ သူတော်စင် ကျေးဇူးရှင်များကို ပြစ်မှားခတ်ကားခဲ့လျှင် ထိုပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့သည့်အပြစ်၊ သို့မဟုတ် သစ္စာကျိန်စာသင့်ကြရမည်မှာ မလွဲသောသစ္စာတရားတစ်ခုပါတည်း။

ယခု ထိုကဲ့သို့သော အပြစ်တရားများကို တစ်ဦးတည်း သိမ်းကျုံးကာယူဝင်မိခဲ့သော သို့မဟုတ် အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်၏အသက်ကိုပင် လောဘရမ္မက်ဖက်ကာ ရန်ပြုခတ်ကားခဲ့သော၊ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ထက်ပင် အသိတရားခေါင်းပါးလှသော လူအန္တ လူဗာလကြီး စိန်ဘန်းဆိုသည့် သစ္စာဖျက်လူသတ်သမားတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ထိုလောကသစ္စာတရားသည် တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ ဒဏ်ခတ်ညှင်းပန်းတော့မည်လေလော။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြူနင်းမိုးထုအမှောင်တိုက်ကြီးကို ခေါ်

ဆောင်လာသည့် မိုးသက်လေကြမ်းကလည်း တဝေါဝေါနှင့်အော်မြှင့်
ဟစ်ကြွေးလျက် ရှိပါပြီ။ လျှပ်စီးများတဝင်းဝင်း၊ မိုးခြိမ်းသံတိုင်းချိမ်း
နှင့် မာရ်နတ်စစ်သည်တို့ကလည်း မိုးကြိုးလက်နက်များဖြင့် ပစ်ခွင်းချွတ်
စစ်ချီလာနေကြပြီထင်။

“ ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဖျော ”

“ ဂျိမ်း . . . ဂျိမ်း . . . အုန်း . . . ဝုန်း ”

အပြစ်သားလူမိုက်ကြီး စိန်ဘန်းကတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
စိတ်များဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်လျက် ရှိပါချေပြီ။

“ ဘုရား . . . ဘုရား ငါတော့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တို့
စော်ကားမိလို့ ဒုက္ခလှလှတွေ့ပြီထင်တယ် ”

သားရဲတိရစ္ဆာန် ထူပြောကြမ်းတမ်းလှသော ဝိဇ္ဇာရေဂုဏ်ရှိ
အစီရင်များနှင့် ထုံမွမ်းစီရင်အပ်သော မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ သို့မဟုတ်
နက်ရှိုင်းသီခေါင်လှသော တောနက်ကြီးအလယ်တွင် ကယ်တင်မည့်သူ
မရှိ။ လမ်းစပျောက်နေသည့် စိန်ဘန်းတစ်ယောက် အကြီးအကျယ်
သွေးပျက်ချောက်ချားလျက် ရှိပါတော့သည်။

“ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ငါ . . . ငါမှားသွားပြီ . . . အမှားကြီးမှား
သွားပြီ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပေးလို့ အခုတော့ အန္တရာယ်တွေကြားမှာ
လမ်း . . . လမ်းစတောင်မတွေ့ရတော့ပါလား၊ ဟေး . . . ဟေး . . . ငါ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ၊ လူ . . . လူမလေးရယ် ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . အီး ”

နောက်ဆုံးတော့ သွေးစက်လက်ဖြင့် လူမလေးပြေးတက်သွား

သည့် ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ဒူးထောက်လျက် တောင်းပန်ရင်း
နို့ကကြီးတင်ဖြင့် ငိုကြွေးနေပါတော့သည်။ နောင်တဟူသည် နောင်မှ
လွန်မှ တ၊ ရှုရစကောင်းသောအရာမဟုတ်ပေ။ သို့သော် . . .

သစ်ပင်မြင့်ထက်မှ သွေးစက်လက်နှင့် ‘လူမလေး’ ကလည်း
စိန်ဘန်း၏အခြေအနေကိုကြည့်ကာ တစ်ကိုင်းခြင်၊ တစ်ဆင့်ခြင်း ဆင်း
သက်လာပြီး နောက်ဆုံးသစ်ကိုင်းသို့အရောက်တွင် ဆက်၍မဆင်းပါလေ
တော့။ သစ္စာမဲ့သော လူသားတစ်ဦးကို မယုံကြည်နိုင်တော့ပြီထင်။

သွေး တစ်စက်စက် ယိုစီးကျနေသည့် ဝမ်းဗိုက်မှဒဏ်ရာကို
လက်ဖြင့်ဖိကာ မျက်လုံးပြာကြီးများဖြင့် စိန်ဘန်းကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေပါ
လေ၏။

တဝေါဝေါနှင့် မိုးသက်လေပြင်းများ တိုက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ
သစ်ပင်မြင့်ထက်မှ တစ်ကိုင်းစီ တစ်ဆင့်စီဆင်းလာနေသည့် ‘လူမလေး’
ကို စိန်ဘန်း မော့၍ကြည့်ကာ အရူးတစ်ယောက်နယ် တာတွတ်တွတ်
တောင်းပန်နေပါတော့သည်။

“ ဟေး . . . လူမလေး . . . ငါ . . . ငါ့ကိုကယ် . . . ကယ်ပါဦး . . .
. . . ငါမှားသွားပြီ . . . ငါဟာ တိရစ္ဆာန်လောက်တောင် အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့သူ
တစ်ယောက်ပါ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး ”

စိန်ဘန်း၏ ငိုရှိုက်ကာ တောင်းပန်နေပုံကိုကြည့် လူမလေး
သဘောပေါက်သွားသည်လား . . . သို့မဟုတ် သနားသွားလေသည်လား
မသိ၊ ဝမ်းဗိုက်မှဒဏ်ရာကို လက်နှင့်ဖိကာ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ပြေးမြေ့

ချင်းခုန်ကူးကာ သွားနေပါ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် စိန်ဘန်းကိုတောင့်တင်းစေဟန်ဖြင့် သစ်ကိုင်းထက်တွင် ခေတ္တနားခိုနေပါသည်။

“ ဘုရား... ဘုရား ဒါ... ဒါ ငါ့ကို တောနက်ထဲကနေကယ်လမ်းပြပေးနေတာလားမသိဘူး.. ဟီး.. ဟီး ငါ အမှားကြီးမှားခဲ့ပါလားဟာရဲ့.. ဟီး.. ဒီး.. ဟီး ”

စိန်ဘန်းမှာ အရှုံးကြီးတစ်ယောက်နယ် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးရောင်လှူမလေး၏ဝါဒဏ်ရာမှ ယိုစီးကျလာသည့် သွေးစက်များကိုကြည့်ကာ လျှောက်လှမ်းလိုက်လာခဲ့သည်။

လှူမလေးခမျာ စိန်ဘန်းအား လမ်းပြခေါ်ငင်ချင်သော်လည်း မြေပြင်သို့ မဆင်းပါလေတော့။ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး၊ စက္ကန့်မရွေး အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်လွန်းလှသည့် မနုဿလူသားတို့၏ စိတ်ခါတ်ကို မယုံကြည်ရုံသာမက ပြေငြိမ်းစေနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ . . .

“ ဒီး... ဟီး... ငါ့ကို ချောက်ထဲကနေကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် လှူမလေး ငါ့ထိုးလိုက်တဲ့ ဝါဒဏ်ရာက သွေးစက်နဲ့တောင် ငါ့ကို လမ်းပြပေးနေတာပါလား။ ဘုရား . . . ဘုရား ငါ . . . ငါဟာ သူ့ထက် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူဖြစ်ပြီး သူ့လောက်တောင်မှ အသိတရားမရှိတဲ့ကောင်ပါလား အဟီး.. ဟီး မှား.. မှားသွားပြီ . . . လှူမလေးခေ ငါ့ကို တယ်တော့မှ ခွင့်.. ခွင့် မ . . . လွှတ်ကြပါနဲ့ ”

ကြီးစွာသော နောင်တတရားကို ရင်မှာပိုက်လျက် တပေါင်တပေါင်းဟီးဟီးနှင့် မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေကောင်ကြီးများ အော်ဟစ်နေသည့်

နယ် အော်မြည်ဟစ်ကြွေးနေသည့် တောကြီးထဲမှ ထွက်ပေါက်ရှိရာသို့ သွေးစက်များကို ခြေရာခံကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လှမ်းနေပါ တော့သည်။

သို့သော်... စိန်ဘန်း၏စိတ်ထဲတွင် သူ့လျှောက်လှမ်းနေသည့် မြေကြီးသည် အိုးထိမ်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်လျက် မီးကျည်းခဲတမျှ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်လာသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ထို့ပြင် မှန်ဝါးနေသည့် အမြင်အာရုံတွင် လှူမလေး၏သွေးစက်ကျရာနေရာတိုင်းရှိ မြေပြင်သည် အက်ကွဲကြောင်းကြီးဖြစ်လာပြီး ထိုအက်ကွဲကြောင်းကြီးများထဲမှ မီးတောက်မီးလျှံများက မြေပြင်ထက်သို့ လျှံတက်လာကြသည်သို့ . . .

ထိုစဉ်မှာပင် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများမှတစ်ဆင့် ခုန်ပျံကူးရင်း သူ့အားလမ်းပြပေးနေရာသည့် ကျေးဇူးရှင် 'လှူမလေး' မျော အားအင်များ တစ်စတစ်စဆုတ်ယုတ်လာသည်ထင်။

မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ၏ နောက်ဆုံးထွက်လမ်းနေရာသို့ အရောက်တွင် သစ်ကိုင်းထက်မှ ဝန်းကနဲ ပြတ်ကျလာကာ နေရာတွင်ပင် သွေးစက်လက်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားပါလေ တော့သည်။

“ ဟာ . . . လူ . . . လှူမလေး ”

“ ရိုမ်း . . . ဝုန်း . . . အား ”

စိန်ဘန်း၏ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံကြီးနှင့်အတူ ဝင်ဆန်ချွင်ကန် လှူမီးတစ်ချက် လင်းလက်သွားပြီး ရိုမ်းဆန်ပစ်ခွင့်လိုက်သော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးနှင့်အတူ စိန်ဘန်းတစ်ယောက်

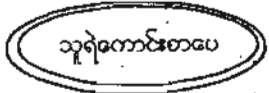

တွန့်လိမ်မည်းခြောက်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားပါတော့သည်။

ဟုတ်သည်... တစ်ခဲနက်အော်မြည်ဟစ်ကြွေးကာ ပစ်ချလိုက်သည်။ မိုးကြိုးကွင်းအောက်တွင် အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားစော်ကားခဲ့သည့် လူ့ဗာလကြီး၊ စိန်ဘန်းတစ်ယောက် နောက်ဆုံးတွင် သက်နှင့်အတူ ပိညာဉ်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပါချေပြီကော ”

“ အား ”

သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဟစ်အော်လိုက်သည့် စိန်ဘန်း၏ နောက်ဆုံးအော်ဟစ်သံကြီးကလည်း မိုးသံ၊ လေသံ၊ တော်လဲသံကြီးများကို ဖောက်ထွင်းကာ စကြာဝဠာတစ်နံတစ်လျားထိတိုင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားပါတော့သတည်း။

အခန်း(၂၄)

“ နိဂုံး . . . သို့မဟုတ် . . . လောဘာမီးတို့ငြိမ်းရာမြေ ”

ညနေခင်းလေပြည်သည် ဟိုမှသည်မှ ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ လေပြည်ရွာတွင် ကြွေသက်ကျလာသည့် သစ်ရွက်လေးများက လောလောလတ်လတ် မြေပုံသချိုင်းလေးနှစ်ခုထက်သို့ ဝေ့ဝဲကာဖြင့် ကြွေသက်ကျဆင်းနေပါ၏။

မျောက်တစ်ရာနယ်မြေ၏ တစ်ခုသောကုန်းမှိုခိုထက်ရှိ မြေပုံနှစ်ခုအနီးမှာတော့ ယောဂီသူတော်စင်ကြီး၊ မင်းမောင်၊ ဟယ်လင်နာနှင့် မင်းဒင်တို့က ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ တစ်ရှိုက်ရိုက်စိုကြွေးနေ

ရှာသည့် ဟယ်လင်နာအား မင်းမောင်က ကြင်နာစွာဖြင့် ထွေးဖက်ထားမိသည်။

“ အဟင့် . . . ဟင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဒယ်ဒီနဲ့ မာရီယာတို့ရယ်။ မငြိမ်းချမ်းတဲ့ ပူလောင်တဲ့ လောကကြီးကနေ အေးငြိမ်းခဲ့တဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ထာဝရအနားယူအိပ်စက်ရစ်ပါတော့တို့ဟင့် . . . အဟင်း . . . ဟင်း ”

ဟယ်လင်နာ၏ ဆွေးမြွေကြော့ဖွယ် သံစဉ်လေးများက ညနေခင်းလေပြည့်ထဲတွင် ပျော်ဝင်စီးပျောသွားပါလေ၏။

“ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု ရယ်လို့ ဘုရားရှင်ဟောကြားထားခဲ့တာကလား။ ဒီလိုသေခြင်းတရားဆိုတာ ဘုရားရှင်သော်မှ ရှောင်ကွင်းလို့မရနိုင်တဲ့ ဘဝခရီးကြောင်းတစ်ခုပဲ သမီး။ ဖြစ် . . . တည် . . . ပျက်ဆိုတဲ့ မမြဲတဲ့အနိစ္စတရားကို နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ပူလောင်လှတဲ့ လောကီသံသရာထဲက လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားကြပါလူကလေးတို့ . . . ”

သူ့ခတ်စင်ယောကျ်ား၏ တရားဓမ္မနှင့် စပ်ယှက်သောစကားများက အသိတရားတစ်ခုဆိုသို့ ညွှန်ပြနေသော်လည်း ပုထုဇဉ်လောကီသား ဟယ်လင်နာ ဆိုသော မျက်နှာဖြူမလေးတစ်ယောက်အတွက်မူ နှလုံးသားနှင့် အနီးကပ်ဆုံးလူနှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းဟူသောဝေဒနာက တော်တော်နှင့်ဖြေပျောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူလှပါ။

မျက်ရည်တို့ဖြင့်အိုင်ဖွဲ့နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံက တဖွဲဖွဲကြွေ

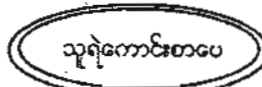

သက်နေသည့် ရွက်ကြွေများအောက်မှ ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေသည့် သင်္ချိုင်းမြေပုံလေးနှစ်ခုအား ချီဝေစွာကြည့်နေမိသည်။

ထို့အတူ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မီးတောက်များကိန်းဝပ်နေသည့် လန့်လှစွေ . . . ခေါ် ကျောက်စိမ်းနက်လည်ဆွဲရတနာကိုလည်း အစ်မဖြစ်သူ မာရီယာ . . . သို့မဟုတ် လူမလေးတို့ကွန်းခိုရာ မျောက်တစ်ရာ နယ်မြေမှ မျောက်တစ်ရာစေတီတွင် လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ပါလေ၏။

ယခုတော့ သာသနာ့နယ်မြေတစ်ခုဖြစ်သော မျောက်တစ်ရာ နယ်မြေထဲတွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မုန်တိုင်းများ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားကြပါပြီ။ မုန်တိုင်းအလွန်ရှေ့တွင် လျှောက်လှမ်းရဦးမည့် အနာဂတ်ခရီးရှည်ကြီးကို မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်သို့ . . . ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖြစ်၊ စာညို၊ ပျက်၊ မမြဲသောအနိစ္စတရားများဖြင့် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေကြသည့် သံသရာကြီးအတွင်းဝယ်ကုသိုလ်ကံနည်းလွန်းလှသော မျက်နှာဖြူဗိုလ်မှူးကြီး မက်ဒေါ်နယ်၊ အမွှာသမီးကြီးဖြစ်သူ မာရီယာ သို့မဟုတ် တောပျော်လူမလေးတို့၏ ကြော့ဖွယ်ပုံရိပ်များ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လောက်ပင် သစ္စာမရှိကြသော အတ္တလောဘသားများနှင့် အသိဉာဏ်ကြီးမြတ်သော လူသားများထက် ပို၍သစ္စာစောင့်သိကြသော မျောက်တစ်ရာနယ်မြေမှ တောပျော်မလေးနှင့် မျောက်ကြီးများကိုတော့ ဟယ်လင်နာတစ်ယောက် မည်သည့်အခါမျှ

မေ့ပျောက်၍မရနိုင်ပါချေပြီတည်း။ -

မျောက်တစ်ရာနယ်မြေကြီးအတွင်းမှာတော့ ချိန်ခါမဲ့ခိုးက သစ်စွဲ
ဖွဲ့ရွာချလျက် . . .။ သို့သော် မင်းမောင်နှင့်ဟယ်လင်နာတို့ အတူတူ
လက်တွဲ၍ လျှောက်လှမ်းကြရမည့် အနာဂတ်ခရီးစဉ်မှာတော့ ရွှေရောင်
တလင်းတလက်လက် ရှိနေပါတော့သတည်း။

“ပလိပ်(မြွေဘုရား)၊ စစ်ကိုင်းမန္တလေးခရီးစဉ်တွင် တစ်ထောက်
ခိုနားရင်း ရေးခဲ့သော (ဤမျောက်တစ်ရာစိညာဉ်)စာမူနှင့်ပတ်သက်၍
အစစအရာရာ ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြသော ပလိပ်မြို့(မြွေ)ဘုရား
ဂေါပကာဥက္ကဋ္ဌ ဦးရဲညွန့်၊ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းနဘေးရှိ လိပ်ဆံခွန်ရွာမှ
အမေပုနှင့် (ခိုင်)ညီအစ်မတစ်စုအား ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း . . .”

ယောနိသောမနသင်္ဂီကာရ
သက်မင်းကျူလိုင်

